colecţia ALCRIS 85

ROZ

Acea vară a renunțării

Roseanne Hunter

ROSEANNE HUNTER

Acea vară a renunţării

Traducerea şi adaptarea în limba română de

BRÂNDUŞA CARMEN BORZA.

Capitolul 1

Perdita Craig se plimba pe cărarea ce ducea spre acasă. Părul ei lung, blond şi mătăsos flutura în vânt. Purta o pereche de pantaloni scurţi, roşii, care abia-i acopereau fesele. Pacea câmpiilor Sussex-ului nu era tulburată decât de muzica radioului portabil pe care-l ducea pe umăr.

Privea cu atenţie buburuza de pe degetul mâinii stângi.

Buburuzele aduceau noroc. Dacă reuşea să ajungă cu ea până acasă, putea să-şi pună o dorinţă.

Aruncă un „bună ziua" indiferent vicarului scandalizat, care trecu pe lângă ea făcându-şi cruce şi mormăind: „Nu poate fi asta fiica lui James Craig!"

Nimeni şi nimic n-o mai putea supăra pe Perdita. Era liberă!

Gata cu şcoala! Nu mai era obligată să suporte cacaua cu lapte, sau privirile tăioase ale sorei Teresa, atunci când îşi dădea unghiile cu ojă, ori ale sorei Berenice, atunci când chicotea cu colegele.

În fine, era liberă! Liberă ca pasărea cerului! Trei luni minunate o aşteptau. Acum putea să facă orice-i dorea inima – să se plimbe pe câmpii, să-şi viziteze vechii prieteni, să lucreze la proiecte secrete…

Zâmbetul de pe buze îi îngheţă când observă o maşină străină în faţa porţii casei Celandine. Se încruntă privind prin geamul coborât, din partea

şoferului. Nu era nimic înăuntru decât un ziar împăturit, aruncat la întâmplare pe scaunul tapiţat cu piele, şi o pereche de ochelari pe bord. Ciudat. Olivia n-o anunţase că aştepta musafiri.

Perdita se strâmbă la maşina de un alb strălucitor şi se îndreptă spre poartă. Mai bine ar fi ales intrarea din spate, ca să se poată îmbrăca mai decent înainte să dea ochii cu vizitatorii.

Închise repede radioul şi trase cu urechea la orice zgomot ar fi putut veni de pe terasa unde-şi primea de obicei mama ei vitregă musafirii. Nu auzi nimic.

Aşa că se strecură în camera ei de la etaj. Curiozitatea o măcina. Apucă în grabă o rochie din şifonier şi se gândi că sigur era vorba de un bărbat. Poate era Hugo! Hugo cel cu barba neagră şi sprâncenele stufoase.

Îl cunoscuse vara trecută şi apariţia lui o îngrozise. Olivia râsese de ea şi-i spusese:

— În figura lui sinistră stă tot şarmul, draga mea. De fapt, Hugo e un bonom.

Mama ei vitregă şi bărbatul acela păreau că se plac. Livvie pomenise de câteva ori despre el în scrisorile pe care i le trimitea la internat, apoi totul rămăsese în ceaţă. Poate că Hugo plecase în State.

Tocmai îşi scotea pantalonii scurţi de sub rochie, când, pe geamul deschis, Perdita auzi voci. Olivia era împreună cu un bărbat! Se aflau în patio şi probabil îşi preparau ceva de băut, după clinchetul linguriţei în pahar.

Se aplecă pe fereastră cu grijă, dar nu reuşi să vadă, din cauza acoperişului, decât umărul Oliviei. Ce spunea? Că renunţă la responsabilităţi? În câteva luni? Perdita făcu ochii mari. Vorbeau despre ea.

Un nor alb acoperi soarele şi o adiere rece intră în camera ei. Dar Perdita nu observă. Încerca să prindă cât mai mult din conversaţia lor. Nu obişnuia să tragă cu urechea, dar dacă era viaţa ei în joc…

Acum Livvie râdea.

— Aştept ocazia asta de mult, spunea ea. Trebuie să profit. La urma urmei, a venit timpul să mă gândesc şi la viitorul meu. Dar, evident, n-o pot lua şi pe Perdita cu mine. Lui Hugo nu i-ar conveni. Şi nici mie. Doar ştii la câte am renunţat de când tatăl ei a lăsat testamentul acela. Uneori mă întreb dacă a meritat.

— Pentru tine, sau pentru Perdita? întrebă rece necunoscutul.

— Hai, nu începe. Nimeni nu mă poate acuza că nu mi-am făcut datoria faţă de fiica mea vitregă.

— Nu cred că Perdita a fost o povară…

— Pentru Dumnezeu… te rog, Blake, trebuie să mă ajuţi, de dragul timpurilor trecute. Nu pot s-o iau la Grand Vedas. Vreau s-o las aici, în Anglia. Ce pot să fac?

— Las-o baltă. Ăsta-i sfatul meu.

— Blake!

Blake? Blake şi mai cum? Perdita nu-şi amintea niciun bărbat cu acest nume. Şi unde pleca Livvie? La Grand Vedas? Şi Hugo? Doar nu… se căsătoreau?

— Livvie, nici dacă m-ai plăti cu aur n-aş face pe dădaca pe lângă o adolescentă, o vară întreagă. Dacă era băiat, era altceva, dar aşa… nu. Nu! Hotărât, nu!

— Dar nu mai e o adolescentă, Blake, e aproape majoră….

— Nu-mi pasă. N-o iau pe insula mea. În plus, sunt foarte ocupat.

— N-o să te deranjeze, Blake, îţi promit.

Oare? Perditei îi plăcea vocea acelui Blake, dar încă nu-l văzuse la faţă.

— Ştii cât de mult îi place de tine?

— Mie? se miră Perdita în şoaptă.

— Da, continuă Olivia, ţi-a devorat practic toate cărţile. Cărţile? Ce mincinoasă. Despre cine vorbea Olivia?

— Femeile aduc necazuri.

— Deci ţi-e teamă că nu-i vei face faţă? Trebuia să-mi dau seama de când ţi-am cerut să mă ajuţi.

— Cine spune că mi-e teamă?

— Atunci ce motiv ai să mă refuzi? Serios, nu ştiu cine a scos bazaconia asta cum că bărbaţii sunt mai curajoşi decât femeile.

În fine, dacă ţi-e teamă nici nu are rost să mai stăm de vorbă. Poate aranjez eu cumva să stea cu vreo colegă, sau ceva de genul ăsta.

— Te grăbeşti atât de tare să-l prinzi pe Hugo Amlyn?

— Dacă se poate. Blake… ţi-aminteşti ultima dimineaţă pe care am petrecut-o la mănăstirea

Woodleigh?

— Înainte de…?

— Atunci când te-ai decis să-i spui unchiului tău ce poate să facă cu banii şi moştenirea Woodleigh.

— De ce? Deja a trecut mult timp de atunci.

— Nu te mai gândeşti din când în când la vremurile acelea?

— De ce? N-a mai rămas nimic de spus. Voiam să-mi trăiesc viaţa fără să dau nimănui socoteală şi în special lui. Mi-am câştigat cinstit independenţa şi n-o regret. Apropo, ştii că unchiul meu s-a recăsătorit?

— Nu se poate! Când şi cu cine?

— Cu o văduvă tânără. Sper să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Ştiu că vorbeşti serios.

— Sigur că da. Nu mi-am dorit niciodată moştenirea aceea. Oricum, au trecut treisprezece ani de atunci. Aveam douăzeci de ani.

— Mai ştii cum te simţeai în dimineaţa aceea?

— Puţin supărat pentru că unchiul meu nu te înghiţea.

— Da, avea planuri mai bune pentru nepotul lui. Îi cădea rangul dacă tu te încurcai cu o secretară de optsprezece ani. Da' eram grozavă, recunoaşte.

— Recunosc. Şi ai pus mâna pe şeful tău, un an mai târziu. Ai făcut o treabă bună.

Perdita nu cunoştea povestea aceea. Probabil că Olivia fusese îndrăgostită de acel Blake, iar unchiul lui dezaprobase relaţia lor. De ce oare? Perdita se

încruntă. Olivia nu fusese o mamă vitregă rea. Iar tatăl ei o iubise. Şi Olivia îl iubise pe tatăl ei. Atunci?

Nu-şi mai amintea nimic despre mama ei naturală, care murise când ea avea doar câteva luni. Olivia fusese singura autoritate feminină pe care o cunoscuse. Şi cel mai mult apreciase la ea că niciodată nu-şi asumase prerogativele de mamă naturală. Olivia se purtase cu Perdita precum cu o prietenă.

Întotdeauna îi fusese un aliat de nădejde. De fiecare dată când dorise să plece la vreo petrecere, Olivia îi luase partea în faţa tatălui ei.

Ca în urmă cu trei ani. Perdita zâmbi. Dacă tatăl ei ar fi ştiut, ar fi înnebunit. Se anunţase o petrecere trăsnet, cu băieţi şi fete, iar Olivia fusese aceea care-l convinsese pe tatăl ei s-o lase să se ducă. Perdita îşi aminti cu tristeţe că apoi, la scurt timp după petrecerea aceea, tatăl ei murise. De atunci, Perdita şi Olivia deveniseră din ce în ce mai apropiate. Poate şi datorită vârstei. Nu era o diferenţă mare între ele.

Perdita se încruntă. Nu înţelegea ce voia să spună acel domn Blake. Cum adică Olivia „făcuse o treabă bună”? Se căsătorise cu tatăl ei din interes?

— Blake, te întreb cum te-ai simţit atunci, continuă Olivia din patio, când ai fost liber să faci ce vrei cu viaţa ta.

— Îmi amintesc foarte bine cum m-am simţit.

— Deci îţi dai seama cum mă simt eu acum. Când am auzit că te-ai întors în Anglia, mi-am dat seama că tu eşti soluţia problemelor mele. Nu pot s-o las pe

Perdita fără niciun sprijin. Vreau să ştiu că e în siguranţă. Şi cu tine, va fi.

— De unde ştii? Şi ce, are nevoie de siguranţă? E în pericol? Perdita auzi un scaun scârţâind pe pardoseala de marmură şi ceva căzu pe jos. Olivia scoase un ţipăt uşor şi spuse:

— Lasă, nu-i nimic. Ideea e că Perdita are nevoie de o mică vacanţă ca să-şi încarce bateriile pentru luna noiembrie. Nici n-ai idee cât de solicitantă din punct de vedere psihic e viaţa la internat. Insulele Bahamas ar fi locul ideal pentru ea ca să se relaxeze, mai ales că are pasiunea scrisului. Dar am fost o proastă să cred că m-ai putea înţelege. Dumnezeu s-o ajute pe femeia pe care o vei lua de soţie. Desigur, dacă va fi cazul, pentru că tu ţii prea mult la independenţa ta ca să te gândeşti la căsătorie.

— N-am venit aici ca să ne certăm, Livvie, dar vreau să-ţi amintesc faptul că nici tu nu eşti departe de mine. Doar că ai o memorie teribil de scurtă.

— Las-o baltă. Îmi pare rău că ţi-am răpit timpul. Mai vrei să bei ceva înainte de plecare?

— Nu, mulţumesc. Când ai de gând să pleci?

— N-o să plec. Nu încă, spuse ea amar, datorită ţie!

— Şi Perdita? întrebă el ignorând răspunsul.

— Ce-i cu ea? O să plecăm împreună, undeva, în vacanţa asta. După ce fac alte planuri. Poate găsesc o slujbă undeva, până-n octombrie. Asta trebuie să fac mai întâi.

— Să munciţi? Voi două?

— Ce să facem? Banii n-o să ne ajungă o veşnicie.

— Dar credeam că…

— Ai crezut greşit. James mi-a lăsat o sumă frumuşică, e drept. Dar majoritatea banilor erau investiţi în acţiuni la Karlbergsen Minerals, şi ştii bine ce s-a întâmplat cu ei.

Perdita se îngălbeni. Despre ce vorbea Olivia? Ce voia să spună? Sărăciseră? Din cauza asta voia ea să se căsătorească cu Hugo?

Îşi încheie grăbită nasturii rochiei, cu gândul să afle cât mai repede ce se petrecea. Trebuia s-o întrebe pe Olivia despre situaţia lor. Măcar dacă-ar pleca acel Blake mai repede!

Din păcate, discuţia părea să nu se mai sfârşească. Doar că cei doi se mutaseră într-un loc din care Perdita putea să-i vadă mai bine. Olivia era îmbrăcată într-o rochie roz-aprins, care contrasta cu verdele plantelor din curte. Părul negru şi lung şi-l prinsese într-o coadă de cal. Acel domn Blake stătea cu spatele şi Perdita nu putea să-l vadă bine. De sub costumul uşor de vară, putea să-şi dea seama că avea umerii largi. Şi era înalt cam de un metru nouăzeci. Perdita ştia că Olivia avea aproape un metru optzeci, iar bărbatul acela o depăşea cu un cap.

— Bine, spuse Blake punând prieteneşte o mână pe umărul Oliviei, n-o să mă răzgândesc.

Perdita se ascunse după perdea, cu inima bătându-i nebuneşte. Ştia că tot ea era principalul subiect al discuţiei. Deci cei doi ajunseseră la o înţelegere. Dar în

legătură cu ce? Cu slujba despre care vorbise Olivia? Sau Blake acceptase s-o ia sub aripa lui în timpul vacanţei? Cum îndrăzneau să decidă asupra viitorului ei fără ca măcar s-o consulte? Îi venea să strige la ei de acolo, de sus, unde se afla, dar instinctul de conservare o făcu să amuţească.

— O să ajung la Stafford marţea viitoare, spuse Blake, dar…

— Marţi! Dar n-am timp să fac toate pregătirile până atunci. Perdita are nevoie de haine noi…

— Atunci de ce să ne grăbim? Am crezut că până pe cincisprezece…

— Plec pe cincisprezece. Şi Perdita o să călătorească împreună cu tine. Nu pot s-o las singură…

— Oh, nu! Acum îmi ceri prea mult. Nu-mi pasă când mi-o trimiţi, dar scuteşte-mă de un zbor transatlantic împreună cu o adolescentă căreia probabil îi va fi rău tot drumul. În plus, în seara în care voi ajunge acolo, am aranjat o întâlnire romantică la mine acasă, aşa că… Îmi pare rău.

— Perdita n-o să-ţi facă probleme, te asigur. Cât despre întâlnirea romantică, poţi s-o stabileşti în altă parte. Apropo, despre cine e vorba? Cunosc persoana?

— Vezi-ţi de treburile tale.

— N-o să-ţi fac probleme, fii liniştit, râse Olivia. Iar Perdita… are deja şaptesprezece ani!

— Cu atât mai rău! Nu-i nici adolescentă, nici femeie.

— E o dulce. Cât timp o laşi să viseze, n-ai de ce să-

ţi faci probleme. Recunosc, e foarte inocentă pentru vârsta ei – ceea ce nu-i de mirare, luând în considerare şcoala la care învaţă. Nici acum nu ştiu de ce a insistat tatăl ei s-o dea la o şcoala demodată ca Primrose Chase. Într-o zi, când am întrebat conducerea în ce măsură le învaţă pe fete despre viaţa sexuală – stareţa cu care am stat de vorbă aproape a leşinat. „Doamnă Craig, mi-a spus ea, noi învăţăm fetele biologia, dar nu încurajăm depravarea!”. N-am îndrăznit s-o mai întreb ce voia să spună când se referea la depravare.

— Sper că nu te aştepţi s-o învăţ eu ce înseamnă viaţa, chicoti Blake.

— Fii liniştit, nu-i plac băieţii. Spune despre ei că sunt imaturi şi încăpăţânaţi. Ea se simte cu zece ani mai mare decât cei de vârsta ei. Tot ce-şi doreşte de la viaţă e să viseze cu ochii deschişi şi să scrie câte-n lună şi-n stele.

— Hmm, interesant pentru o fată de vârsta ei. În fine, trebuie să plec. Am o conferinţă la ora trei. Pa!

Blake o sărută pe Olivia pe obraz şi se îndreptă spre poartă. Perdita nu reuşi să-i vadă faţa lui Blake nici de data asta. Liliacul bogat care străjuia poarta îi umbrise figura. Olivia îl urmări cu privirea până când maşina lui dispăru într-un nor de praf. Apoi se întoarse spre casă cu un zâmbet plin de nostalgie pe chip.

Perdita pufni supărată. Cum îndrăznea Olivia să-i programeze viitorul fără ca măcar s-o consulte? Şi cu cine!? Cu un străin! Cel mai impertinent bărbat pe care-l văzuse Perdita în viaţa ei.

O luă la fugă pe scara interioară din lemn masiv de stejar, şi cu privirile împăienjenite de lacrimi, văzând-o pe Olivia, se opri în loc bătând din picior.

— Ce e, draga mea? întrebă Livvie îngrijorată. Nu ştiam că te-ai întors. S-a întâmplat ceva?

Perdita se îneca de furie şi nu reuşi decât să scoată nişte sunete incoerente. Olivia se apropie de ea cu intenţia de a o lua în braţe, aşa cum făcea de obicei, dar Perdita o respinse violent şi ieşi alergând din casă.

Capitolul 2

— Nu plec nicăieri! O să mă angajez aici, oriunde, dar nu mă duc cu el!

— Draga mea, linişteşte-te şi fii înţelegătoare. Deocamdată n-avem nevoie de bani, şi dacă eşti fată cuminte şi mă asculţi, nici nu vom fi nevoite să ne angajăm. Hai, ai puţină răbdare ca să-ţi explic cum se cuvine toată situaţia.

Perdita începu să plângă şi mai tare.

— Dumnezeule! exclamă Olivia. Nici nu ştii câte griji mi-am făcut din cauza ta. Te-am căutat pe la toţi vecinii, dar nimeni nu te văzuse. N-ai mâncat nimic de aseară. Azi dimineaţă ai plecat pe câmp înainte de micul dejun, şi acum ai sărit şi peste masa de prânz. Cred că eşti înfometată.

Asta se întâmpla câteva ore bune mai târziu. Perdita se plimbase – sau mai bine zis gonise – câţiva

kilometri prin pădure încercând să-şi facă ordine-n gânduri. Când se decisese să se întoarcă acasă şi dăduse cu ochii de mama ei vitregă, se simţise din nou trădată, dar şi puţin ruşinată de reacţia pe care o avusese.

— Îmi pare rău, mormăi ea, dar nici nu-ţi dai seama cum m-am simţit când v-am auzit – fără să vreau – discutând despre mine pe la spatele meu.

— Nu ştiam că te întorseseşi acasă, se justifică Olivia.

— Mi-am dat seama, spuse Perdita luând un sandviş îmbietor de pe platoul pe care i-l pregătise mama ei vitregă. Să ştii că vorbesc serios. Pot să mă descurc şi singură, dacă vrei să pleci. Nu trebuie să te simţi responsabilă pentru mine. Sincer, Hugo mă dezgustă, dar dacă ţie-ţi place, treaba ta. Nu vreau să crezi că-ţi stau în cale. Dar nu mă da pe mâna acelui…

Nici numele nu reuşi să i-l pronunţe, atât de îngrozită era de perspectiva de a sta împreună cu acel bărbat.

— Draga mea, Blake Hadwyn nu e o brută, crede-mă. E…

— Dar tu cu gura ta l-ai caracterizat în felul acesta. Când pomeneai despre posibilitatea de a se căsători şi… În fine, nu mai ştiu cum te-ai exprimat, dar aşa ai lăsat să se înţeleagă.

— Draga mea, nu mai vorbi cu gura plină, râse Olivia privindu-şi cu drag fiica vitregă. Când ai de gând să te maturizezi?

— Când o să-mi oferi ocazia, replică Perdita. Numai părinţii sunt vinovaţi de comportamentul imatur al adolescenţilor, pentru că refuză să-i trateze ca pe nişte oameni în toată firea. L-am iubit pe tata foarte mult, încă-l mai iubesc şi-i simt lipsa, dar niciodată nu mi-a plăcut că nu-şi dădea seama de capacităţile mele intelectuale. Încă de la doisprezece ani mi-am dorit să discut serios cu el despre tot felul de lucruri care mă interesau, dar când începeam să intrăm într-o dispută, îşi amintea brusc că eu sunt copilul şi el e adultul. În faţa argumentului ăsta nu mai aveam replică. De ce nu mă ia niciodată nimeni în serios?

— O să te ia. Când vei mai creşte puţin intelectual şi emoţional, spuse Olivia întinzându-i o ceaşcă cu ceai. Când o să ajungi la vârsta mea o să-ţi dai seama că femeile şi bărbaţii îşi spun tot felul de lucruri pe care nu le cred cu adevărat. E ca un joc.

— Trebuie să recunoşti că acest… Blake nu e prea matur. A spus nişte prostii mai mari decât el.

— Glumea, draga mea, îşi apără Olivia prietenul.

— Ştiu exact ce voia să spună domnul Blake cel Bolnav la Cap.

Îşi supralicita eul făcând glume de doi bani pe seama mea.

O clipă Olivia rămase fără cuvinte. Apoi se ridică oftând de pe canapea şi se îndreptă spre fereastră. Soarele târziu al după-amiezii îşi trimitea razele prin perdeaua diafană, luminând părul întunecat al Oliviei.

Perdita îşi privi cu coada ochiului mama vitregă,

dându-şi seama dintr-o dată cât de tânără era. Câţi ani avea?

Dintr-o sclipire de memorie îi veni în minte o secvenţă de la vârsta de şase ani, când tatăl ei o adusese pe Olivia pentru prima oară acasă. Din prima clipă – poate din instinct sau din felul ei de a fi – tânăra secretară se ataşase de Perdita. Apoi se împrieteniseră. Olivia o rugase să-i arate camera ei, îi pusese întrebări bine ticluite despre tot felul de intimităţi şi reuşise să-i intre pe sub piele.

Abia acum Perdita o vedea pe mama ei vitregă în adevărata ei lumină. Olivia era o femeie deşteaptă, subtilă şi probabil mult mai matură decât părea. Zâmbi amintindu-şi că într-o zi îşi întrebase tatăl ce vârstă are Olivia, iar el îi şoptise la ureche că asemenea întrebări nu se pun niciodată.

De atunci, Perdita nu mai pusese acea întrebare şi nimeni nu-i divulgase secretul. Blake spusese că secretara de optsprezece ani se căsătorise cu şeful ei un an mai târziu. De atunci trecuseră…

Calculul îi fu întrerupt de mama sa vitregă, care spuse ferm:

— Ascultă, uită toată conversaţia aceea nefericită şi lasă-mă să-ţi explic cum stă treaba. Cred că-ţi dai seama că planul meu e singura soluţie a problemei. Dacă nu, o să te ascult să văd cu ce idee poţi veni.Ţi se pare corect?

— Te ascult, spuse Perdita încrucişându-şi răbdătoare picioarele pe canapea.

— M-ai auzit spunând ceva despre bani. Ei, trebuie să ştii că problema banilor ar trebui să ne preocupe. Ştii că tatăl tău, care a fost un om calculat, a făcut un testament destul de strict.

— Ştiu că pot să mă folosesc de bani la vârsta de douăzeci de ani. Nu ştiu de ce nu la optsprezece…

— Ca să nu faci prostia să te măriţi cu primul băiat interesat care-ţi suceşte minţile. Şi am fost de acord cu tatăl tău în privinţa asta. Până la douăzeci de ani, eu sunt aceea care trebuie să-ţi asigure sprijinul material.

— Blocul de apartamente din oraş, ca şi casa asta, n-am voie să le vând, recită Perdita plictisită. Dacă am rezultate bune la Primrose Chase pot să-mi aleg singură universitatea. Tu trebuie să ai grijă de mine şi să nu te recăsătoreşti până nu împlinesc optsprezece ani. Dacă o faci, îţi pierzi dreptul la moştenire. Corect?

— Exact. Doar că cei de la Karlbergsen Minerals au făcut-o de oaie – acţiunile lor au scăzut la jumătate. Curatorul Drybones şi-a ales un broker prost, care n-a prevăzut această cădere şi n-a vândut la timp. Tu nu vei avea de suferit, dar eu, da. Tu te vei căsători într-o zi, în ciuda părerii tale proaste despre bărbaţi. Dar eu? Voi rămâne singură. Îţi imaginezi cât de greu îmi va fi?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, recunoscu Perdita după un moment de gândire. Ai dreptate. Eu s-ar putea să mă căsătoresc într-o zi.

— Eu am deja treizeci şi unu de ani. Nu e normal să mă gândesc şi la viitorul meu? Mâine-poimâine mă

trezesc o femeie de patruzeci de ani. Şi acum am ocazia să-mi asigur liniştea bătrâneţii. Poate fi ultimul meu tren.

— Ce ai de gând să faci?

— Să fac o investiţie.

— Într-un club de noapte?

— Nu chiar, zâmbi Olivia. Un complex hotelier cu cazinouri, restaurante, un parc de distracţii… Hugo mi-a promis că vine mâine să cineze împreună cu noi. L-am rugat să aducă şi nişte borşuri, să-ţi arătăm despre ce e vorba. Hugo a intrat într-un consorţiu al oamenilor de afaceri americani care investesc într-o staţiune a milionarilor, Silver Cay. El e foarte entuziasmat de proiect şi vrea să mă bage şi pe mine în afacere. Asta înseamnă că voi fi obligată să mă duc cu el peste tot. Oricum, el are experienţă în domeniul afacerilor.

— Nu vreau să-ţi stau în cale, Livvie, dar nici tu nu mă obliga pe mine să stau cu Blake Hadwyn. De ce nu pot să rămân aici? O să mă descurc singură.

— Nu. Vei veni cu mine, spuse Olivia ferm. Din păcate nu putem sta împreună. Dar mai încolo vom construi o vilă pe insulă, asta dacă nu… N-are importanţă. Gândeşte-te cum ar fi să ne mutăm acolo! Ierni călduroase, veri blânde… Minunat!

— Crezi?

— Sigur că da! Şi de asta vreau să profit de şansa pe care o am. Nu-ţi dai seama cât de bine va fi? Tu vei sta împreună cu Blake, pe insulă, şi eu la câţiva kilometri

depărtare. E altceva să ne ştim aproape.

— Şi tu unde vei sta?

— Eu şi Hugo vom sta în vila unor prieteni – deocamdată singura locuinţă din staţiunea Silver Cay. Dar, după cum ţi-am spus, din păcate nu te pot lua cu mine.

— De ce nu?

— Aşa!

— Şi Blake Hadwyn unde stă?

— La câţiva kilometri de staţiune, pe o insulă. A cumpărat-o într-un moment foarte bun, la un preţ derizoriu. Acum terenurile din zonă sunt exorbitant de scumpe. La început el îşi petrecea vacanţele acolo, dar după ce a devenit bogat şi faimos şi-a construit o vilă superbă şi a cumpărat pământul. Acolo stă aproape tot timpul anului.

— Cu ce se ocupă?

— Surpriză… zâmbi Olivia.

— Spune-mi!

— E scriitor.

— Hmm. N-am auzit de el.

— Poate ai auzit de Krayle Berenger.

— Cine??? Krayle Berenger care scrie pentru editura Saxon Steele?

— El şi nimeni altul. Ştiam că o să sari în sus. Dar să nu spui la nimeni. Identitatea lui e secretă. Acum înţelegi de ce soluţia asta mi se pare ideală? Nu ştiu cât o să te mai ţină pasiunea scrisului, dar el ar putea să-ţi fie îndrumătorul ideal. Mi-a promis că te va ajuta.

Nu e minunat, draga mea?

— Nu ştiu, spuse Perdita gânditoare. Nu vreau să scriu despre lucruri puerile, spionaj şi alte prostii, aşa cum face el. Vreau să devin o scriitoare serioasă.

— Ştiu, dar e aproape acelaşi lucru. Ideea e că el are experienţă, şi-a câştigat faima, are ce să te înveţe. Şi poate aprecia calitatea scrierilor tale. Şi de ce spui că scrie lucruri puerile? Arheologia subacvatică mi se pare un domeniu fascinant, nu crezi? Trebuie să fii expert ca să te încumeţi să dezvolţi un asemenea subiect.

Deşi nu voia să recunoască, Perdita devenea din ce în ce mai interesată.

— De ce nu mi-ai spus până acum că-l cunoşti?

— Nu mi-a trecut prin minte. Nu l-am mai văzut pe Blake de ani de zile. Acum o săptămână s-a întors în ţară şi mi-a povestit despre averea pe care a făcut-o la Saxon Steele, deşi, după cum tot el spune, epoca romanelor de spionaj a cam trecut.

— I-ai spus că i-am citit toate cărţile, o acuză Perdita.

— E, l-am minţit puţin ca să am o mai mare putere de convingere. Ca şi tine, nici el nu era prea încântat de idee, spuse ea sec.

Olivia tăcu o vreme, apoi spuse:

— Nu mai vreau să ne certăm pe tema asta. Ai face bine să te hotărăşti ce ai de gând să faci până mâine, când va veni Hugo. Şi să pui mâna să citeşti măcar una din cărţile lui Blake, ca să nu mă faci de râs.

— Să nu te fac de râs! pufni Perdita ieşind din cameră. Oricum, a doua zi de dimineaţă, sub pretextul cumpărării unor caiete, Perdita se duse în oraş şi nu se opri decât la bibliotecă. Era imposibil să nu găsească vreo carte a lui Krayle Berenger. Şi găsi. Un singur exemplar, şi acela extrem de uzat din cauza împrumuturilor dese. Extrase cartea cu grijă din raft şi se duse cu ea la bibliotecară. Aceasta, văzând volumul, surâse:

— Foarte bună alegere, domnişoară. Este vorba despre o comoară galică scufundată pe coasta insulei Barbados.

Când se întoarse acasă, n-o găsi pe Olivia. Aşa că-şi turnă un pahar cu lapte, îşi făcu un sandviş, le puse pe o tavă, şi ieşi pe terasă. Se aşeză pe un şezlong la soare şi începu să răsfoiască plictisită volumul.

Perditei îi plăcea să citească şi avea o viteză incredibilă. Totodată remarca uşor abilităţile sau inabilitățile scriitoriceşti ale autorilor.

Trei ore mai târziu, Olivia se întoarse de la treburile ei şi o găsi pe fiica sa vitregă stând pe terasă, absorbită de citirea unei cărţi.

— Perdita, ce faci?! exclamă ea oripilată.

— Citesc, spuse calm fata.

— Laptele!

— Da, răspunse ea absent, am uitat să-l beau. Cred că s-a încălzit la soare.

— Nu asta, uite ce ai în pahar!

— Ce am, praf? întrebă Perdita întorcând ultima

pagină a cărţii. Nu-i nimic. Cât e ceasul?

— Eşti imposibilă! Tu şi cărţile tale! Când pui mâna pe una, n-o mai laşi. E ora cinci, trebuie să pregătim cina. Dar nu contează cât e ceasul. În laptele tău pluteşte o muscă. Sper că n-ai băut din el!

Perdita termină de citit cartea şi privi indiferent spre pahar.

— Ah, da, spuse ea liniştit. O să-l arunc.

— Ce citeai?

Perdita acoperi titlul şi autorul cu palmele, dar Olivia observă coperta, cu care era familiarizată.

— Ha, ha! Te-am prins! Şi ce dacă citeşti cărţile lui Blake? Chiar te-am sfătuit s-o faci. Nu-i aşa că scrie bine?

— Nu scrie rău, încercă Perdita să facă pe indiferenta. Nu e un original, dar te ţine în tensiune.

— Mă bucur că-ţi place. O să-i spun şi lui. Va fi încântat.

— Abordează profesional subiectul, dar tot bolnav la cap mi se pare. Păcat că nu pot să-i comunic personal opinia mea despre el.

Olivia se hotărî să treacă peste remarcă şi spuse cu glas dulce:

— Draga mea, nu vrei să pregăteşti tu sosul pentru salată?

Întotdeauna îţi iese delicios.

— După ce spăl vasele. Ți-am promis că o să fac curat până te întorci şi… uite! N-am avut timp de nimic. La ce oră vine Hugo?

— Pe la şapte. Dar, după câte-l cunosc, e posibil să apară cu un sfert de oră mai devreme. Hai, la treabă!

Se duseră la bucătărie şi Olivia începu să scoată cumpărăturile pe masă. Perdita spălă vasele, curăţă cartofii noi, îi puse la fiert, apoi făcu sosul pentru salată. În timp ce Olivia pregătea celelalte feluri de mâncare, ea făcu un duş, se îmbrăcă într-o rochie elegantă, şi umplu cada cu apă fierbinte pentru mama ei vitregă.

— Îmi place cum ţi-ai făcut părul, şopti Olivia când soneria anunţă sosirea lui Hugo. Nu uita să-ţi dai jos şorţul.

Perdita alergă la bucătărie şi aranjă cartofii într-un castron, puse untul deasupra şi presără nişte mărar tăiat mărunt. Apoi puse castronul în cuptorul cald şi aruncă o privire asupra fripturii. Salata era preparată, totul părea în ordine pentru o cină perfectă. Puţin mai devreme aranjase împreună cu Olivia masa din sufragerie. Peste faţa de masă din damasc alb aşezaseră farfuriile de porţelan, tacâmurile argintate, trei lumânări albastre şi o vază mică cu flori de câmp… Prepară repede frişca pentru desert, turnă cafeaua în cafetieră şi se pregăti să-şi facă intrarea în camera de zi, acolo unde Olivia îl primise pe Hugo.

Pe hol mai aruncă o privire în oglindă. Coafura sofisticată pe care o învăţase de la o colegă de şcoală, Sara, o făcea să arate mai în vârstă. Dar nu conta cum arăta, ci faptul că avea degetele îndemânatice ca ale Sarei. Cât de norocoasă era Sara! Ştia exact ce avea să

facă în viaţă. Voia să studieze medicina. Era atât de calculată! Niciodată nu avea emoţii înaintea examenelor pentru că era mereu bine pregătită. Şi mai ştia ceva – băieţii n-aveau ce să caute în viaţa ei până ce nu-şi termina studiile. Bărbaţii şi distracţiile distrugeau viitorul fetelor care voiau să-şi facă o carieră…

Dar cine putea să ţină dragostea departe? Sau s-o programeze? Era un joc al sorţii. Venea pe neaşteptate, stârnind reacţii ciudate tocmai din partea celor care aveau disponibilităţi sufleteşti mai mici… şi tot pe neașteptate dispărea. Logica şi previzibilul n-aveau ce căuta în dragoste. Părerea Sarei era că niciodată nu trebuia să-i arăţi unui bărbat că eşti disponibilă. Iar dacă făceai greşeala să te laşi purtată de sentiment, trebuia să-ţi asumi răspunderea şi să fii convinsă că viitorul şi cariera ta se duceau pe apa sâmbetei. Femeile erau cele mai vulnerabile. Aşa că Sara o sfătuise să evite bărbaţii până în momentul în care cariera ei lua un curs stabil. Abia atunci o femeie era liberă să se îndrăgostească, şi sigură că n-avea ce să mai rişte dacă o făcea.

Da. Teoria părea de bun-simţ. Dar Perdita presimţea că atunci când dragostea avea să apară în viaţa ei, nu putea să fie chiar atât de uşor să pună în practică sfaturile Sarei. Şi ce te făceai dacă o prietenie cu un bărbat se transforma în dragoste? Ce, era imposibil? Sara nu luase în calcul posibilitatea asta.

După acea introspecţie, Perdita reveni cu picioarele

pe pământ. Se privi încrezătoare în ochi şi-şi spuse că totul va fi bine. Apoi îşi mai aranjă o buclă, şi înainte să se hotărască să intre în camera de zi, îl observă prin oglindă pe bărbatul acela bărbos cu sprâncene groase analizând-o din cap până-n picioare.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Hugo Amlyn dând cu ochii de ea. Asta nu e Perdita!

Apoi se apropie de ea, o luă de umeri şi o răsuci.

— Minunat! adăugă el de data asta cu voce şoptită. Spune-mi că nu eşti tu!

— Ba chiar eu sunt! spuse Perdita contrariată, desprinzându-se din strânsoarea acelor mâini acelea mari şi insistente. Bună seara, domnule Amlyn.

Un fior de dezgust îi străbătu şira spinării. Perdita îl surprinsese pe Hugo privind-o de la spate cu… poftă! După ce depăşi cu greu momentul, adăugă:

— O căutaţi pe Olivia?

— Am adus o sticlă cu vin şi am uitat s-o iau din maşină, rânji el fluturându-i cheile pe sub nas. Fii bună şi adu-l tu. Pe bancheta din spate am adus şi un cadou. Special pentru tine.

Fără să mai comenteze, Perdita îi smulse cheile din mână şi alergă afară, la aer. Simţea că bărbatul acela scârbos îi luase tot oxigenul. Auzise cazuri despre fete tinere asaltate cu aluzii sexuale de bărbaţi în vârstă. Dar nu crezuse că i se va întâmpla chiar ei aşa ceva. De când îl văzuse prima oară pe Hugo, Perditei nu-i plăcuse de el. Ce văzuse oare Livvie la… omul acela? Cum putea să-l găsească… fermecător?!

Descuie portiera şi căută pe bancheta din spate. Găsi sticla cu vin şi o cutie enormă împachetată într-o hârtie argintie, ţipătoare.

— Ce e acolo? întrebă Olivia făcându-şi apariţia maiestuos în pragul uşii de la intrare.

— M-am gândit că-i va face plăcere fiicei tale, spuse Hugo din spatele ei. Nu prea mă pricep să fac cadouri fetelor de vârsta ei.

Intrară toţi trei în casă şi Perdita desfăcu pachetul sub privirile curioase ale Oliviei şi cele superioare ale lui Hugo.

— O pisică din pluş?! pufni Perdita abţinându-se cu greu să nu pară nepoliticoasă.

— Nu e dulce? şopti încântată Livvie. Poţi să dormi cu ea în pat. Uite, are o fundiţă albastră care se asortează perfect cu aşternuturile şi cămăşile tale de noapte.

Oh, nu! Olivia nu trebuia să-i facă asta!

— Voi, femeile, trebuie să împărţiţi totul? întrebă insinuant Hugo.

— Totul cu excepţia bărbaţilor, zâmbi Perdita dulce.

— Pisica aceasta este mascota noastră, explică Hugo cu superioritate, ignorând remarca Perditei. Fetele pe care le vom angaja pe post de gazde vor purta pe faţă câte o mască. Nu puteam să le costumăm în iepuraşi, aşa că ne-am gândit la pisicuţe. Cele blonde vor purta o mască reprezentând figura unei pisici de angora albe, iar cele brunete, figura unei pisici siameze.

— Şi cele roşcate? întrebă Perdita uimită de ideea

aceea stupidă.

— Încă nu ne-am gândit la roşcate, recunoscu Hugo contrariat. Cred că pe cele roşcate le vom angaja la departamentul de publicitate. Vor fi îmbrăcate în roşu şi vor purta pelerine argintii.

— Şi dacă-i trăsneşte vreunui boşorog idiot să-i ceară unei milionare excentrice care poartă pelerină argintie, un foc?

întrebă Perdita amuzată.

— Doamne fereşte! La ce-ţi stă ţie mintea, domnişoară frumoasă! Sperăm să nu avem necazuri de genul acesta. Ah! Am uitat ceva. Pot să dau un telefon?

— Te rog, spuse binevoitoare Olivia. E în hol.

După ce Hugo închise uşa în urma lui, Olivia şopti:

— Încearcă să te porţi civilizat, Perdita! Crezi că el e atât de prost încât să nu-şi dea seama că-ţi baţi joc de el?

— E mai rău decât îmi aminteam eu. Livvie, sper că nu ai gânduri prea mari cu el.

— În afaceri nu-ţi alegi partenerii după cum arată. Apropo, te-aş ruga să ne laşi să discutăm între patru ochi după cină. Trebuie să mai stabilim nişte detalii. Să nu crezi că încerc să scap de tine.

Ştii, draga mea, eşti cam sensibilă.

— Nu-ţi face probleme din cauza mea. Poţi să stai cu el toată noaptea, dacă-ţi face plăcere, vorbesc serios. Eu o să spăl vasele şi o să mă duc să mă culc.

Ea de fapt voia să scape cât mai repede de atenţiile

lui Hugo.

Ar fi sărit şi peste cină, dacă ar fi fost după ea.

— Vai, Perdita, eşti o dulce. Gata acuma, taci că vine.

După ce terminară de mâncat, Hugo lăudă bucătăreasa şi apoi continuară discuţia în salon, cu o cafea şi un coniac în faţă.

— Eu trebuie să mă retrag, spuse Perdita imediat după ce Hugo îşi aprinse un trabuc.

— Bine, draga mea, să te întorci repede, spuse Hugo privind-o pe sub sprâncenele acelea enorme.

Pe naiba! Perdita zâmbi politicos, mai mult de dragul Oliviei, şi se făcu nevăzută. După ce termină de spălat vasele se duse în camera ei şi se băgă în pat, cu cartea lui Blake în mână.

Olivia o strigă la un moment dat şi Perdita stinse repede veioza. Rămase mult timp pe întuneric prefăcându-se că doarme, dar atentă la orice zgomot. Apoi, într-un târziu, auzi motorul maşinii lui Hugo pornind şi aprinse uşurată veioza.

O găsi pe Olivia stând în salon, privind în lumina becurilor culoarea rubinie a unui Martini.

— Ce faci? Credeam că dormi de mult, spuse Olivia ridicându-se de pe sofa.

— Nu… Citeam.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat?

— Mi s-a părut mie… Credeam că râzi. N-am vrut să vă deranjez. Olivia împinse vârful limbii în obrazul drept, privind-o dintr-o parte. N-o credea.

— N-are importanţă, spuse ea în cele din urmă, văzând că Perdita nu cedează şi o priveşte cu inocenţă. Slavă Domnului, am aranjat totul! Hugo mi-a dat un avans din primul salariu.

— Bravo ţie! Mă bucur. Cred că ai avut un succes răsunător!

— Chiar aşa! Şi am veşti bune pentru tine.

— Pentru mine?

— Hugo mi-a spus că n-am niciun motiv să nu te iau cu mine. A spus că o să vorbească el cu familia Derwin – cei la care vom sta. Au foarte multe camere, avem unde să stăm cu toţii. Şi le place să facă petreceri cu lume multă… O să ne distrăm. Aşa că putem să uităm de Blake. O să petreci o vacanţă super. Nu e minunat?

— Stai puţin, spuse Perdita ameţită de întorsătura lucrurilor.

Deci vom sta în vila familiei Derwin?

— Da. Locul pe care se va construi staţiunea a aparţinut lui Jeff Derwin. Dar l-a vândut pe o sumă rezonabilă companiei la care e acţionar Hugo, şi a intrat şi el în afacere.

— Şi Hugo va sta cu noi în aceeaşi vilă?

— Da. Vom sta toţi trei acolo, până când vor fi gata apartamentele noastre, adică vreo două, trei luni. De asta se grăbeşte Hugo să ajungă acolo, ca să demareze cât mai repede proiectul.

— Înţeleg, spuse Perdita încruntându-se. Îmi pare rău, dar nu vreau să stau cu voi.

— Poftim??? De ce, răsfăţată mică ce eşti?! De ce?

Trebuia să mă descotorosesc de tine mai de mult! Câte fete n-ar sări în sus de bucurie dacă li s-ar oferi ocazia asta! Să locuieşti într-o staţiune de lux! Nu-ţi dai seama câţi bărbaţi bogaţi ai putea să cunoşti acolo? Nu înţelegi? încercă Olivia să se liniştească. Fac asta pentru mine, dar şi pentru tine. Aş vrea să te văd căsătorindu-te cu un bărbat care să-ţi ofere luxul pe care a vrut tatăl tău să-l ai. Dar tu nu faci decât să dai cu piciorul norocului!

— Parcă spuneai că nu pot sta cu voi. De ce te-ai răzgândit?

— Eu? Hugo mi-a făcut propunerea.

— Te măriţi cu Hugo? întrebă deodată Perdita privind-o pe sub sprâncene.

— Poate. Ai ceva împotrivă?

— E oribil! O să regreţi pasul ăsta. Vai, Livvie! strigă ea sărindu-i în braţe. N-ai observat că-mi făcea ochi dulci? De asta nu pot să-l sufăr. E libidinos! Îl urăsc, mi-e scârbă de el!

— Poftim?!Ţi s-a părut, spuse rece Olivia. Dacă n-aş fi ştiut cât de închistată e şcoala aia la care înveţi, aş fi râs cu gura până la urechi. Dar poţi să mă crezi pe cuvânt – n-ai de ce să te temi de Hugo. În primul rând pentru că n-ar avea timp de tine, şi-n al doilea rând pentru că aş fi eu acolo.

— Aş vrea să nu te mai întâlneşti niciodată cu Hugo…

— Nici gând! spuse Olivia ferm. Ascultă-mă bine! Dacă nu mă duc acum după Hugo, s-ar putea să nu

mai prind niciodată o ocazie ca asta. Eşti prea tânără ca să mă înţelegi, dar crede-mă, într-o zi o să-mi dai dreptate. Vreau să-mi asigur viitorul. Trebuie să mi-l asigur. Eu n-am şansa ta, anii tăi. Sunt o mulţime de femei mai tinere şi mai frumoase decât mine care abia aşteaptă să pună mâna pe Hugo. Am aproape treizeci şi doi de ani, Perdita. În câţiva ani îmi trece tinereţea.

Deodată Perdita o văzu pe Olivia îmbătrânită. Acum părea obosită, tristă şi fără speranţă. Întinse mâna şi-i mângâie tandru umerii lăsaţi.

— Ştiu, Livvie, te înţeleg. Ştiu că-mi vrei binele şi ai dreptul să-ţi asiguri viitorul, dacă asta te face fericită. N-am vrut să par o răsfăţată neînţelegătoare.

— Viaţa e ciudată uneori, spuse Olivia cu resemnare. Dar hai să uităm asta până mâine. O să ne descurcăm noi cumva.

Apoi, oftând adânc, se ridică în picioare şi se duse să verifice dacă încuiase toate ferestrele, uşile şi dacă nu uitase să lase lumina de afară aprinsă.

— Ce faci? întrebă ea după ce se întoarse. Te culci aici?

— Nu… mă gândeam. Lasă, nu-i nimic. M-am răzgândit.

— În legătură cu Hugo? întrebă Olivia plină de speranţă.

— Nu. Niciodată n-o să-mi schimb părerea despre el. Dar n-o să-ţi mai ţin lecţii de morală. Poţi să faci ce vrei. Du-te după el. Sper să nu-ţi facă viaţa un coşmar.

— Şi tu unde vrei să stai?

— Trebuie să aleg între două rele. Voi sta pe insulă, împreună cu Blake Hadwyn.

Capitolul 3

Până la urmă lucrurile ieşiseră aşa cum îşi plănuise Olivia la început. Aşa că nu mai încercă s-o convingă pe fiica ei vitregă să stea împreună cu ea şi Hugo. Bine că acceptase să conviețuiască, pentru scurt timp, e drept, împreună cu Blake.

Perdita într-adevăr alesese între două rele varianta cea mai puţin rea. În niciun caz n-ar fi acceptat să stea sub acelaşi acoperiş cu Hugo Amlyn. Îi părea rău pentru Olivia că ajunsese să facă compromisul de a trăi cu un bărbat libidinos doar pentru bani. Perdita n-ar fi avut linişte dacă ar fi locuit în aceeaşi casă cu acel bărbat.

Nu voia s-o supere pe Livvie, aşa că mai bine accepta să stea împreună cu Blake. Îi va arăta ea lui! Trebuia să-i dea o lecţie pentru vorbele urâte pe care le aruncase pe seama ei, fără ca măcar s-o cunoască. Îşi închipuia că având doar optsprezece ani trebuia neapărat să fie o adolescentă răsfăţată şi greu de suportat. Ei, Blake Hadwyn avea să simtă pe pielea lui cât de greu de suportat era Perdita când voia.

Aşa că în următoarele săptămâni, în timp ce Olivia îi cumpără haine noi şi termină de rezolvat toate treburile, ea îşi făcu temele temeinic. În primul rând

căută un atlas geografic şi descoperi că Grand Vegas era situat între Bahamas şi Silver Cay.

Principala ţintă era Iruna, o insulă insignifiantă pe care o descoperi pe hartă cu ajutorul lupei. Iruna era situată la câţiva kilometri de ţărmul sudic al Grand Vedas-ului. Deci acolo îşi ducea traiul şi crea faimosul scriitor Krayle Berenger.

Ce bine ar fi fost dacă Blake s-ar fi comportat ca un om normal! Perditei i-ar fi făcut plăcere să discute cu el despre tehnicile de scriere, domeniu în care Blake avea experienţă.

Dar din păcate situaţia nu stătea pe roze. Înarmată cu rezultatele cercetărilor, Perdita făcu o vizită unei agenţii de turism, unde consultă un tânăr angajat. Totul merse ca pe roate, mai bine decât anticipase ea. Se părea că avea sorţi de izbândă şi asta îi întărea încrederea în sine şi în planul său.

Într-o zi, un telefon neaşteptat de la Hugo le puse pe amândouă pe jar. Evenimentele se precipitaseră şi în douăzeci şi patru de ore Olivia trebuia să-şi facă rezervări la primul zbor, ori risca să se trezească fără slujbă.

— Crezi că poţi să te descurci singură, aici? întrebă aceasta îngrijorată.

— Sigur, nu-ţi face probleme din cauza mea, o linişti Perdita. Du-te la Londra. O să-ţi fac eu bagajele şi ţi le trimit mâine. De acolo poţi pleca direct spre America.

— Nu uita să-l plăteşti pe lăptar… spuse Olivia încercând să nu uite vreun amănunt, şi… să opreşti

apa de la robinetul din pivniţă. Mai am cincizeci de lire pe cartea de credit. Nu-mi place să rămân cu datoriile neplătite. Ah! Poţi să returnezi tu cartea doamnei Charter? Nu ştiu ce mi-a mai rămas de făcut, dar dacă-ţi mai aminteşti ceva, te rog să mă salvezi tu, bine, draga mea?

— O să mă asigur că totul va fi bine, spuse Perdita. Pleacă liniştită.

— Vrei să-i faci tu o vizită domnului Drybones?

— O.K.!

— Şi trebuie să-l mai suni pe Blake ca să-l anunţi data sosirii tale. N-am apucat s-o mai fac şi pe asta, fir-ar să fie!

— Nu-i nimic. Altceva?

— Nu ştiu… Eşti sigură că te vei descurca singură?

— Normal! oftă Perdita exagerat. Ne vedem pe zece. Mai sunt opt zile până atunci. Şi pleacă odată, vrei să încep să-mi fac probleme din cauza ta? Uite, a venit taxiul.

— Ne vedem mâine, la blocul de locuinţe, da?

Olivia îşi îmbrăţişă fiica vitregă şi alergă spre taxi. Perdita rămase în faţa porţii, făcându-i semn cu mână până ce acesta dispăru.

Un sentiment copleşitor de libertate aproape o sufocă. Intră în casă adunând pe rând lucrurile aruncate de Olivia în graba plecării. Acum, se părea că primul pas al măreţului ei plan putea fi dat uitării.

Lucrurile nu se puteau aranja mai bine. Acum, după ce o asigurase pe Olivia că avea să se descurce

singură, Perdita era liberă să-şi pună în practică planul.

** *

Sosi şi ziua marelui zbor transatlantic. Perditei nu i se făcu rău aşa cum pronosticase înfumuratul de Blake. Dimpotrivă. Se simţi minunat în compania vecinului ei de scaun, un tânăr teuton pe nume Gunther Hammond.

Acesta, când află că ea avea de gând să facă o escală de douăzeci şi patru de ore în insulele Bermude, se oferi să-i ţină companie.

Zborul de şapte ore i se păru floare la ureche Perditei. Se distră foarte bine în compania tânărului acela fermecător care părea că făcuse o pasiune pentru ea.

La fel de bine se distră şi în Bermude. Gunther o duse la el acasă şi o prezentă părinţilor lui, care-şi petreceau vacanţa de vară acolo. Apoi se plimbară pe insulă într-un jeep, vizitând toate obiectivele turistice. Gunther cunoştea bine insula şi mai ales ştia ce anume bucura mai mult o femeie. Astfel, o duse pe Perdita la o parfumerie, un adevărat rai olfactiv. Petrecură o oră acolo, Perdita mirosind diverse parfumuri şi Gunther bucurându-se s-o vadă fericită. El plăti unul din parfumurile care-i plăceau Perditei şi i-l dărui ceremonios.

— Pentru mine? întrebă ea uimită.

— Da, spuse el solemn, şi te rog să nu refuzi.

— Nici nu visam să primesc un cadou atât de… spuse ea mirosind capacul sticluţei elegante. Ce surpriză minunată! Nu trebuia să fii atât de generos… adică, se corectă ea dându-şi seama că se dovedea lipsită de tact, abia m-ai cunoscut şi… Dacă o să continui să faci asemenea cadouri fiecărei necunoscute, o să ajungi la sapă de lemn.

— Dar tu nu eşti o necunoscută, spuse el calm, şi pe de altă parte am încercat să mă recompensez faţă de tine. Compania ta mi-a înseninat ziua şi a transformat un zbor plictisitor într-o aventură romantică.

— Îţi mulţumesc…

— Şi nu ajung eu la sapă de lemn chiar aşa de uşor.

— Sper că nu. Gunther! exclamă ea arătându-i nişte arcade acoperite cu trandafiri agăţători. Ce sunt astea?

— Se numesc „porţile lunii”. Fac parte din decorul obişnuit al insulelor Bermude. Există şi o legendă legată de ele. Se spune că dacă doi îndrăgostiţi trec pe sub o astfel de arcadă ţinându-se de mână, toate dorinţele li se pot îndeplini.

— Ce interesant, spuse Perdita gânditor.

— Vrei să trecem şi noi pe sub ele?

— Nu… Poate se supără proprietarii.

— Ai dreptate. Şi cred că e prea devreme ca să putem spune că avem dreptul s-o facem.

— Aşa e, spuse Perdita privind visătoare peisajul exotic.

Petrecuse cea mai frumoasă zi din viaţa ei şi se

simţea mai liberă ca oricând.

Dar îşi aminti că trebuia să-i trimită o telegramă lui Blake Hadwyn. Se duseră împreună la cea mai apropiată poştă şi în timp ce Perdita compunea mesajul, Gunther citea peste umărul ei.

— Trebuia să-mi spui! zise el privind uimit textul. Nu te-aş mai fi obosit atâta cu drumurile. Nu înţeleg. Eşti bolnavă? Nu pari. Sau eşti în convalescenţă?

— Nu… spuse ea simţind impulsul irezistibil de a-i mărturisi tot planul ei.

Îi povestise lui Gunther doar că trebuia să ajungă la Grand Vedas, unde avea să-şi petreacă restul vacanţei, în compania unui prieten bun. Urma să se întoarcă în noiembrie, ca să se înscrie la universitate. Reticenţa o făcuse să se abţină să-i spună despre planurile mamei sale vitrege şi propriile ambiţii de a ajunge o mare scriitoare.

— E o glumă, continuă ea. Ar trebui să-ţi povestesc prea multe ca să înţelegi despre ce e vorba.

— Dar cui i-o trimiţi?

— Unui prieten de familie.

— Aha! făcu Gunther fără să înţeleagă o iotă, dar zâmbind înţelegător.

În seara aceea cină împreună cu Gunther şi părinţii lui. Află că ei voiau să se retragă pe acea insulă, iar fiul lor avea să conducă afacerea lor din Europa. Povestindu-şi diverse întâmplări din viaţa, descoperiră că domnul Hammond îl cunoscuse odată pe tatăl Perditei, la o conferinţă din Geneva.

Mai târziu dansă împreună cu Gunther sub cerul înstelat, întrebându-se ce părere şi-ar fi făcut Sara despre ea dacă ar fi putut s-o vadă în acea ipostază. Trecuseră trei săptămâni de când se încheiase anul şcolar, iar ea flirta cu un tânăr om de afaceri neamţ, undeva pe o insulă, peste ocean. Sara probabil ar fi sfătuit-o să nu se lase păcălită de şoaptele tandre ale unui bărbat necunoscut, mai ales dacă se afla sub influenţa vinului.

Ce bine ar fi fost să poată rămâne mai mult acolo!

Dar pe lângă sfaturile Sarei, care nu-i dădeau pace, mai era ceva – umbra lui Blake Hadwyn. Deşi nu-l cunoscuse personal, şi nu-i păsa ce gândea el despre ea, trebuia să ţină cont de Olivia care-şi pusese obrazul pentru ea.

A doua zi de dimineaţă Gunther o însoţi până la avion. Perditei îi părea rău să-şi ia la revedere de la tânărul acela fermecător.

— Înainte să mă întorc în Europa, îţi voi face o vizită în Grand Vedas, îi promise Gunther.

Deşi Perdita nu-l prea credea, totuşi îi zâmbi prietenos şi-i spuse:

— Te aştept cu plăcere.

Se sărutară înainte să se despartă, iar Perdita chiar se simţi puţin îndrăgostită de el. În fond era primul bărbat adevărat cu care se sărutase vreodată şi primul care o plăcuse aşa cum era, fără să ştie prea multe despre ea.

Următoarea escală urma s-o facă în Caraibe. După

un zbor uşor deasupra oceanului, Perdita se cază la un hotel în Nassau, Bahamas, pentru o noapte. După ce-şi făcu datoria şi trimise două telegrame – una adresată Oliviei şi cealaltă lui Blake – se hotărî să profite de peisajul exotic şi să viziteze împrejurimile.

Paşii o purtară prin locuri incredibil de frumoase. Perdita se simţea minunat şi savura din plin libertatea pe care o avea. Scăpase de şcoală. Scăpase de Olivia. Scăpase de Gunther – indiferent cât de fermecător era el. Dar rămăsese Blake Hadwyn.

Se plimbă prin port, pe străduţele întortocheate, şi privi vitrinele magazinelor. Nassau era plin de contraste. În spatele hotelurilor luxoase erau zeci de cocioabe, portul era plin de iahturi de lux, printre care pluteau bărcile primitive ale localnicilor, pe străzile comerciale găseai buticuri pline de haine aparţinând unor firme celebre, la preţuri exorbitante, alături de magazine în care localnicii îşi vindeau produsele manufacturate.

Perdita nu rezistă impulsului şi-şi cumpără tot felul de lucruri inutile care o fermecară din prima clipă. Spre seară, cu mâinile încărcate de sacoşe, se îndreptă spre hotel gândindu-se cu plăcere la un duş rece şi o băutură răcoritoare cu gheaţă multă.

În seara aceea, cinând singură, dar mulţumită, într-un colţ al terasei restaurantului, îşi dădu seama câte aspecte ale vieţii putea să descopere. O viaţă de om nu-i ajungea ca să le afle pe toate.

După ce mâncă până nu mai putu să se ridice de la

masă, ceva o făcu să-şi schimbe starea de beatitudine în care intrase în ultimele patruzeci şi opt de ore. Nu-şi dădu seama ce provocase acea schimbare. Muzica era aceeaşi, cerul era plin de stele şi prevestea o zi însorită, parfumul aerului era la fel de seducător…

Îşi privi ceasul de la mână. Era nouă şi jumătate. Se întrebă ce altceva putea să mai facă în seara aceea. Dar picioarele o dureau şi refuzau s-o mai poarte cine ştie pe unde. Privi în jur şi remarcă indignată şase cupluri de tineri care se giugiuleau ca nişte porumbei. Întoarse privirea pe jumătate scârbită, pe jumătate întristată. Ce se petrecea cu ea? Avea chef de o aventură?

Oftând se ridică de la masă şi se îndreptă spre camera ei. După ce se schimbă în cămaşa de noapte, se urcă în vârful patului cu caietul de notiţe în braţe şi cu un stilou în mână. Trebuia să consemneze fiecare întâmplare prin care trecuse. Nu se ştia niciodată când va avea nevoie de acel material.

Abia în dimineaţa următoare făcu o descoperire îngrozitoare: îşi pierduse geanta! La început se strădui din răsputeri să nu intre în panică. Rememoră cu febrilitate momentele zilei precedente. Şi-şi aminti. După ce străbătuse toate străduţele comerciale, se oprise să se odihnească pe o bancă. Îşi pusese geanta alături şi când plecase uitase s-o mai ia. Doamne, ce proastă fusese!

Nu avea rost să se mai întoarcă la locul cu pricina. Era convinsă că geanta dispăruse de mult. Bine că nu-

şi luase paşaportul cu ea. Nenorocirea era că toate cecurile ei de călătorie se aflau în acea geantă. Era prizonieră în Caraibe, fără un ban în buzunar. Şi nici măcar hotelul nu apucase să şi-l plătească.

Următoarele ore fură extrem de neplăcute. Îi povesti directorului hotelului cele întâmplate, iar acesta o ascultă politicos, dar rece.

— Poate dacă-mi permiteţi să dau un telefon la poliţie… propuse ea.

— Vă rog, spuse directorul, dar v-aş sfătui să nu vă faceţi prea mari speranţe.

Bineînţeles că cei de la poliţie promiseră să facă totul ca s-o ajute, dar n-o încurajară să spere că-şi va recupera banii.

Ce să facă acum? Era disperată. Apoi îi veni o altă idee. Ce proastă era! Nu trebuia decât s-o sune pe Livvie. Olivia va fi furioasă, cu siguranţă, dar era singura persoană care putea s-o ajute.

După ce-i explică directorului hotelului varianta, acesta fu reticent.

— Vă rog să trimiteţi mesajul. Sunt sigură că mama mea vitregă mă va ajuta. Aşa voi putea să-mi plătesc camera şi toate serviciile de care am beneficiat, inclusiv costul telefoanelor.

— Bine, oftă directorul. Dar vă rog, domnişoară Craig, nu părăsiţi hotelul.

Niciodată nu petrecuse o dimineaţă atât de lungă. Sosi şi ora prânzului, dar ei nu-i mai era foame. Se aşeză pe un şezlong pe terasa hotelului şi aşteptă cu

încordare un răspuns de la Olivia.

Răspunsul veni. Dar nu era prea încurajator. „Regretăm, dar doamna Craig nu e aici. Reveniţi. Domnul Derwin.” Ce însemna asta?

— Nu înţeleg! strigă cu disperare Perdita. Trebuia să fie acolo, la Silver Cay. Asta e tot ce aţi aflat?

— Nici eu nu înţeleg, domnişoară Craig. Dumneavoastră trebuie să reveniţi, sau vor reveni ei?

— Nu ştiu, spuse ea neajutorată izbucnind în plâns.

— Nu vă lăsaţi copleşită, domnişoară Craig, spuse directorul. Am mai trecut prin situaţii de genul acesta. Dar înţelegeţi-ne şi pe noi, nu putem să vă lăsăm să plecaţi.

— Dacă voiam să plec fără să plătesc, o făceam pe furiş. Dar am venit şi v-am explicat situaţia. Mi-am pierdut toţi banii şi mă simt efectiv depăşită. Sunt urmărită de ghinion, nu vedeţi?

— N-aveţi idee unde s-o mai căutaţi pe mama dumneavoastră vitregă?

— Nu. Doar dacă… n-a plecat la New York împreună cu Hugo Amlyn.

— Şi domnul Derwin nu vă poate ajuta?

— Nici măcar nu-l cunosc. Acolo trebuia să ajungă mama mea vitregă împreună cu Hugo Amlyn. Eu trebuia să ajung la Grand Vedas. Dar mi-am schimbat planurile.

— Şi unde vreţi să ajungeţi acum?

— Pe insula Iruna, la un… prieten de familie.

— Şi presupun că acum… doriţi să-l contactăm pe

acest prieten… spuse rece directorul.

— Nu! El nu m-ar înţelege. Nu i-aş putea cere niciodată… bani!

— Atunci aşteptaţi, spuse directorul privind-o contrariat.

Dar cât să aştepte? La nesfârşit? Acel Derwin nu încercase s-o ajute. O lăsase să rămână acolo, singură, cu o factură frumuşică de plătit. Şi dacă până se lăsa seara nu primea niciun mesaj? Oare directorul hotelului o mai lăsa să stea în cameră? Dacă o alunga pe plajă? Şi ce avea să mănânce?

Se întrebă ce putea vinde. La mână avea un ceas din aur de la tatăl ei. Numai gândul de a se despărţi de acel cadou nepreţuit, cu valoare sentimentală, o făcea să se cutremure. Dar putea să-l lase drept garanţie.

Directorul cel nesuferit respinse ideea de a-i lua ceasul drept garanţie şi-i spuse să-şi facă bagajele. Asta era!

Dar n-o dădu afară. Camera ei fusese închiriată de altcineva. O mutară la un alt etaj, într-o cămăruţă minusculă. Apoi o anunţară că cina avea să fie servită la ora şapte. Bine că n-o înfometau.

Dar Perditei îi pierise toată pofta de mâncare. Se culcă târziu, rugându-se să primească un mesaj de la Livvie.

Rugăciunile ei îşi făcură efectul repede. La ora şase dimineaţa, o menajeră o trezi şi-i spuse să se ducă repede în biroul domnului director Curzon.

Asta era! Primise banii! Se ridică repede din pat, se

spălă pe faţă şi se îmbrăcă în mai puţin de cinci minute. Nicio clipă nu-i trecu prin minte că între orele şapte seara şi zece dimineaţa nu se efectuau tranzacţii bancare.

Străbătu coridoarele lungi în fugă şi aproape dădu buzna în biroul directorului.

— Am venit, domnule Curzon! Au sosit banii?

Bărbatul care stătea cu spatele la uşă se întoarse încet spre ea. Nu era domnul Curzon. Era un necunoscut care zâmbea acru şi superior.

— Domnişoara Craig?

— Da, dar…

Vocea aceea îi amintea de cineva… cunoscut.

— Nu ne-am cunoscut până acum, spuse bărbatul. Eu sunt Blake Hadwyn. Unde ţi-e bagajul?

— Nu l-am făcut. Credeam că… Nu înţeleg. Nu vă aşteptam…

— Viaţa e plină de surprize, o întrerupse el. Dacă eşti gata, putem pleca. Poate că tu ai timp de pierdut, dar eu nu. Unde-ţi sunt bagajele?

— Nu mi le-am făcut! strigă ea uşurată, dar enervată de aerul lui de superioritate. Nu ştiu ce căutaţi aici, domnule Hadwyn, dar eu nu pot pleca până nu-mi trimite mama mea vitregă bani.

În caz că nu ştiaţi, trebuie să-mi achit nota de plată de la hotel.

— Hotelul e plătit. Ascultă, domnişoară Craig. Ştiu că erai pe cale să ştergi putina. Nici pe mine nu mă încântă prezenţa ta, dar hai să ne facem viaţa mai

uşoară. Avionul spre Vedas pleacă în patruzeci şi cinci de minute şi n-am de gând să-l pierd. Ai de gând să vii cu mine, sau te las aici, pe mâna lor?

— Dar nici măcar n-am apucat să mănânc. Şi nu m-am spălat. Nu mi-am…

— Văd, o întrerupse el apucând-o de un braţ şi împingând-o afară din birou. Ai la dispoziţie un sfert de oră. Nu te aştept mai mult. Din nefericire mama ta vitregă se află încă la New York şi nu cred că familia Derwin e interesată să te ajute. Faci cum vrei… Treisprezece minute.

O clipă Perdita îi aruncă o privire ucigătoare, apoi îşi dădu seama că Blake Hadwyn nu glumea. Livvie era la New York, familia Derwin nu dădea doi bani pe ea… Îşi încleştă pumnii şi-i veni să urle de neputinţă. Trebuia să se grăbească. Nu avea alternativă.

Capitolul 4

Prima zi petrecută împreună cu Blake Hadwyn îi oferi Perditei tabloul sinistru al următoarelor luni. Planul ei se dusese de râpă şi se vedea nevoită să-l urmeze pe scriitorul acela misogin şi plin de aere.

După ce-şi făcu în grabă bagajul, nu mai apucă să facă un duş pentru că Blake năvăli în cameră peste ea şi-i spuse că-i aşteaptă taxiul.

În drum spre aeroport, Perdita încercă să-l înduplece.

— N-am mâncat nimic de aseară.

— Nici eu. Tot micul meu dejun a constat într-o cafea amară, spuse el sec.

— În cât timp ajungem acolo?

— În nouăzeci de minute.

În avion Perdita simţi că explodează de furie. Îi venea să arunce cu ceva în capul acelui înfumurat. Cum îndrăznea să se comporte cu ea aşa? Îl privi cu dispreţ cum se ridică de pe scaun şi pleacă. Probabil se ducea la toaletă. Sau cine ştie unde. Oricum, pe ea n-o interesa. Din partea ei putea şi să se arunce din avion. Luă o revistă din buzunarul scaunului din faţă şi încercă să citească, dar nu reuşi să înţeleagă nimic. Blake Hadwyn o scosese rău din sărite.

Când el se întoarse, Perdita remarcă faptul că avea chipul destins. Aşa părea mult mai uman. Arăta ca un om bun. Era chiar drăguţ…

Dar când Blake dădu cu ochii de ea, se întunecă la faţă, ca şi cum şi-ar fi amintit de o obligaţie neplăcută. Atunci Perdita se înfurie din nou. Îşi aruncă părul pe spate şi întoarse capul în partea opusă, privind pe hublou. Atitudinea lui Blake Hadwyn nu prevestea nimic bun.

Perdita nu mai scoase o vorbă până aterizară pe aeroportul din Grand Vedas. De acolo îi luă un taxi şi-i lăsă în port. Blake se îndreptă spre o barcă mare cu motor, foarte bine întreţinută. În mod normal, Perdita şi-ar fi exprimat admiraţia în faţa acelei ambarcaţiuni. Dar acum era atât de supărată pe acel bărbat încât nici

măcar nu privi prea mult barca. Se sui în ea refuzând ajutorul lui Blake şi se trânti pe o băncuţă, dând nerăbdătoare din picioare.

Privi oceanul albastru, întrebându-se unde se afla Silver Cay şi vila familiei Derwin, acolo unde stătea Livvie.

Dacă Blake Hadwyn ar fi fost mai uman, Perdita l-ar fi întrebat ca să-şi satisfacă curiozitatea. Dar aşa? Prefera să moară fără să afle răspunsul numai să nu vorbească cu nesuferitul acela.

Oricum, n-avea de gând să stea prea mult prin preajma lui. Imediat ce avea o veste de la Livvie, se va duce după ea. Mai bine locuia sub acelaşi acoperiş cu Hugo decât cu Blake Hadwyn!

Tristeţea o cuprinse pe nesimţite. Toate visele ei se spulberaseră. Sperase în secret să ajungă pe acea insulă tropicală şi să-şi finalizeze prima carte sub îndrumarea unui scriitor bun. Dar în realitate nici n-avea să apuce să se bronzeze prea bine.

— O să te arzi dacă stai acolo, o avertiză Blake intrând pe neaşteptate în vorbă cu ea.

— Deocamdată mă simt perfect, spuse ea rece.

— Poate, dar ai pielea atât de albă încât o să te faci ca racul în zece minute. La noapte s-ar putea să ai de suferit.

— Mi-am luat crema de soare cu mine.

— Unge-te sau vino aici, la umbră.

Perditei nu-i scăpă tonul lui autoritar. Şi în ciuda atitudinii lui superioare, ea nu se mişcă din loc,

aşteptând să mai treacă puţin timp, ca să-şi demonstreze independenţa. După un minut se uită la ceas, se ridică încet şi porni agale spre cabină, acolo unde-şi lăsase geanta în care avea crema de soare.

La adăpostul cabinei minuscule, cotrobăi prin geantă, scoase tubul şi începu un proces laborios de ungere. Prefera să stea singură decât să se ştie privită de Blake Hadwyn. După ce se unse bine cu cremă se pieptănă îndelung, apoi se rujă atent cu un ruj pe care-l cumpărase din Caraibe. Îi plăcuse nu numai culoarea ci şi mirosul frumos. Apoi îşi aminti de parfumul de la Gunther. Pulverizã de două ori în dreptul gâtului şi inspiră adânc. Acum se simţea mult mai bine. Se privi în oglindă întrebându-se ce alte retuşuri să-şi mai facă. Desigur, nu avea nevoie de trucuri de înfrumuseţare. Dar totuşi era o femeie în devenire şi simţea nevoia să se aranjeze. Alese un fard de pleoape oliv şi se dădu cu el din abundenţă. Hmmm. Rezultatul nu era mulţumitor. Dar asta din cauza lipsei de experienţă în materie.

Tot studiindu-şi chipul în oglindă, sesiză că motorul bărcii se oprise. Vru să se ridice de pe scăunelul pe care se aşezase, dar se sperie. Blake Hadwyn o privea din uşă, zâmbind superior. Oare de cât timp se afla acolo?

— Ce vrei? întrebă ea contrariată.

— Îţi pierzi timpul, spuse liniştit Blake.

— Cum adică?

— Pe insulă n-o să-ţi aprecieze nimeni machiajul.

Doar dacă nu ţi l-ai făcut special pentru mine.

— Eu mă îmbrac şi mă fardez numai pentru plăcerea mea personală! protestă ea. Şi tu ai fi ultimul bărbat de pe pământ pentru care m-aş machia.

— Hmmm, mormăi el mai mult pentru sine. M-a avertizat Olivia că eşti o bombă cu ceas.

— N-ar trebui să fii afară ca să navighezi? îl luă ea la întrebări schimbând subiectul.

— Nu. Tocmai am ajuns la destinaţie. Trebuie să coborâm. Dar n-o vom face până ce doamna nu va fi gata.

Aici o prinsese. Perdita îşi aruncă la întâmplare plicul cu cosmetice în geantă. Blake se apropie şi ea se ridică în picioare speriată. Pe neaşteptate, el se aplecă şi-i luă bagajele de la picioare. Apropierea lui îi luase tot aerul. Perdita se retrase cât putu mai în spate, evitând orice contact cu el. Dar Blake n-o băgă în seamă şi ieşi pe punte. Perdita răsuflă uşurată. Ce-i venise? Doar nu crezuse că Blake voia să-i facă ceva?

Dându-şi părul pe spate ieşi demn din cabină, moartă de curiozitate să vadă paradisul exotic al lui Blake Hadwyn. Şi într-adevăr avu ce să vadă. Vila era superbă. Avea acoperişul din ţiglă roşie. O arcadă din piatră gălbuie lăsa să se întrevadă un patio şi o piscină albastră. Casa era înconjurată de o curte cu gazon, flori exotice şi palmieri la umbra cărora se aflau scaune din răchită albă. În spatele curţii se întindeau colinele verzi ale Irunei. Vila se afla pe una dintre coline. Ca să ajungă la plaja cu nisip alb trebuia să

coboare câteva zeci de trepte de piatră.

Deci acesta era locul de retragere al lui Blake Hadwyn, unde îşi scrisese el romanele. Paradisul acela ar fi putut s-o inspire şi pe ea. O umbră îi căzu pe faţă. Blake se apropiase şi-i făcea morocănos semn să-l urmeze.

Mda. Niciun paradis de pe faţa pământului nu putea să fie perfect. Oftând, Perdita se supuse. Ce putea să facă?

La capătul treptelor apăru un bărbat tânăr, scund, cu tenul foarte bronzat, care purta o cămaşă înflorată şi foarte colorată. Acesta coborî în grabă şi-l ajută pe Blake să care bagajele. Când o văzu pe Perdita îi zâmbi larg, prietenos. Bine că mai era cineva normal în pustietatea aceea.

— Mai aveţi şi alte bagaje, domnule? întrebă tânărul.

— Nu, doar astea, spuse Perdita.

— Bine, arată-i tu Perditei camera în care va dormi, spuse el lăsând bagajele jos şi făcând stânga-mprejur.

— Hei! strigă Perdita. Ce faci?

— Plec. Mallory o să aibă grijă de tine. Mă întorc mai târziu, spuse el fără să-i arunce măcar o privire.

— Minunat! Să nu te oboseşti…

— Poftim? întrebă tânărul care răspundea la numele de Mallory.

— Nimic, zâmbi ea. Vorbeam singură. Mereu e aşa urâcios?

— Ei, zâmbi Mallory, o să vă obişnuiţi cu şefu'. Are

un simţ al umorului mai greu de înţeles.

— Mda. Eu nu cred că o să-l înţeleg vreodată.

— Haideţi, veniţi după mine. O să vă arăt camera dumneavoastră şi apoi vă voi face un ceai delicios.

— N-o să te refuz, spuse ea urmându-l în patio.

Vila era spaţioasă şi răcoroasă. Aerul condiţionat funcţiona bine. Totul era decorat în alb cu excepţia mobilei de bucătărie care era albastră cu galben, şi a barului la care se servea micul dejun, care era din oţel. La etaj, unde se aflau dormitoarele şi băile, culoarea predominantă era albastru.

Perdita trebuia să recunoască faptul că Blake Hadwyn avea bun gust şi probabil apelase la ajutorul unui designer. Mai târziu, ea avea să afle că Blake proiectase singur casa şi tot el fusese acela care o decorase.

— În locul pe care e construită vila a fost un bungalou, îi explică Mallory. Dar era o dărăpănătură şi domnul Blake a fost nevoit să-l dărâme. Aceasta e camera dumneavoastră, domnişoară. Dacă vă uitaţi, fereastra vă oferă o minunată privelişte spre mare.

Perdita privi cu atenţie în jur. Deci aici avea să doarmă ea în următoarele luni, dacă nu pleca la Livvie. Dulapul care acoperea unul dintre cei patru pereţi era din lemn alb şi pe una dintre uşi era montată o oglindă. Patul dublu era acoperit cu o cuvertură albastră. Aşternuturile care se întrezăreau de sub pătură erau bleu. Tot albastră era şi mocheta pufoasă de pe podea.

— Vă place camera, domnişoară?

— Mda… putea să nu exagereze cu atâta albastru… murmură ea.

— Poftim?

— Spuneam că prefer galbenul.

— Oh… făcu Mallory fără să înţeleagă. Ei, eu mă duc să vă pregătească un ceai. Dacă mai doriţi ceva…

— Nu, mulţumesc, zâmbi ea.

Se îndreptă spre fereastră şi privi îndelung valurile înspumate care se spărgeau de ţărm. În larg nu se vedea nici măcar o ambarcaţiune. Spre deosebire de Bermude, extrem de populate, Iruna părea părăsită.

Oftând, plecă de la fereastră şi începu să se uite prin sertare. Se bucura că avea suficient spaţiu cât să-şi depoziteze toate nimicurile ei femeieşti. În timp ce despacheta se întrebă dacă Blake şi Mallory erau singurii locuitori ai insulei. Se opri de câteva ori ascultând atent să prindă vreun zgomot. Dar nu auzi nimic.

Perditei nu-i fusese niciodată frică de singurătate, dar când sosi Mallory cu ceaiul, se bucură să-l vadă. Tânărul plecă imediat şi ea rămase din nou singură.

Aşeză tava cu ceai pe marginea noptierei şi gustă lichidul înviorător. Lângă ceainic Mallory îi mai pusese şi câteva prăjiturele închise la culoare şi foarte crocante. Perdita nu recunoscu imediat compoziţia. Abia după ce termină prima prăjitură simţi aroma amestecată de rom, ghimbir şi melasă. Prăjiturile erau delicioase. Deci Mallory ştia să gătească. Le termină pe

toate foarte repede şi-şi privi ceasul de la mână. Era încă devreme. Zece şi jumătate. Parcă trecuseră zile întregi de când Blake Hadwyn venise în dimineaţa aceea s-o ia din Caraibe.

Amintindu-şi acea întâmplare începu să scoată restul hainelor şi să le arunce la întâmplare în dulap. Aşa ştia Blake Hadwyn să întâmpine o domnişoară? Nu era deloc un cavaler. Noroc cu Mallory, altfel ar fi înnebunit în cinci minute în Iruna.

Sub imperiul furiei ieşi brusc din cameră şi coborî la parter. Mallory era la bucătărie şi pregătea ceva de mâncare. Nu se opri şi trecu în viteză pe lângă el mai departe. În faţa uşii care dădea în patio avu un moment de ezitare.

Apoi ieşi hotărât, oprindu-se o clipă cu încântare în faţa fântânii arteziene din mijlocul piscinei albastre. Străbătu terasa în vârful picioarelor îndreptându-se spre aripa casei pe care nu i-o prezentase nimeni până atunci. De undeva, de la parter, printr-o uşă de sticlă deschisă, auzi zgomotul familiar al maşinii de scris.

Intră temător în cameră. Era un birou imens, cu rafturi pe toţi pereţii, pline cu cărţi. Într-un colţ al încăperii, cu spatele la ea, în faţa unui birou, stătea Blake Hadwyn aplecat asupra maşinii de scris. Perdita se opri speriată în loc, când, fără să se întoarcă spre ea, Blake tună:

— Ce vrei, Mallory?

— Nu e Mallory, sunt eu. Voiam să stau de vorbă cu tine. Vreau să…

— N-am timp să stau de vorbă cu tine acum. Sunt ocupat, nu vezi? Ce vrei?

— Olivia n-avea niciun drept să-ţi povestească despre mine, fără să mă avertizeze în prealabil. Şi nu mi-a spus la ce să mă aştept din partea ta. M-a dezamăgit profund felul în care m-ai întâmpinat.

— Dar cum te aşteptai să te întâmpin, domnişoară Craig? Cu covor roşu la picioare?

— Nu, spuse ea refuzând să se simtă intimidată. Dar mă aşteptam la un minimum de politeţe. Ştiu că nu sunt bine venită şi încerc să-mi fac prezenţa cât mai puţin simţită. Dar pentru asta am nevoie de câteva informaţii. Vreau să-mi spui pe scurt care e rutina casei, ce pot vizita pe insulă, cine mai locuieşte aici…

— Doar eu şi Mallory.

— Dar cine face curăţenie în casă, cine găteşte, cine face aprovizionarea?

— Mallory le face pe toate. După părerea mea, mult mai bine decât orice femeie. Dacă ai ceva de obiectat, poţi să treci la treabă şi să-l înlocuieşti. N-ar fi o idee rea. Ai avea o preocupare.

Ştii, prezenţa femeilor prin preajma mea mă deranjează. În cel mai bun caz o accept ca distracţie.

Privirile lui păreau de oţel. Îşi încrucişase braţele la piept, dând greutate cuvintelor lui.

— Te aştepţi la politeţe, dar cum îmi dovedeşti că o meriţi?

întrebă el întorcându-se brusc şi luând nişte hârtii de pe birou. Ce înseamnă astea?

Privind hârtiile, Perdita îşi dădu seama că era vorba despre telegramele pe care i le trimisese ea. Prefăcându-se că nu-şi aminteşte nimic, ridică din umeri.

— Să-ţi împrospătez memoria? întrebă el zâmbind cinic. Trimis din Hamilton, pe zece: „Ajuns în Bermude. Rău de zbor. Recuperare. Sosit mâine. Perdita." Trimis din Nassau, citi el mai departe, „Regret întârzierea. Recuperare după rău de zbor, dar închis în toaletă. Salvată de un bărbat roşcat şi tratată cu bomboane. Perdita." Nu mă îndoiesc că dacă n-ai fi rămas fără bani ţi-ai fi continuat periplul prin Caraibe şi mi-ai fi îmbogăţit colecţia de telegrame stupide. Presupun că ţi s-a părut amuzant să-mi joci farsa asta.

— Să fiu sinceră, da, îl înfruntă ea.

— Bănuiam eu. Simţul tău al umorului e pueril, aşa cum mă aşteptam. Acum înţeleg de ce mama ta vitregă n-a vrut să te ia cu ea la Silver Cay. Tu eşti aceea care n-ai nici cea mai mică noţiune de politeţe. Aşa că am tot dreptul să te tratez ca pe un copil răsfăţat ce eşti.

— Nu-i adevărat! Tu ai început! E numai vina ta! Da, te-am auzit în ziua aceea în care ai stat de vorbă cu Livvie. N-aveai niciun drept să faci presupuneri nefondate pe seama mea. Dar ai făcut-o pentru că nu voiai să fii deranjat.

— Cei care trag cu urechea aud lucruri neplăcute spuse pe seama lor. Asta să-ţi fie învăţătură de minte. Hai să stabilim totul de la început, ca să nu mai ai dubii. Nu voiam să vii aici, în aceeaşi măsură în care

nici tu nu voiai. Dar eu nu-mi încalc promisiunile, aşa că vei sta cu mine până ce Olivia va fi capabilă să te întreţină. De înecat n-ai cum să te îneci, decât dacă ai suficientă rezistenţă fizică încât să înoţi vreo trei kilometri, până acolo unde apa e destul de adâncă şi sunt vârtejuri. Plaja e separată de restul insulei. Am blocat toate drumurile care existau când am cumpărat locul ăsta. M-a costat o avere, e drept, dar a meritat…

— Nu există drumuri? Adică suntem complet izolaţi?

— Da…

— Şi cum faci aprovizionarea?

— Cu barca. În nordul insulei se află un mic oraş-port şi vreo două, trei magazine. Oamenii de aici, puţini la număr, trăiesc din agricultură şi pescuit. Turismul n-a apucat să se dezvolte în Iruna şi mă bucur. Încă mai există insule virgine în Caraibe, dar în câţiva ani, nu vor mai fi, te asigur. Şi asta e o mare problemă.

— Slavă Domnului că nu toată lumea e atât de sălbatică precum eşti tu, spuse ea uitând de momentele în care ar fi dat orice pentru o clipă de solitudine. Şi cred că nimeni nu va dori să-ţi tulbure liniştea şi singurătatea, având în vedere cât de dificil eşti.

— E o diferenţă între a fi antisocial, sălbatic, neadaptat, şi a prefera singurătatea atunci când creezi. Dar tu eşti încă un copil şi n-ai un discernământ atât de fin încât să faci deosebirea între cele două aspecte. Oricum, n-am timp de pierdut să-ţi explic cum stă

treaba. Deci, înoată, citeşte, ascultă muzică, fă ce vrei… Dacă ai vreo nelămurire întreabă-l pe Mallory. Te va ajuta.

— Nu ţi-e teamă să nu stric ceva?

— Poţi să-l rogi pe Mallory să te ia cu el în zilele în care face aprovizionarea, spuse Blake ignorând remarca. Dar n-ai voie să conduci barca singură, ai înţeles?

— Am înţeles, domnule Blake, dar să ştii că eu nici măcar nu fac deosebirea între cele două capete ale bărcii, darmite să mă încumet s-o conduc în ape necunoscute. Înţeleg că nu trebuie să conduc o ambarcaţiune de asemenea dimensiuni, care mai are şi motor. De asemenea înţeleg că sunt prizonieră aici, deşi n-a fost alegerea mea.

— Nu fi ridicolă. Nu eşti prizonieră aşa cum nici eu nu sunt.

— Nu-i adevărat. Tu ai ales să trăieşti pe insula asta. Dacă ar fi după mine aş pleca la o mie de kilometri depărtare. Aş pleca oriunde, numai să nu stau aici! strigă ea vehement.

Perdita simţi că o lasă puterile. Noaptea trecută dormise foarte puţin şi în ziua aceea nu apucase să se odihnească. Nu mai avea chef de ceartă aşa că se întoarse cu spatele şi ieşi pe unde intrase. Nu putea ajunge la un consens cu Blake Hadwyn. Era rău şi crud, nemilos.

Doamne, cât îl ura!

O mie de kilometri erau prea puţini. Voia să plece la

un milion de kilometri de aroganţa şi indiferenţa lui Blake Hadwyn.

Ajunsă în camera ei se trânti pe patul confortabil, frământând nervos pătura albastră şi moale între degete. Pentru nimic în lume n-ar fi vărsat o lacrimă din cauza lui Blake Hadwyn!

Cât de uşor era să facă un jurământ şi cât de greu era să-l ţină!

Capitolul 5

Primele zile în insula Iruna şi le petrecu în singurătate. Era ciudat să aibă un singur aliat în tot acel paradis – pe Mallory.

Perdita nu-şi văzu gazda neînduplecată două zile întregi. Nu credea că doi oameni puteau trăi sub acelaşi acoperiş fără să se întâlnească. Dar Blake lucra, mânca şi dormea în aripa de vest a casei, care era separată de aripa de est, acolo unde locuia ea, de acel patio.

— Îi place să fie singur, îi explică Mallory, mai ales când se apropie de sfârşitul unei cărţi. E nerăbdător să-şi aştearnă pe hârtie ideile noii cărţi.

— Şi care-s aceste idei?

— Nu ştiu, ridică Mallory din umeri. Dar până nu termină cartea nu-l vom vedea prea des.

— Mallory…

— Da, domnişoară.

— M-am gândit… care e numele tău? Mallory?

— Da.

— Şi cum ţi se spune?

— Mallory.

— Mie nu mi-ar plăcea să fiu strigată pe numele de familie.

— Atunci spuneţi-mi Tom.

— Tom? Frumos nume. Şi tu să-mi spui Perdita. Nu-mi mai spune domnişoară. E mai bine aşa. Colegii mă strigau la şcoală Perdy, dar urăsc diminutivul ăsta.

— Pardita e un nume frumos.Ţi se potriveşte.

— Mulţumesc. Spune-mi, Tom, dacă nu sunt prea indiscretă, de unde ştii să găteşti atât de bine?

— Am învăţat în armată. Am fost militar de carieră. M-am înrolat la şaptesprezece ani şi m-am retras acum şase ani. Imediat după aceea parcă nu-mi găseam locul. Nu voiam să rămân în armată până la patruzeci de ani, dar nici nu ştiam ce să fac. Voiam să-mi deschid un mic restaurant, dar nu mă pricep la afaceri, povesti el scoţând din frigider un castron cu îngheţată şi punându-i două cupe într-un bol. Spune-mi când să mă opresc.

— Ajunge. O să mă fac dublă dacă vei continua să mă hrăneşti aşa. Ştii să prepari feluri de mâncare delicioase, dar mi-e teamă că trebuie să mă abţin. Aşa, ce spuneai?

— Ei, într-o zi am primit un mesaj de la un fost coleg de armată, un colonel, care m-a întrebat dacă m-ar tenta ideea să lucrez pentru prietenul lui, domnul

Blake Hadwyn. Pe atunci el stătea într-un apartament în Chelsea, iar femeia care avea grijă de casa lui tocmai se mutase în West Country. Încă de atunci plănuia să se mute în Iruna definitiv şi căuta pe cineva dispus să lucreze permanent pentru el. Colonelul mi-a spus că e păcat să-mi irosesc talentul de bucătar şi că ar fi bine să accept slujba. Aşa că m-am întâlnit cu domnul Hadwyn, am stat de vorbă cu el, şi începând din ziua următoare m-am mutat la el. De atunci suntem nedespărţiţi. Ne înţelegem bine şi el este un adevărat domn. N-aş fi putut visa la ceva mai bun.

Perdita îi zâmbi, dar nu foarte convinsă. Avea îndoieli în ceea ce privea caracterul domnului Blake. Se ridică în picioare şi-şi puse farfuria în chiuvetă.

— Le spăl eu, spuse ea. Nu-mi place să le şterg, dar de spălat, pot să le spăl şi singură.

Tom îi zâmbi prietenos şi se ocupă de alte treburi.

După ce termină de spălat vasele, Perdita se duse pe plajă. Se bronza mai greu decât crezuse. Dacă stătea prea mult la soare şi nu se ungea cu creme de protecţie, putea să se ardă. Pielea ei albă suporta greu soarele tropical. Dar după ce mai trecu o săptămână, pielea Perditei căpătă o nuanţă aurie sănătoasă. Părul i se deschise şi mai mult la culoare. Suplă şi frumoasă, ar fi putut fi remarcată şi de către un orb. Dar Blake Hadwyn n-o remarcă. Era prea ocupat cu terminarea romanului la care lucra.

Într-o zi, plictisindu-se de atâta plajă, baie şi soare, se hotărî să exploreze restul insulei. Aşa cum îi spusese

Blake, drumurile fuseseră blocate şi ei erau practic izolaţi de nordul insulei. Dar Perdita nu se dădea bătută uşor. Ajungând în faţa barierei construite din stânci alunecoase şi ascuţite, încercă să se urce pe ele. Dar de fiecare dată aluneca înapoi şi nu reuşea decât să se pricopsească cu câte o nouă zgârietură.

— Fir-ar să fie! Tot ajung eu pe partea cealaltă! spuse ea cu năduf. Naiba să vă ia de stânci! Credeţi că sunteţi mai tari decât mine?

Un pescăruş zbura deasupra mării, aproape de ţărm, ţipând, ca şi cum ar fi protestat auzindu-i înjurăturile.

— Sigur, ţipi! Ce-ţi pasă ţie? Tu poţi zbura. Nu eşti prizonierul unui bărbat nervos, autoritar şi sălbatic! E atât de satisfăcut de sine însuşi încât nu-i mai pasă de ceilalţi muritori, cărora le vinde romane comerciale doar de dragul popularităţii. Dar ce, te înţelegi cu el? E surd şi orb la tot ce vine din exterior. Cred că e cel mai reprezentativ specimen al bărbatului misogin.

— Ce descriere fermecătoare, spuse o voce masculină din spatele ei.

Perdita nu observase că Blake Hadwyn ieşise din bârlogul lui. Inima îi tresări violent şi aproape scoase un ţipăt de spaimă.

— Presupun că eu sunt subiectul elocinţei tale.

— Şi dacă eşti, ce? se apără ea atacând.

— Ai dreptate, ce? Atâta elocvenţă… Nici nu-mi vine să cred că un căpşor atât de dulce şi inocent poate avea asemenea gânduri necurate.

— Ştii ceva? Nu mă aşteptam să apari tocmai aici.

— Să-ţi reamintesc faptul că te afli pe plaja mea privată?

— E vina ta că ai tras cu urechea, continuă ea.

— Altă justificare nu ţi-ai găsit?

— N-am nevoie de justificări, spuse ea cu buzele strânse, întorcându-se cu spatele la el.

— Nu mai fi arogantă…

— Am mai auzit asta, spuse ea înfuriată întorcându-se spre el, şi părerea mea e că aroganţa nu e o caracteristică exclusiv adolescentină.

— Domnişoară, mi se pare că întreci măsura, spuse el ameninţând-o ce degetul. Într-o zi s-ar putea să nu te mai iert şi-o să-ţi trag o mamă de bătaie.

— N-am nevoie să mă ierţi tu! Şi mai lasă-mă în pace! Du-te la cărţile tale şi dă-mi pace!

— De fapt venisem după tine ca să-ţi spun că te aşteaptă cineva…

— Pe mine?

— Da, pe tine. Te surprinde?

— Cine?

— Nu ghiceşti?

— Nu… Gunther? întrebă ea cu speranţă după o clipă de ezitare.

— Gunther? Cine mai e şi ăsta?

— L-am cunoscut în avion. În fine, n-are importanţă. Cine mă aşteaptă?

— Livvie.

— Ah! strigă Perdita lovindu-se cu palma peste frunte. Uitasem…

— Nu bănuiai că va veni după tine?

— Nu… Ultima oară ştiam că e la New York.

Perdita era plină de resentimente. Trecuse mai bine de o săptămână de când Blake venise după ea la Nassau. Dacă n-ar fi fost el, Perdita, aşteptând ajutor din partea Oliviei, ar fi spălat şi acum vase prin vreun subsol de restaurant.

— Abia ieri s-a întors de la New York, spuse Blake.

— Aha… Hugo e cu ea?

— Nu. A adus-o familia Derwin.

Blake tăcu. Olivia se îndrepta spre ei, de-a lungul plajei. Perdita nu-şi manifestă prea zgomotos entuziasmul la vederea ei. Blake şi Olivia făcură un schimb de priviri pe deasupra capul ei.

— Cred că aştepta un tip pe nume Gunther, spuse Blake ridicând din umeri, ca şi cum Perdita n-ar fi fost de faţă.

— Nu aşteptam pe nimeni! replică ea. Oricum, sunt sigură că Gunther e pe undeva prin Europa la ora asta. Ce face Hugo?

— Se reface după o criză de ulcer, spuse Olivia. Dar cine e acest Gunther?

— Nu înţelegi că nu-l aşteptam pe el? E o simplă cunoştinţă.

— Ei, chiar aşa de simplă nu pare să fie, comentă Blake.

— E un adevărat domn. N-am întâlnit de mult un bărbat cu adevărat politicos şi atent, spuse ea cu intenţia de a-l viza pe Blake. Aţi reuşit să terminaţi

hotelul?

— Cam în două săptămâni vom face inaugurarea… Cel puţin aşa sperăm. Dumnezeu ştie când vom termina în realitate. După cum se desfăşoară evenimentele e posibil să-l terminăm într-un an. Ce insulă minunată ai, Blake! schimbă ea subiectul.

— E paradisul meu, spuse Blake pe un ton indiferent.

Apoi se îndreptară toţi trei spre casă. Apropiindu-se de terasă, Perdita observă doi oameni stând pe şezlonguri. Prima reacţie fu să treacă pe lângă ei cu indiferenţă. Dar Olivia o trase de mână şi spuse pe un ton ciudat:

— Perdy, vino să-i cunoşti pe prietenii mei minunaţi, Jeff şi Phyllida. Cum am ajuns la ei, în Silver Cay, au insistat să mă aducă pe insulă ca să mă asigur că ai ajuns cu bine aici.

Blake chicoti ironic, dar îşi ascunse reacţia tuşind. Perdita oftă uşor şi-i aruncă o privire ucigătoare, apoi se îndreptă spre noii veniţi.

Jeff Derwin era înalt de vreo doi metri şi avea un corp de fotomodel. Se vedea că-şi petrecea majoritatea timpului într-o sală de întreţinere fizică. Avea părul blond deschis şi tenul bronzat frumos.

Nici Phyllida nu era mai prejos. Avea cam un metru optzeci, era blondă, cu părul lung, şi era îmbrăcată provocator.

Amândoi păreau scoşi din paginile unei reviste de modă, dar erau la fel de falşi. Phyllida privea tot

timpul pe sub gene, cu pleoapele întredeschise, şi pe buze îi flutura în permanenţă cu zâmbet enigmatic. Jeff, care stătea de vorbă mai mult cu Blake, se plimba de-a lungul terasei luând poziţii studiate care-i puneau în valoare trupul.

În jumătate de oră Perdita începu să caşte plictisită de discuţiile anoste pe care le purtau cei doi. O privi pe Olivia încercând să-i comunice starea ei, dar aceasta părea foarte interesată de subiect şi chiar puţin… servilă. În schimb Blake era la fel de plictisit ca şi Perdita şi probabil abia aştepta să se întoarcă la cartea lui.

Perdita crezuse că Jeff şi Phyllida erau căsătoriţi, dar, când femeia o rugă să-i spună lui Jeff să-i aducă geanta din cabina iahtului şi Perdita se duse să-l informeze pe bărbat despre dorinţa„soţiei” lui, acesta îşi dădu capul pe spate şi râse îndelung.

— Dar ce-am spus? întrebă Perdita contrariată.

— Phyl e sora mea! spuse el prăpădindu-se de râs.

Mda. Perdita nu găsea nimic amuzant în asta. De fapt nici Blake, pentru că nu schiţă niciun zâmbet. În schimb Olivia, care auzise totul, spuse enervată:

— Draga mea, de unde ţi-a venit ideea asta că Phyllida e soţia lui Jeff?

— Nu ştiu… se bâlbâi Perdita. Aşa am crezut…

— Şi eu am crezut la fel, interveni dintr-o dată Blake, pe un ton indiferent. Nici mie nu mi-a spus nimeni că sunteţi fraţi.

Apoi ridică frapiera şi-i spuse în şoaptă Perditei:

— Roagă-l pe Mallory să ne mai aducă nişte gheaţă, vrei? Perdita profită de ocazie şi alergă spre bucătărie. Când se întoarse cu frapiera plină, constată că cei patru uitaseră incidentul şi acum discutau despre o petrecere pe care cei doi fraţi voiau s-o organizeze în acel sfârşit de săptămână. Ceea ce mai remarcă Perdita cu surprindere fu privirea provocatoare pe care i-o arunca Phyllida lui Blake.

— Trebuie să vii, îi spuse ea cu o voce languroasă lui Blake, punându-i o mână pe umăr. Te previn – nu te mai lăsăm să-ţi pierzi tinereţea aici, în singurătate. Te sălbăticeşti, ce Dumnezeu! Nu-i aşa, Jeff?

— Da, nu e normal, fu de acord fratele ei.

— Dar are foarte mult de lucru. Nu stă degeaba! îi luă apărarea cu vehemenţă Perdita.

Toţi trei o priviră cu surprindere, amuţiţi de uimire. Blake fu acela care rupse tăcerea ce începea să devină penibilă.

— Perdita are dreptate, spuse el.

— Dar tu eşti scriitor, spuse Phyllida întorcându-se cu spatele la Perdita. Adică scrii când vrei, nu tot timpul…

— Crezi că romanele se scriu singure?! întrebă Perdita pe un ton superior.

— Simt că-i vorba de o alianţă aici, spuse Jeff zâmbind. Şi tu eşti o mică scriitoare în devenire?

— Nu-i vorba despre nicio alianţă, spuse Blake turnând într-un pahar cocteilul dintr-un shaker. Şi tu poţi să scrii, dacă vrei. Cine mai bea margarita?

— Noi nu, spuse Olivia. Trebuie să plecăm. Ne aşteaptă Hugo. L-am lăsat în compania Lisei, e drept. Şi ce bărbat se plictiseşte lângă o femeie ca Lisa Bronway? Dar nu e frumos din partea noastră să-l lăsăm să ne aştepte prea mult.

— Îmi promiţi că vii la petrecere? întrebă Phyllida ridicându-se în picioare. Împreună cu Perdita, desigur.

— Nu pot să promit nimic. S-ar putea să nu fiu liber weekendul viitor. Dar pot să-l rog pe Mallory s-o conducă pe Perdita. Dacă vrea ea, spuse Blake ridicând dintr-o sprânceană.

Perdita se simţi plină de recunoştinţă. Nu credea că avea să se alieze vreodată cu Blake Hadwyn. Dar, forţată de împrejurări, iată că o făcuse şi pe asta!

Abia după ce plecară cei trei, Perdita îşi dădu seama că nu avusese ocazia să vorbească cu Olivia între patru ochi. Dar nici Olivia nu-şi manifestase în vreun fel dorinţa de a sta de vorbă cu fiica ei vitregă. Perdita bănuia că Oliviei îi convenea situaţia şi nu voia să schimbe aranjamentele. O înţelegea pe mama ei vitregă, dar o supăra faptul că n-o întrebase măcar dacă se simţea bine acolo.

— Eu mă duc la Harbour Town, spuse Blake în timp ce se îndreptau spre casă. Vrei să vii şi tu cu mine?

Perdita se uită la el ca la un nebun şi scuturâ din cap, refuzând.

Blake ridică indiferent din umeri şi intră în casă. Perdita rămase pe terasă, privind prostită în urma lui. Ce făcuse? Tocmai refuzase o invitaţie formulată

politicos!

În cinci minute Blake ieşi din casă cu un pachet în mână şi trecu pe lângă ea fără s-o privească, coborând treptele de piatră în grabă.

Perditei nu-i venea să creadă că făcuse o asemenea greşeală tactică. Preocupată de gândurile ei, nici nu auzise bine întrebarea lui şi refuzase în virtutea inerţiei. Se obişnuise să refuze orice tentativă de apropiere a lui Blake.

Se împăcaseră atât de bine în după-amiaza aceea şi acum, ea stricase totul. Blake probabil se supărase pe ea, sau îşi închipuia că-şi făcuse iluzii în privinţa ei.

Coborî în grabă scările după el, dar Blake deja pornise barca. Ce să facă? Să strige după el s-o aştepte? Măcar dacă s-ar fi uitat înspre ea!

Ce proastă fusese! Porni spre grădina din spatele casei promiţându-şi să se poarte mai frumos cu Blake. În fond, era la mila lui, stătea pe insula lui, e drept, fără voia ei, dar încă nu era majoră ca să poată lua decizii de una singură. Tot Blake fusese acela care o salvase dintr-o situaţie limită, plătind hotelul din Nassau şi luând-o cu el. Dacă ar fi fost la fel de nepăsător ca Livvie, nici nu s-ar fi gândit să se ducă după ea.

Perdita trebuia să-i arate măcar un minimum de respect. Pe lângă toate astea, Blake era mult mai mare decât ea şi-şi câştigase un nume în literatură. Avea dreptate când spunea că se poartă ca un copil răsfăţat. Perdita se supărase când îl auzise caracterizând-o

astfel fără ca măcar s-o cunoască, dar nici nu încercase să-i demonstreze contrariul. Dimpotrivă. Se purtase ca un copil răsfăţat!

Apoi, după ce aveau să facă un armistiţiu, Perdita putea să se liniştească şi să înceapă să scrie. Vacanţa trecea… Ba chiar, cu timpul, poate deveneau prieteni şi vor purta discuţii despre literatură!

Cu sufletul împăcat, având un plan de bătaie bine pus la punct, Perdita se întoarse acasă, făcu un duş şi se schimbă. Apoi îl căută pe Mallory. Îl găsi în bucătărie.

— Te-a cam ars soarele, remarcă acesta.

— Îmi place aici, la bucătărie, e răcoare. Când se întoarce domnul Blake?

— Nu ştiu. Dar mâncarea e gata. Dacă ţi-e foame…

— Nu. Îl aştept să se întoarcă.

Perdita ieşi din nou afară, privind oceanul. Soarele se pregătea să apună şi razele lui se reflectau roşiatice în albastrul oceanului. Privind visătoare în depărtări, Perdita nici nu-şi dădu seama când se făcu noapte.

Mallory veni după ea şi-i sugeră că ar fi bine să nu-l mai aştepte pe domnul Blake şi să mănânce.

Oftând, intră resemnată în casă, deşi nu-i era foame. Mâncă încet, abia atingându-se de salata delicioasă şi de friptura suculentă. Gustă din prăjitura cu frişcă, specialitatea lui Tom, doar ca să nu-l supere.

Înainte să se ridice de la masă, auzi prin geamurile deschise, de afară, din liniştea nopţii, un zgomot de motor. Mallory se ridică de la masă şi porni spre uşa

de la intrare. Perdita ciuli urechile. Auzi glasuri şi-l recunoscu pe Blake.

Acesta apăru în prag. Părea preocupat de ceva. Nici n-o salută şi se aşeză la masă.

— Vreţi să vă aduc un ceai? întrebă Mallory.

— Da, te rog…

Privindu-l pe Blake mâncând în tăcere, Perditei i se făcu foame. Termină cu poftă prăjitura cu frişcă de care abia se atinsese mai devreme, gândindu-se cum să abordeze problema. Dar creierul ei părea că refuză să funcţioneze. Nu-şi mai amintea nicio frază din toate câte îşi compusese mai devreme în minte, în grădină.

În cele din urmă, Blake ridică privirea din farfurie şi se uită la ea cu răceală. Atunci Perdita îşi pierdu cumpătul, se ridică în picioare şi uitând de toate planurile de împăcare, strigă:

— Să nu te oboseşti să-mi vorbeşti!

Apoi porni cu hotărâre spre camera ei. Abia acolo începu să tremure incontrolabil. Îşi făcuse iluzii. Nu se putea împăca cu Blake Hadwyn. Era inuman! Cum îndrăznea s-o ignore aşa? Nici măcar n-o salutase. Şi ea îl aşteptase ca o proastă, numai ca să se împace cu el!

Nu reuşi să-şi mai reţină lacrimile care începură să-i curgă pe obraji. Trebuia să facă ceva, ca să uite totul. Ceva care s-o epuizeze fizic. Se dezbrăcă şi-şi puse costumul de baie, apoi porni drept spre piscină. Corpurile de iluminat de pe terasă erau aprinse şi luminau piscina.

Nu. Piscina era prea mică pentru supărarea ei. Coborî treptele de piatră şi alergă spre plajă. Nisipul fin încă mai păstra căldura zilei toride care trecuse. Fără să se mai gândească de două ori, Perdita se aruncă în apă şi spintecă valurile înspumate.

Era o înotătoare bună şi nu-i era teamă de ocean. Nu se linişti decât în momentul în care ieşi din conul de lumină al casei.

Noaptea era caldă, doar o briză uşoară îi răcorea braţele ude care ieşeau ritmic din apă. Se simţea minunat înotând sub cerul plin de stele şi i se părea că-şi recâştigase libertatea. Pentru câteva momente, Blake Hadwyn nu mai există pentru ea. Nimeni nu-i strica experienţa grozavă pe care o trăia.

După câteva minute se opri şi călcând apa se întoarse cu faţa spre vila luminată de pe malul abrupt. Dacă Blake stingea toate luminile şi ea nu se mai putea orienta? Râzând nervos, se hotărî totuşi să se întoarcă.

Înainte să ajungă acolo unde apa era suficient de mică încât să poată merge, temerile ei se adeveriră.

Cu o clipă înainte înota sigură pe sine, ca apoi să intre în panică. Frica o sufocă. Lacrimile i se amestecau cu apa sărată. Simţea că nu mai are putere să ajungă la ţărm. Lovea cu disperare apa gândindu-se că nimeni nu ştia unde se află. Dacă nu reuşea să ajungă la ţărm? Se aventurase riscându-şi viaţa. Dumnezeule! Oceanul devenise cel mai mare duşman al ei, trăgând-o spre adâncuri.

Nu, nu trebuia să intre în panică. Deschise gura şi încercă să ţipe după ajutor, dar un val de apă sărată o înecă. Ameţi şi simţi cum o lasă puterile… Oceanul câştiga… Un văl de ceaţă densă i se lăsă peste ochi… Nu mai putea să lupte… Apa o împresura de pretutindeni prinzând-o ca-ntr-o capcană… Oceanul o înghiţea încet, ca pe o ofrandă… O clipă doar părul îi mai pluti la suprafaţă, ca apoi şi acesta să fie acoperit de valuri… Se stingea…

Apoi ceva o trase cu violenţă din ghearele morţii. Ca prin vis se simţi legănată de valuri, apoi purtată pe sus şi…

Ceva o lovi cu putere în piept. Tuşi, se înecă, iar tuşi, apoi respiră în voie. Nisipul cald îi mângâia pielea. Nu vedea, dar ştia că se află pe plajă. De undeva din depărtare, auzi un glas spunând:

— Slavă Domnului!

Două degete o apucară de nas şi cineva, lipindu-şi buzele de ale ei, îi suflă aer cald în gură. Perdita se luptă, dădu din picioare, lovi cu mâinile. Apoi se simţi eliberată. Lumea începu să prindă contur în jurul ei.

Era salvată. Învinsese oceanul. Cineva o scosese din valurile care o înghiţeau. Blake Hadwyn! Nu ştia de cât timp se afla acolo. Nu ştia cum descoperise Blake că ea era să se înece. Nu mai conta motivul pentru care se dusese să înoate noaptea în ocean…

Două braţe puternice o ridicară pe sus. Perdita îşi lăsă obrazul pe pieptul cald, care mirosea atât de frumos. Visa?

Capitolul 6

Când Perdita deschise ochii din nou, de data asta perfect conştientă, îşi dădu seama că se află în propriul ei pat. O lumină de veghe stătea aprinsă pe noptieră, Tom Mallory o privea cu ochi îngrijoraţi şi spunea:

— Draga mea, dacă bei asta, o să te simţi mult mai bine.

Perdita îşi extrase cu greu mâna de sub pătura albastră cu care era acoperită. Tremura. Mallory o ajută să bea o gură de ceai. Era foarte gustos şi-i încălzea sufletul, la fel ca grija pe care i-o arăta Tom. Dar mai era ceva…

— Ce ai pus în ceai?

— Puţin rom. Ajută.

— Dacă n-am murit înecată o să mor îmbătată.

Acum îşi amintea totul. Momentele de groază prin care trecuse o făcură să se cutremure. Fusese la un pas de moarte!

— Tu m-ai salvat sau Blake? întrebă ea punându-şi mâinile la ochi.

— Şefu'. Eu înot lamentabil. Trebuie să recunosc. Nu mă laud cu nicio diplomă de salvamar.

Da. Aşa bănuise şi ea. Îi venea să dispară de acolo. Ultimul om din lume faţă de care voia să se simtă îndatorată era Blake Hadwyn.

Tom Mallory observă grimasa de pe faţa ei şi o interpretă greşit.

— Nu-i nimic, draga mea, a trecut. Nu te mai gândi la asta. Eşti în siguranţă acum.

— Mai mult decât meriţi! interveni o voce tăioasă care venea din dreptul uşii.

Perdita ridică privirea şi-l văzu pe Blake cu maxilarele încleştate, purtând un prosop înfăşurat în jurul umerilor. Se apropie de ea şi cu o privire ameninţătoare, spuse:

— Ce naiba te-a apucat să te aventurezi noaptea în ocean, proastă mică ce eşti? Mare noroc că nu te-ai înecat! Dacă nu eram eu…

— Ştiu! îl întrerupse ea. Mi-ai salvat viaţa. Voiam să…

— Imediat după masă! N-ai aflat până acum că nu e bine să înoţi cu stomacul plin? Sau ţi-ai imaginat că ţie nu ţi se va întâmpla niciodată?

— Ştiu. Mi-a fost rău, dar… N-am mâncat mai nimic, nu-i aşa,Tom?

— Aşa e, domnule Blake. N-a vrut să mănânce când i-am pregătit masa. Voia să vă aştepte să vă întoarceţi şi dumneavoastră. Abia am convins-o să ia câteva înghiţituri.

— I-ai spus despre curent?

Tom o privi pe Perdita cu ochi care cereau iertare şi spuse cu capul în pământ:

— Da…

— Atunci de ce?! izbucni Blake întorcându-se spre

Perdita. De ce ţi-ai asumat prosteşte un risc atât de mare?

— Tom mi-a spus despre curent şi mi-a arătat în ce parte poate să apară. Am încercat să înot cât mai aproape de ţărm, dar când s-a stins lumina am intrat în panică şi nu mi-am mai dat seama pe unde mă aflu. Apoi m-am simţit trasă de acel curent şi n-am mai reuşit să lupt. Îmi pare rău…

— Asemenea curente sunt foarte periculoase. Nici cei mai buni înotători nu pot ieşi întotdeauna din gheara lor.

— Dar cum reuşesc să scape cei care sunt prinşi involuntar de un asemenea curent?

— E bine să nu opui rezistenţă, să inspiri adânc cât mai repede, să te laşi purtat de curent spre fundul apei, ca apoi, când simţi că vârtejul te aduce spre suprafaţă să-ţi foloseşti toate puterile, şi cu viteză să ieşi… Cam asta ar fi ideea. Dar apar o serie de alte elemente neprevăzute – un val care-ţi intră pe gură sau pe nas, oboseala, un cârcel… Sunt cazuri în care curentul nu te mai aduce la suprafaţă, ci te târăşte pur şi simplu pe la fundul apei spre larg. În fine, nu e bine să înfrunţi oceanul. Ai înţeles?

— Nu prea…

— Mda. Se pare că-mi voi petrece următoarele săptămâni dându-ţi lecţii de înot împotriva curenţilor oceanici… Dar acum mai bine odihneşte-te.

Fără să-i mai spună noapte bună, Blake ieşi din încăpere lăsând-o pe Perdita în compania lui Mallory.

— Ştii că te-am avertizat, draga mea, spuse Tom după câteva clipe de tăcere. N-a fost prea înţelept din partea ta, trebuie să recunoaştem…

— Dar aş fi vrut să fi fost tu acela! strigă Perdita fără să se gândească de două ori.

— În locul tău???

— Nu, zise ea pe jumătate plângând şi pe jumătate râzând. Voiam să spun că mi-aş fi dorit să fi fost tu acela… care m-a salvat, şi nu…

— Nu mai contează, spuse el bătând-o uşor pe umăr, acum totul e bine. O să-ţi mai aduc o cană cu ceai fierbinte şi apoi o să adormi ca un prunc şi o să uiţi totul până mâine, bine?

— Mulţumesc, Tom. Mulţumesc din suflet.

Dar Blake n-avea de gând s-o lase să uite atât de repede escapada care se putea termina tragic. A doua zi, când Perdita, încă palidă, coborî în bucătărie, Blake tocmai îşi termina cafeaua de dimineaţă. Mallory o întâmpină zâmbitor şi-i puse grijuliu în faţă un platou mare plin cu fructe proaspete. Blake se ridică în picioare, împături ziarul pe care-l citea, şi fără ca măcar să-i arunce o privire, îi spuse:

— Te aştept la mine în birou, într-o oră.

Era un ordin, nu o rugăminte. Perdita îşi pierdu brusc pofta de mâncare. Se întoarse în camera ei, îşi făcu patul, apoi luă un carnet de notiţe şi ieşi pe terasă. Dar trecu o oră şi nu reuşi să scrie nici măcar un cuvânt.

Unde fugise inspiraţia care nu-i dădea pace până

mai deunăzi? Era numai vina lui Blake Hadwyn! Cum să reuşească să se concentreze dacă el o chinuia tot timpul? Perdita se simţea ca şi cum ar fi stat pe o bombă cu ceas.

— Poţi să laşi asta o clipă, spuse Blake din spatele ei luându-i carnetul din mâini. Eşti pregătită?

— Da, dar dă-mi înapoi carnetul de notiţe.

—Ţi-e teamă să nu-l citesc? Ce, te-a părăsit muza? întrebă el zâmbind ironic.

— Nu văd nimic de râs în asta.

— Ai dreptate. I se întâmplă oricărui scriitor din când în când. Aruncându-i o privire ucigătoare, Perdita îi luă carnetul de notiţe din mână şi porni spre camera ei ca să-l pună într-un loc sigur. După ce-l ascunse bine, se gândi că n-ar fi rău să-şi ia o pereche de ochelari de soare cu lentile negre. Aşa ar fi putut să-l privească direct pe Blake Hadwyn, fără să se intimideze. Se întoarse pe terasă unde Blake, care o aşteptase răbdător, spuse:

— Hai să facem o mică plimbare.

Perdita ridică din umeri şi-l urmă. Se plimbară de-a lungul plajei până ce ajunseră la o bifurcaţie. Pe drumul din stânga Perdita mai fusese, atunci când încercase să escaladeze mormanul de stânci alunecoase. Drumul din dreapta ducea spre vârful dealului, acolo de unde aveau o privelişte superbă asupra vilei şi plajei.

Blake se opri şi sprijinindu-şi un picior pe o stâncă, îi făcu semn Perditei spre mare.

— Acolo era să te îneci tu astă-noapte. Vezi linia aceea? Acolo, la fundul apei, se află un banc de nisip. După el adâncimea oceanului scade cu cincisprezece metri, ceea ce e foarte mult. Ai costumul de baie pe tine?

— Nu, spuse Perdita surprinsă.

— Atunci du-te repede şi pune-ţi-l. Haide, repede!

Perdita clipi şi-l privi cu ochi neîncrezători. Nu mai înţelegea nimic. Apoi, dându-şi seama ce voia să-i demonstreze Blake, spuse:

— Nu. N-am de gând să mai înot azi. Sunt…

— Să nu te aud! Ascultă, strigă el punându-şi mâinile pe umerii ei şi scuturând-o bine, dacă nu vrei să înveţi cum să scapi de curent, o s-o mai păţeşti şi altă dată şi s-ar putea să nu mai fiu aici, ca să te salvez. Crede-mă, într-o zi îmi vei mulţumi.

— E o supoziţie ridicolă!

— Nu fi cap pătrat!

— Nu sunt, dar lasă-mă-n pace! O să mă descurc eu şi fără ajutorul tău!

— Ca astă-noapte?

— Ce faci acum, îmi scoţi ochii?

— Nu…

— Eşti nedrept!

— Viaţa e nedreaptă uneori. Hai, du-te şi schimbă-te. Sau vrei să te arunc în apă îmbrăcată, aşa cum eşti?

Perdita îl privi zâmbind, dar colţurile buzelor i se lăsară în jos dându-şi seama că Blake nu glumea. Aşa că se supuse. O luă la fugă spre casă. Ajunse în camera

ei cu respiraţia întretăiată, se schimbă repede şi se întoarse într-un suflet în locul în care o aştepta Blake.

Numai gândul de a intra din nou în apă o făcea să tremure de frică. Era ca atunci când căzuse de pe cal. Dacă nu te urcai la loc imediat, nu mai puteai să călăreşti niciodată. Sau ca atunci când aveai un accident de maşină. Singurul mijloc prin care putea să-şi învingă frica era să intre în apă şi să înoate.

— Nici nu ştiu cum am ajuns exact în locul acela astă-noapte, spuse Perdita. Credeam că mă îndrept spre ţărm. De fapt mă îndepărtam. Cred că am înotat trei kilometri!

— Trebuie să fii înotător cu experienţă ca să apreciezi distanţele corect în întuneric. Haide, vino cu mine.

Blake înaintă pe limba de taluz înalt care mărginea plaja lui privată. În stânga lor era porţiunea de ocean pe care Perdita începuse s-o cunoască destul de bine. Prin apa limpede, putea să vadă dâmbul de nisip după care începea bariera periculoasă cu vârtejuri. Pe partea dreaptă a taluzului era un golf în care Perdita nu înotase niciodată. Fundul oceanului nu părea prea adânc acolo şi nu se vedea nici urmă de dâmb de nisip. În golful acela marea părea mai calmă.

— Haide, vino mai repede, o strigă el ajungând deja la capătul taluzului.

Perdita rămase ţintuită locului. Blake privea cu atenţie apa căutând parcă ceva. Brusc, ea îşi dădu seama ce voia Blake să facă. Voia s-o arunce în

mijlocul vârtejului ca s-o înveţe cum să scape din el! Fără să se mai gândească la consecinţe, Perdita privi în urmă. Unde să fugă? Înapoi spre casă? Nu.

— Perdita! strigă Blake. Ce faci?

Acum sau niciodată. Trebuia să facă ceva. Omul ăsta era nebun. Perdita se dădu doi paşi înapoi, îşi luă avânt şi plonjă în mare. O clipă apa o împresură umplându-i gura, nasul şi urechile. Dădu cu disperare din mâini şi fără să iasă imediat la suprafaţă începu să înoate cu forţă în direcţia opusă casei lui Blake. Nici măcar nu ştia unde voia să ajungă. Avea un singur scop – să fugă cât mai departe de Blake.

Când ieşi la suprafaţă ca să ia o gură de aer mai auzi din depărtare strigătele lui Blake, acoperite de foşnetul valurilor, chemând-o înapoi. Dar Perdita nu se mai uită în urmă. Trebuia să înoate. Trebuia să scape de Blake.

Abia după ce începu să obosească încetini, privi înapoi, şi se linişti. Nu-l mai vedea pe Blake. De fapt nu mai vedea pe nimeni. Era singură… Un pescăruş zbura deasupra capului ei ţipând. Privi spre mal. Plaja era superbă. Părea un colţ din paradis. Parcă şi apa era mai caldă aici. Privi în jos şi rămase cu gura căscată. Sub picioarele ei, în apă, era un recif de corali roşii! O clipă uită de Blake Hadwyn.

Înotă încet spre mal, conştientă de oboseala care aproape o răpusese. Se întinse pe nisipul cald şi fin uitând de sine. Curând adormi.

Un vis ciudat începu să i se contureze în somn. Se

făcea că Blake Hadwyn o căuta. Din vârful dealului, privind printr-un binoclu, scruta împrejurimile. Dar nu dădea niciun semn că ar fi văzut-o. Apoi Blake şi Mallory luară barca şi o căutară de-a lungul malurilor insulei. Mallory se scufundă chiar şi cu tuburile de oxigen, căutând-o pe fundul apei.

La un moment dat visul luă o întorsătură neaşteptată. Nişte oameni ciudaţi o înconjuraseră şi discutau despre ea. Credeau că e moartă şi încercau s-o îngroape.

— Nu! ţipă ea încercând să alunge coşmarul.

— Poate că a luat somnifere.

— Parcă ar fi o sirenă cu picioare.

— Mamă! dă din picioare ca un măgăruş!

În cele din urmă Perdita reuşi să se trezească. Cu greu îşi deschise pleoapele. Deasupra ei erau aplecate cinci capete grupate în cerc. Unul avea barbă neagră, unul avea faţă de băieţel, unul avea o mustaţă deasă, altul avea ochii întunecaţi şi sprâncenele unui indian. Ce-a de-a cincea faţă aparţinea unei fete cu părul negru, care purta la gât un colier din scoici şi mărgele de coral.

— Nu-i băga în seamă, i se adresă fata. Sunt nebuni. Eu mă numesc Zita. Tu cine eşti?

— Îmi daţi voie? întrebă ea contrariată, ridicându-se în picioare şi făcându-şi loc printre cei patru. Perdita mă cheamă.

— Câtă graţie, spuse ironic bărbatul cu mustaţă.

— Dacă noi am îngropat-o în nisip şi am murdărit-o,

cred că tot noi trebuie s-o spălăm, spuse bărbatul cu barbă.

— Vai, nu, lăsaţi-mă! se scutură ea din strânsoare. Cine sunteţi voi? Şi cum aţi ajuns aici?

— Am venit de după dealul acela, spuse bărbosul privind-o surprins. Am vrut să vedem ce găsim aici.

— N-am ştiut că există o cărare, spuse Perdita căzând pe gânduri. Am căutat şi eu un drum o dată… Ştiţi că aţi intrat pe proprietatea cuiva?

— Nu ne interesează, spuse mustăciosul zâmbind.

— Unde e cărarea aceea?

— Vrea să ne dea papucii, constată mustăciosul privindu-l pe bărbos.

— Nu te supăra pe Dex, interveni timid, pentru prima oară, băiatul cel blond. Haide, vino cu mine să-ţi arăt.

— Ştii să ajungi la Harbour Town? întrebă ea înainte să pornească după băiat.

— Sigur! Până acolo facem cam o jumătate de oră… Dar de ce?

— Nu contează, spuse Perdita surescitată. Mă aşteptaţi? Mă întorc în cinci minute.

— Nici mai mult, nici mai puţin, spuse bărbosul trântindu-se pe nisip şi răsucindu-şi o ţigară.

Putea să evadeze! Gândurile ei ţipau de bucurie în timp ce alerga mâncând pământul. Ajunse la vilă imediat. Se strecură în patio şi alergă în camera ei. Îşi puse la repezeală sandalele, aruncă nişte haine în săculeţul de plajă şi-şi luă banii, apoi alergă înapoi,

fără să observe că nu era nimeni acasă. Îi era teamă ca cei cinci turişti ciudaţi cu care se întâlnise să nu plece fără s-o mai aştepte.

Faptul că Perdita învăţase într-o şcoală cu regim foarte sever o făcuse mai rebelă în adâncul sufletului ei, în comparaţie cu alte fete de aceeaşi vârstă. Dar totuşi, instinctul puternic de conservare o făcea să-şi pună probleme în privinţa lui Dex, bărbosul. Când îl întrebase dacă poate să-i spună pe nume, acesta acceptase, spunând că numele de familie îi repugnă pentru că dă prea multe informaţii despre o persoană. Asta era un pic ciudat. Dacă avea de-a face cu nişte infractori?

Poteca secretă care o ducea pe plaja din golf era cam anevoioasă, dar Perdita ajunse la timp în locul unde o aşteptau cei cinci.

Porniră la drum urcând un deal geamăn cu cel pe care se afla vila lui Blake, dar care se situa la nord-est de acesta. La început, cărarea fu foarte anevoioasă, dar apoi, când ajunseră pe un platou, drumul uşor ondulat deveni lin. Era o plăcere să-l străbaţi şi oferea o privelişte minunată asupra părţii de nord a insulei, pe care Perdita doar şi-o imaginase până atunci.

— E minunat, şopti ea încântată. Mereu mi-a dorit să pot ajunge aici.

— Şi cine te-a oprit? întrebă Dex.

— N-am ştiut că există.

— Şi cum ajungi tu în oraş? întrebă Zita.

— Eu? N-am fost niciodată în oraş. Proprietarul vilei

unde locuiesc, ajunge cu barca cu motor.

În mai puţin de jumătate de oră de mers rapid, trecând pe lângă plantaţii întinse, ajunseră pe drumul care ducea în oraş.

Între timp, Perdita află că pe mustăcios îl chema Tymon şi era mult mai tânăr decât părea. Tatăl lui voia ca el să urmeze o facultate economică pentru ca să preia afacerea familiei, iar asta nu se potrivea cu ambiţia lui de a deveni actor.

Pe băiatul cu figură de indian îl chema Jem, iar pe puştiul cel blond îl chema Sherne.

Toţi cinci proveneau din familii cu situaţie materială foarte bună, dar aleseseră să fugă de acasă pentru a trăi o aventură. Se stabiliseră de puţin timp pe insula Iruna şi acum se ocupau cu diverse munci, ciudate pentru condiţia lor familială. Poveştile lor erau amuzante, dar şi puţin triste. Toţi cinci erau nişte neînţeleşi şi inadaptaţi societăţii înalte din care proveneau.

Orele zburară pe nesimţite stând la o cafea pe plaja de lângă port şi povestindu-şi vieţile.

— Dar povestea ta care e? o întrebă în cele din urmă Zita. Ce cauţi aici? Eşti în vacanţă?

— Cam aşa ceva, ezită Perdita. Nici mie nu-mi prea place societatea în care se învârteşte mama mea vitregă. Altfel, ne înţelegem foarte bine, doar că ea preferă diamantele iar eu, pietrele de râu, dacă mă înţelegeţi.

— Săraca fată bogată? zâmbi Zita.

— Chiar aşa! Dar amândouă ne dorim soţi bogaţi. De ce credeţi că mă aflu aici? glumi Perdita.

— Nu te uita la noi! râseră cei patru.

— Poate că-i place de Blake Hadwyn, spuse Zita serios. Cum arată?

— Îl vad cam rar, spuse Perdita cu indiferenţă. Şi sincer, îmi convine. Oricum, peste opt săptămâni o să scap de el.

— Şi apoi? întrebă Sherne.

— Voi fi liberă să-mi urmez planurile.

— Vino cu noi! propuse Tymon ridicându-se în picioare.

— Aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? Hai să vedem lumea. Vei fi liberă să faci ce vrei. Bucură-te de viaţă cât eşti tânără.

Cei trei băieţi fură de acord cu propunerea, doar Zita părea cam nemulţumită.

— O să ne descurcăm cu două fete, spuse Dex.

— O să mă mai gândesc, spuse Perdita căzând pe gânduri.

— Cred că prietena noastră este la fel cum am fost şi noi – o prizonieră a societăţii în care trăieşte, spuse Jem şi ridicându-se în picioare scoase un strigăt de luptă şi începu să ţopăie imitând un dans tribal.

În timp ce Tymon bătea ritmul cu palmele pe genunchi, Jem îşi dădu ochii peste cap şi improviză o incantaţie:

„Era odată o fecioară pe nume Perdita Craig. Voia

să evadeze dar… ea nu era prea convinsă.

Şi iată că-ntr-o bună zi, temnicerul uită portiţa coliviei deschisă,

Iar soarta până atunci potrivnică îi surâse,

Şi ea-şi luă zborul fără să privească înapoi.

Asta e povestea adevărată a… Perditei Craig…”

Jem izbucni în râs şi nu mai reuşi să continue poemul.

— Îmi pare rău, adăugă el printre sughiţuri, dar Craig nu sună deloc bine.

— Haide, continuă! strigară ceilalţi.

— Nu sună bine Craig! insistă Jem printre lacrimi de râs.

— Încearcă cu Rush, propuse Tymon. Rimează cu oraş, cu trufaş, cu… papanaş!

— Nu, râse Jem, oricum, am terminat poemul.

— Atunci cântă-ne altceva. Te rugăăăăm!

Jem începu să facă nazuri şi se lăsă greu convins, dar până la urmă le mai cântă câteva melodii din folclorul local. Avea un repertoriu impresionant şi un talent pe măsură. Sângele lui indian îşi spunea cuvântul.

Sherne le aduse nişte băuturi răcoritoare şi rămaseră pe plajă cântând şi dansând până apuse soarele. Perdita începuse să se îngrijoreze, dar nu voia să le arate. În cele din urmă se ridicară toţi în picioare, pregătindu-se să se întoarcă pe puntea ambarcaţiunii pe care locuiau.

— Ne vedem mâine? întrebă Sherne.

— Poate, spuse Perdita detaşat.

Trebuia să se grăbească. Dar abia după ce ieşi din oraş începu să fugă. Noaptea se lăsa foarte repede şi pe câmp nu erau felinare. Doar stelele o puteau călăuzi. Drumul care la venire durase o jumătate de oră îl străbătu acum, alergând, într-un sfert de oră.

Oare ce făcea Blake? O aştepta? O căutase? Probabil că avea s-o certe din nou, dar nu mai conta. Oricum, el fusese de vină, pentru că avea de gând s-o arunce în mijlocul vârtejului. Şi ea nu era nebună să-şi rişte viaţa aiurea.

Când ajunse în faţa vilei se opri. Mallory aprinsese luminile, dar casa părea părăsită. Nimeni n-o aştepta în prag şi ferestrele vilei erau scufundate în întuneric. Intră şi bâjbâi prin întuneric căutând comutatorul. Când reuşi să aprindă luminile, auzi zgomotul motorului unei bărci.

Mallory şi Blake intrară în casă, dar ea se băgase repede sub duş. Nu-şi făcu apariţia până nu se machie şi se îmbrăcă cu atenţie pentru a-l înfrunta pe Blake la cină.

— Ce-ai păţit la braţ? întrebă el încruntat fără s-o salute, făcând semn spre o zgârietură lungă şi roşie.

— Ah, nimic, m-am atins de un spin.

— Sper că nu te-ai zgâriat în corali. Sunt foarte periculoşi. Poţi să faci o infecţie de toată frumuseţea.

— Nu m-am zgâriat în corali.

După ce Mallory puse masa, privindu-i îngrijorat

când pe unul, când pe celălalt, Blake deschise subiectul.

— Ce-a fost teatrul de azi-dimineaţă?

Perdita era cât pe ce să-i toarne întâmplarea cu cei cinci fugari, dar îşi dădu seama la timp că ar fi făcut o greşeală şi tăcu.

— Te-am întrebat ceva. Aştept o explicaţie, spuse calm Blake.

— Ce teatru? întrebă ea desfăcând şervetul de pânză şi aşezându-l cu grijă pe genunchi.

— Ştii bine.

— Credeam că ai înţeles.

— Am înţeles că te-ai speriat de moarte şi ai reacţionat absurd.

— Tu n-ai fi făcut la fel?

— Mi-e teamă că logica ta mă depăşeşte.

— Serios? Când ai de gând să recunoşti?

— Ce să recunosc?

— Voiai să mă obligi să înot împotriva curentului!

— Poftim???

— Ştiam că nu vei recunoaşte, spuse ea calm. Nu mă mir.

— Ce naiba tot spui acolo? Cum să te oblig să faci aşa ceva?!

— Chiar aşa. Ai spus că…

— Am spus că un înotător înţelept nu se luptă niciodată cu vârtejurile. Şi niciodată nu înoată noaptea în ocean.

— Adică eu sunt o înotătoare imprudentă?

— Nu poţi să-mi spui că eşti înţeleaptă. Mai ales că ai putut să-ţi imaginezi că te-aş putea obliga să înoţi împotriva curentului! Ce fel de om crezi că sunt, pentru Dumnezeu!?

— Nu ştiu, dar mie mi s-a părut că vorbeşti foarte serios.

— Vorbeam serios, dar nu aveam de gând să te supun unei asemenea torturi!

În timp ce Mallory aducea un castron mare cu salată, cei doi se înfruntară în tăcere cântărindu-şi vorbele unul celuilalt.

— Îmi pare foarte rău, spuse Perdita afectat, dar ce voiai să-mi închipui când te-am văzut aşa de pornit?

— Nu mai contează, spuse Blake dând a lehamite din mână. Bine că n-ai păţit nimic rău.

Perdita îşi puse salată în farfurie şi încercă să-l ignore pe Blake. Nu ştia ce să mai creadă. Dacă el vorbise serios, atunci însemna că ea se făcuse de râs.

— M-am îngrijorat din cauza ta, azi. Mă întrebam pe unde puteai să ajungi. Mai ales că astă-noapte ai fost gata să dai ortul popii. Ştiam că eşti slăbită…

— M-am descurcat, spuse ea dându-şi părul pe spate. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Vezi-ţi de treburile tale şi-ţi promit că nici măcar n-o să-mi simţi prezenţa.

De data asta Blake se enervă. Tonul ei amar îl scosese din sărite. Trânti paharul cu vin pe masă şi ridicându-se în picioare strigă:

— Proastă mică şi inconştientă ce eşti! Când ai de

gând să te maturizezi? Mâine-poimâine faci optsprezece ani şi n-ai nici cea mai mică idee despre viaţă!

Apoi deschise uşile terasei şi luă o gură de aer proaspăt.

— Mi-e teamă că imaginaţia ta mă depăşeşte, continuă el după câteva momente de tăcere în care îşi recăpătă calmul. Dar te voi lăsa în pace, dacă asta te face fericită.

— Atunci îţi propun să-ţi exersezi imaginaţia ruginită! strigă ea pe un ton tăios. O să fie mai uşor decât crezi!

Fusese atât de fericită în ziua aceea. Cunoscuse nişte tineri atât de interesanţi cu care se înţelesese perfect, şi acum… Incredibil, dar simţea nevoia să plângă. De ce nu voia Blake s-o lase în pace?

Se ridică de pe scaun şi se pregăti să plece, dar vocea lui o făcu să se oprească.

— Îmi pare rău, dar până la sfârşitul lunii trebuie să termin cartea, şi din cauza asta… Unde pleci?

— Deocamdată nicăieri, spuse ea cu glas sugrumat din cauza lacrimilor pe care se abţinea să le verse. Te ascult.

— Ai puţină încredere în mine şi-n imaginaţia mea. Ştiu că te-ai plictisit de moarte aici. N-ai unde să te plimbi, ce să faci, cu cine să vorbeşti, e normal. Am încercat să-i explic asta mamei tale vitrege, dar ea n-a putut să înţeleagă cum se poate plictisi cineva pe o insulă a paradisului. Dar acum nu mai avem cum să

dăm înapoi. Stai aici şi îndură… Crede-mă, nu mă pricep să distrez o şcolăriţă, şi nici măcar n-am timp…

— De ce nu eşti sincer şi nu spui că nu te pricepi s-o faci? Şi nu sunt o şcolăriţă!

— Nu? pufni el amuzat.

— Nu! strigă ea simţind cum îi fuge pământul de sub picioare. Termenul de şcolăriţă nu mi se potriveşte. După descrierea ta ar însemna să fiu un copil. Ori un copil te-ar urmări toată ziua şi te-ar bate la cap să-l distrezi. Iar eu n-am făcut aşa ceva nici măcar o clipă. M-am plâns eu de ceva? Nu! Tot ce ţi-am cerut a fost să mă laşi în pace şi nu să-mi spui toată ziua cât de proastă şi naivă sunt! Şi-ţi mai spun că…

— Încetează! strigă el. Din doi paşi fu lângă ea şi punându-şi mâinile pe umeri ei, îi spuse privind-o în ochi: Bine, nu eşti o şcolăriţă. Dar nu mai ţipa aşa. Tom o să creadă că vreau să te omor. E stupid să te enervezi în halul ăsta.

Perdita avea obrajii înroşiţi, ochii înecaţi în lacrimi de neputinţă, iar buzele îi tremurau. Privirea ei o trăda. Era pierdută şi vulnerabilă, dar încerca să pară stăpână pe situaţie.

— Îmi pare rău că te-am supărat şi recunosc, sunt cam nervos şi nu reuşesc să-mi aleg cuvintele potrivite. Dar trebuie să recunoşti şi tu, comportamentul tău m-a condus spre asta. Hai, gândeşte-te mai bine.

— Tu ai început, mormăi ea trăgându-şi nasul şi privind fix pieptul cu păr întunecat al lui Blake, care

se întrezărea de sub marginea tricoului.

— Bine, acceptă el, am făcut nişte remarci nedrepte la adresa ta şi tu ai reacţionat ca atare. Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi, dar vreau ca şi tu să fii puţin mai… pacifistă. Pentru că nu putem locui sub acelaşi acoperiş într-un război continuu.

— Dar n-am vrut să par răzbunătoare. Voiam doar să-mi pun în practică proiectul şi să nu-ţi stau în cale.

— Încerc să te înţeleg. Continuă.

— Nu râde de mine. Crede-mă pe cuvânt că nu-ţi purtam pică la început, minţi ea.

— Bine, nu râd de tine.

— Atunci facem un armistiţiu?

— Aşa ar fi cel mai bine, spuse el cu seriozitate. Problema e că în următoarele zile voi fi nevoit să plec şi să-l iau pe Tom cu mine. M-aş simţi mult mai liniştit ştiindu-te în siguranţă. Nu vreau să mai încerci vreodată să faci lucruri nesăbuite.

— Înţeleg…

— Recunoaşte că ai vrut să înoţi împotriva curentului în noaptea aceea…

— Nu! Voiam să mă liniştesc. Eram supărată pe tine. Ştiam de curent, dar fiind aprinsă lumina de pe terasă, puteam să văd unde mă aflu şi ştiam cum să ocolesc zona periculoasă. Când ai stins lumina, m-am pierdut. Cum să te conving că nu sunt naivă şi nesăbuită?

— O să mă convingi încercând să scapi de resentimentele cu care ai venit aici. Vreau să ne comportăm unul cu celălalt măcar civilizat, dacă nu

prietenos.

— Sigur, asta vreau şi eu! Dar te-aş ruga să nu mai vorbeşti cu mine pe un ton superior de şef de trib. Şi eu mă voi comporta ca o persoană adultă.

— Vai, Perdita, râse el aranjându-i părul cu un gest grijuliu, nu vreau să te porţi ca o persoană adultă. Vreau doar să fii tu însăţi. Bem un pahar pentru asta?

— Da, spuse ea uşurată.

Ieşiră pe terasă şi se aşezară pe şezlonguri, cu câte un pahar cu o băutură ciudată în mână. Oceanul era liniştit şi o briză blândă le răcorea feţele încinse.

— Ce e asta? întrebă Perdita ridicând paharul plin cu un lichid roşu.

— E o invenţie de-a lui Mallory. A denumit-o Oh Cay.

— E prima oară când beau un cocteil cu alcool. Îmi place.

— O să mai testezi multe lucruri pentru prima oară în viaţă pe insula asta, micuţo. Să sperăm că toate vor fi la fel de plăcute.

Pentru prima oară de când venise pe insulă, Perdita se simţea relaxată. Blake devenise mult mai uman. Aproape că-i venea să-i povestească întâlnirea cu tinerii aceia drăguţi. Dar îşi aminti că lui Blake nu-i plăceau fugarii şi tăcu.

Pacea care se stabilise între ei era prea plăcută ca s-o strice. Poate că altă dată, avea să-i povestească şi acel episod.

Capitolul 7

Perdita se trezi a doua zi de dimineaţă şi admiră peisajul de la fereastra camerei sale întrebându-se dacă armistiţiul mai era valabil. Îşi imaginase ea, sau Blake devenise mult mai amabil şi dispus la împăcare?

Făcu un duş, se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Acolo nu găsi pe nimeni decât urmele unui mic dejun luat în grabă. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză la bar.

Tocmai terminase cafeaua când apăru Mallory. Părea grăbit şi agitat.

— Iartă-mă, draga mea, că am lăsat dezordinea asta în bucătărie, spuse el. Imediat îţi fac o omletă cu şuncă şi apoi termin de spălat vasele.

— Nu-i nimic. Lasă vasele. O să te ajut să le speli mai târziu.

— Nu e nevoie, mulţumesc. Stai acolo liniştită. Trebuie să mănânci mai întâi.

— Unde ai fost?

— Se pare că bărcuţa noastră a păpat toată benzina. I-am făcut plinul. Şefu' trebuie să se întâlnească cu cineva ca să semneze un contract pentru o nouă carte.

— Cu cineva? Femeie sau bărbat?

— O blondă, spuse Blake intrând în bucătărie şi ştergându-şi mâinile murdare de ulei de motor cu o cârpă. O blondă înaltă, sexy, cu picioare lungi şi cu o turmă de admiratori la dispoziţie. Te interesează?

— Deloc! spuse Perdita simţind cum i se taie pofta de mâncare.

Mallory chicoti iar Blake îşi aşează coatele pe bar şi o privi cu ochi amuzaţi.

— Poate îmi spune şi mie cineva care-i poanta, zise Perdita uşor contrariată.

— Dacă te-ai vedea în oglindă ţi-ai da seama…

— Nu înţeleg, spuse Perdita înroşindu-se.

—Ţi-e teamă să nu-mi câştige cineva favorurile şi să-ţi pierzi locul în ierarhie?

— Ce, vine să locuiască aici? întrebă ea căzând în capcană.

— Nu, micuţo, râse Blake, te tachinez doar. Dumnezeu ştie ce mi-ar face Hal dacă ar auzi cum l-am descris. Probabil mi-ar trage un şut în fund.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre prietenul meu, Hal Holborn.

— Nu e femeie?

— Nu, micuţo. E înalt, e blond, e bine făcut, iar fetele cad ca muştele când îl văd.

— Şi el cum le tratează?

— Cu indiferenţă. E nevoit s-o facă, altfel nu mai scapă de ele. Sper că n-o să te îndrăgosteşti de el, bine?

— Nicio grijă. Cât stă?

— Câteva zile, spuse el îndreptându-se spre ieşire. N-o să ne vezi prea mult cât timp va sta aici. Mă duc să mă spăl pe mâini.

— O să plecaţi în oraş?

— Ce oraş? întrebă Blake oprindu-se în uşă.

— Unde vreţi să plecaţi? întrebă Perdita evitând să-i

dea un răspuns.

— Căutăm ceva, spuse el vag plecând.

— Să mă anunţaţi şi pe mine când găsiţi ce căutaţi, spuse Perdita mai mult pentru sine.

Blake n-o minţise. Hal Holborn era un bărbat frumos, plin de sex-appeal şi cu siguranţă avea succes la femei. Dar nu era genul Perditei, aşa că ea nu era supărată că cei doi aveau să fie mai mult plecaţi.

Blake sosise însoţit de Hal în acea zi pe la prânz, dar plecaseră imediat, fără să mai dejuneze, spre Harbour Town, împreună cu Mallory.

Înainte să se despartă, Hal rupse o floare şi i-o oferi solemn Perditei, spunându-i:

— Frumuşico, sper că nu te superi că te lăsăm singură.

— Nu, minţi Perdita gândindu-se că Blake ar fi putut s-o ia şi pe ea.

Simţea nevoia s-o vadă pe Livvie, să mai stea de vorbă cu ea. Blake putea să facă un mic ocol de dragul armistiţiului lor. Cu barca cu motor ar fi făcut vreo jumătate de oră până la Silver Cay. Dar probabil nu-i venise ideea şi de aceea nu-i propusese să vină cu ei.

Înainte să coboare treptele, Blake o întrebă dacă voia să-i aducă ceva din oraş, iar asta îi spălă toate păcatele în faţa Perditei.

— Aş avea nevoie de nişte hârtie, pixuri şi creioane, o gumă de șters… Cam atâta.

— Vrei să te apuci de scris? întrebă Blake gânditor.

— Da.

— Atunci uite cum facem, spuse el alergând spre aripa în care locuia el.

Se întoarse ducând în braţe o geantă diplomat din fibră de carbon. O aşeză pe masa de pe terasă şi când o deschise…

— Surpriză! strigă el descoperind o maşină de scris portabilă.

— Vai, Blake, pentru mine?

— Exclusiv. O să vezi ce plăcut e să lucrezi aici.

— Mulţumesc.

Mallory şi Hal se urcaseră în barcă, porniseră motorul şi-l strigau pe Blake să vină mai repede.

— Vin imediat! strigă el. Eşti sigură că te descurci?

— Da, spuse ea fericită. Mulţumesc, Blake. Drum bun şi sper să găseşti ce cauţi!

Coborând scările Blake îi făcu un semn scurt în semn că „lasă, n-are importanţă” şi ajungând pe ponton sări în barcă.

Perdita îi privi până dispărură şi apoi se aşeză nerăbdătoare în faţa maşinii de scris. Oftă fericită, dându-şi capul pe spate. Era mult mai bine aşa, singură, pe o insulă minunată, în faţa unei maşini de scris – visul oricărui scriitor.

Deschise carnetul de notiţe şi privi însemnările pentru prima sa carte. Transcrise textul, la început mai lent, apoi din ce în ce mai repede. Se descurca foarte bine cu clapele literelor. Şi era atât de absorbită de noua „jucărie” încât nici nu observă că nu mai era singură. Din spatele ei cineva îi îndesă sub nas un

buchet de flori.

— Bună! spuse Sherne speriind-o de moarte.

— Dumnezeule! sări Perdita de pe scaun. Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

— Iartă-mă. Uite, ţi-am adus flori.

— Mulţumesc, sunt foarte frumoase. Ce cauţi aici?

— Am venit să te luăm la plimbare.

Zita şi Tymon stăteau mai la distanţă, privind-o pe Perdita dezaprobator.

— Cum poţi să lucrezi într-o zi superbă ca asta? întrebă Tymon. Nu e normal.

— „Bărbatul încercă să uite de sine. Scannerul îi detectase aura iar probele erau încurajatoare…" Ce naiba mai e şi prostia asta? întrebă Sherne aplecându-se peste umărul ei.

— Nu mai citi! N-am terminat-o.

— Dar despre ce e vorba?

— Secret. Nu-ţi pot spune decât că acţiunea se petrece în secolul douăzeci şi unu.

— E un science-fiction? întrebă Tymon.

— E o viziune proprie a civilizaţiei tehnologice din secolul viitor, explică afectat Perdita.

— Nu crezi că Orwell şi Wells ţi-au luat-o înainte? întrebă Tymon.

— Poate, dar repet – e o viziune proprie, spuse ea închizând ferm geanta. Unde sunt ceilalţi?

— Îşi fac siesta, spuse Tymon. Mamă, ce mişto e aici!

Perdita intră în bucătărie şi aduse o carafă cu

limonadă şi patru pahare pe o tavă. Sherne o ajută să toarne în pahare. Era un băiat bun şi liniştit. Din acel cvintet original, Perditei îi plăcea cel mai mult de el.

În timp ce discutau despre tot felul de nimicuri, Perdita se gândi că i-ar fi plăcut să lege o prietenie mai strânsă cu Sherne, separată de ceilalţi patru, ca să afle cât mai multe despre el. I se părea că atunci când se afla în compania celorlalţi, Sherne se ferea să-şi exprime punctul de vedere, pentru a nu intra în conflict cu ei. Şi de multe ori Perditei i se părea că el avea ceva în plus de spus, faţă de prietenii lui, dar prefera să tacă şi să-şi păstreze opiniile pentru sine.

După o oră cei trei se hotărâră să plece şi-şi luară la revedere de la Perdita în stilul caracteristic, fără să facă prea mult caz. Perdita îi urmări cu privirile, invidiindu-i pentru libertatea pe care o aveau. La un moment dat o văzu pe Zita îndepărtându-se de grup şi ţopăind printre copaci. Ceilalţi o fugăriră, o prinseră şi o răsturnară la pământ. Zita ţipă, scăpă din mâinile lor şi continuară acea joacă până ce dispărură din raza vizuală a Perditei.

Acum înţelegea de ce Zitei nu-i convenea prea mult ca în grupul lor să mai intre o fată. Ea, fiind singură între patru băieţi, fusese răsfăţată, protejată şi ascultată. Acum, dacă Perdita li se alătura, Zita îşi simţea periclitată autoritatea.

Dar Perdita nu voia să le strice prietenia. Oricum, ştia că nu putea să-i urmeze oriunde ar fi vrut ei să plece. De exemplu, în dimineaţa aceea discutaseră

despre posibilitatea de a pleca în Jamaica. Dex venise cu ideea. Dar Tymon nu fusese de acord, din cauza banilor. Dacă aici se mai descurcau şi mai făceau rost de bani pentru mâncare şi băutură, în Jamaica aveau să moară de foame. Aşa că Tymon se hotărâse să trimită o telegramă acasă şi să ceară nişte bani, sfătuindu-i şi pe ceilalţi să facă la fel. Perditei i-ar fi plăcut ca ei să mai rămână. Era mult mai plăcut să ştie că există cineva pe insula aceea care o înţelege şi pe ea. Dar dacă voiau să plece… ea nu putea să-i urmeze.

Blake, Hal şi Mallory se întoarseră pe la cinci. De când plecaseră prietenii ei aventurieri, Perdita nu se mai gândise decât la ei şi nu mai reuşise să scrie nici măcar un rând.

Blake îi întinse două scrisori.

— Ce-s astea?

— Surpriză! N-o să-ţi vină să crezi. Poliţia din Nassau ţi-a găsit asta, spuse el întinzându-i poşeta.

— Dumnezeule, nu se poate! E a mea! Asta e! strigă ea ţopăind de fericire. Cum au găsit-o?

— O doamnă din Londra a trimis-o. Uite, îţi explică în scrisoare că a găsit-o abia după ce a ajuns acasă. În ultima zi de vacanţă în Nassau a fost la cumpărături. Nu şi-a dat seama că avea într-una din sacoşe un obiect care nu-i aparţinea. Şi-a împachetat bagajele şi a plecat. Abia la Londra a găsit-o şi şi-a imaginat că ţi-a luat-o din greşeală, în nebunia cumpărăturilor. Ai avut un noroc fantastic.

— Ah! Acum îmi amintesc. Eram într-un magazin

foarte aglomerat şi de teamă să nu mi se fure poşeta am băgat-o într-o sacoşă. Credeam că e a mea. Dar pe acolo cam toate sacoşele erau la fel. Nu mi-am dat seama… Doamne, ce noroc!

— Ar fi frumos să-i scrii femeii care ţi-a trimis poşeta şi să-i mulţumeşti.

— Ai dreptate. Şi cealaltă scrisoare de la cine e? întrebă ea privind plicul.

— De la Olivia.

Perdita citi rândurile laconice şi scrise la repezeală. Olivia o informa că Phyl şi Jeff dădeau o petrecere şi o aşteptau şi pe ea să vină.

„Phyl şi Jeff au destule camere, dar dacă n-o să aveţi loc – pentru că vor veni treizeci de invitaţi – puteţi să dormiţi pe iaht sau în grădină, în hamac. Dar ştiu că tu n-ai fi în stare să dormi într-un hamac, iar Blake nici atât…”

Perdita surâse. Cât de puţin o cunoştea Olivia! Cât de diferite erau ele două! Perditei i-ar fi plăcut la nebunie să doarmă într-un hamac. Abia aştepta să se ducă la petrecere. Mai erau unsprezece zile până atunci. Cu ce să se îmbrace? Trebuia să…

— Am avut musafiri? întrebă Blake privind paharele de pe masă.

— Musafiri? Blake, Olivia mă întreabă dacă mergem la petrecere. Hai să mergem. O să dormim în hamacuri! Îţi dai seama ce interesant? Niciodată n-am…

— Perdita! Te-am întrebat ceva.

— Ah, da, am uitat.

— Cine te-a vizitat?

Perdita începu să-i explice cât mai natural povestea întâlnirii ei cu gaşca de fugari. Din nefericire Blake nu părea deloc mulţumit de explicaţiile ei, iar Perdita simţea că-şi pierde cumpătul.

— Până la urmă ce te deranjează? întrebă ea ieşindu-şi din fire. Ce rău am mai făcut de data asta?

— Am cumpărat locul ăsta ca să fiu departe de lume, să nu mă deranjeze nimeni. Credeam că ai înţeles. Nu vreau să-mi pierd vremea păzindu-mi teritoriul de aventurieri care n-au altceva mai bun de făcut decât să-mi tulbure liniştea. Chiar nu reuşeşti să te simţi bine decât atunci când intri în tot felul de încurcături? Cine sunt infractorii ăştia, apropo? Ce ştii despre ei?

— Eşti nedrept! Nu sunt infractori. Sunt nişte tipi de treabă, care ştiu să se distreze şi să-şi trăiască viaţa, care nu mai suportă fiţele societăţii „înalte” în care s-au născut.

— Sunt genul de oameni de care se fereşte orice insulă mai mult sau mai puţin turistică, îţi spun eu, că sunt mai bătrân şi ştiu. Nici Olivia şi nici tatăl tău nu cred că ar fi aprobat acest gen de prieteni în preajma ta.

— N-ai de unde să ştii. Nici măcar nu-i cunoşti.

— Nici nu-mi doresc, spuse el băgându-şi mâinile în buzunare. Dar cred că am auzit de ei. Mi-a povestit căpitanul Carlton, comandantul portului Harbour Town, că are probleme cu nişte puşti care s-au stabilit

de curând pe insulă şi care n-au de gând să plătească nişte facturi cam piperate.

— O să le plătească, le luă ea apărarea proaspeţilor ei prieteni, mai mult din spirit de gaşcă. Au rămas fără bani, dar Tymon a trimis o telegramă acasă şi va primi destui bani cu care-şi vor plăti datoriile.

— De ce nu vor să muncească, să-şi plătească datoriile cinstit şi responsabil?

— Dar muncesc! ţipă Perdita încercând să fie cât mai convingătoare. Au făcut cele mai ciudate munci, având în vedere condiţia lor socială. Dar ţi-am spus, ei nu ţin cont de asta. Vor să se simtă bine şi nu se consideră înjosiţi atunci când muncesc ca hamali sau măturători, sau când ajută agricultorii…

— Normal că le vine uşor să se joace de-a hamalii şi măturătorii când ştiu că nu trebuie să-şi facă griji pentru ziua de mâine, căci au părinţii bani să-i ajute în viitor.

— Nu-i aşa! Vor libertate! Vor să înveţe ce e viaţa, să se bucure de ea cât sunt tineri. La bătrâneţe degeaba visezi la aventuri. De ce să munceşti o viaţă, ca să ai bani la bătrâneţe? Ce să mai faci atunci cu banii? Focul tinereţii se stinge.

— Nici nu ştii ce vorbeşti! Repeţi nişte fraze pe care pun pariu că le-ai auzit din gurile lor. Dacă nu învaţă acum, cât sunt tineri, când o vor face, la bătrâneţe? Ce se va alege de ei dacă părinţii lor vor ajunge la sapă de lemn, Doamne fereşte? Acum trebuie să lupte să-şi asigure viitorul. Sau se gândesc că ei nu vor îmbătrâni

niciodată? Bine, vor libertate şi tu îi invidiezi că o au, e evident. Dar ce înseamnă libertatea? Să fugi de învăţătură? Să fugi de responsabilităţi? Nimic nu e mai jalnic decât un hipiot de vârstă mijlocie, fără căpătâi, care încearcă să se pretindă adolescent. Un astfel de om nu-şi va găsi niciodată locul în societate. Iată preţul libertăţii. Şi asta mai e libertate? De la o vârstă devii prizonierul propriei lipse de maturitate.

— Dacă toţi am gândi ca tine, societatea noastră ar stagna.

Oameni ca hipioţii au schimbat modul de gândire al popoarelor, au revoluţionat societăţile, au deschis porţi spre un alt mod de viaţă.

— Nu te contrazic, dar mi-e teamă că noii tăi prieteni nu au asemenea vocaţie.

— Crezi că eşti mai bun decât ei, ca să-i critici? Tu cu ce ai contribuit la îmbunătăţirea societăţii în care trăim? Te-ai ascuns în paradisul ăsta steril şi ai refuzat să mai iei contact cu lumea!

O clipă Perdita se temu că mersese prea departe. Blake o privi atât de fioros încât îi fu teamă să n-o lovească.

— Gata, spuse el cât de calm putu, respirând greu. Din partea mea poţi să-ţi alegi orice prieteni consideri tu de cuviinţă.

— Adică pot să mă întâlnesc cu ei fără să-ţi cer voie?

— Da. Dar nu uita că mai sunt şapte sau opt săptămâni până când împlineşti optsprezece ani. Abia

atunci îţi voi da voie să te bagi în orice orgie a libertăţii îţi pofteşte inima. Aşa că nu întinde coarda prea tare.

— Altfel? îl înfruntă ea. Ce faci? Mă baţi?

— Nu, deşi tare mă mănâncă palmele. O să stau de vorbă cu căpitanul Carlton.

— De ce?

— Pentru că mi-e prieten bun şi abia aşteaptă să scape de pierde-vară ăştia ai tăi!

Blake se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre Hal care tocmai ieşise din casă şi-i privea curios. Perdita abia remarcă faptul că acesta o salutase. Cu Blake nu era de glumit. Nu minţea şi nu se juca. Dacă vorbea cu căpitanul Carlton, prietenii ei aveau s-o păţească.

Se încruntă gânditoare. Blake era un nesuferit. Cum fusese atât de proastă încât să creadă că armistiţiul avea să dureze?

Capitolul 8

În zilele ce urmară Perdita alese o formă de protest convenabilă – tăcerea demonstrativă. Astfel, dimineaţa se întâlnea cu Blake la micul dejun, îl saluta scurt din cap, mânca în grabă, după care îşi lua rucsacul cu câteva obiecte necesare, bani, şi pleca să se întâlnească cu prietenii ei. Se întorcea înainte de apusul soarelui, cina, şi se retrăgea în camera ei. Blake

nu-i comenta atitudinea, iar Perditei nici nu-i păsa ce gândea el.

Gaşca o acceptase fără condiţii. Dacă Perdita voia să li se alăture, era binevenită, dacă se răzgândea şi pleca, îşi luau la revedere fără să facă prea mult caz de asta. Astfel vedeau ei independenţa.

Într-o zi, Perdita primi de la Olivia nişte bani, şi adunaţi cu cei pe care-i mai avea în poşeta recuperată, putea să se considere independentă financiar. Mânca împreună cu gaşca în oraş, uneori făcea cinste, ba chiar îi făcea mici surprize Zitei pentru a-i câştiga prietenia.

Dar dintre toţi, Perditei îi plăcea cel mai mult de Sherne. El niciodată nu făcuse vreo remarcă răutăcioasă la adresa cuiva, era liniştit şi părea cu capul pe umeri.

Îşi petreceau timpul lenevind pe ambarcaţiunea lui Tymon, bând cantităţi industriale de Coca-Cola şi colindând fără scop prin insulă. Aveau chiar şi propria lor plajă cu palmieri şi stânci de pe care făceau concursuri de plonjări şi unde nimeni nu-i deranja.

Se simţeau bine, dar într-o după-amiază, stând pe puntea Spindrift-ului şi ascultând baladele lui Jem, Perdita începu să se plictisească. Ce făcea oare Blake? Scria? Sau se distra pe undeva împreună cu Hal? Niciodată n-o invitase să meargă împreună cu ei în călătoriile lor şi se simţea puţin exclusă. Oricum, pentru nimic în lume nu l-ar fi întrebat pe Blake dacă poate să-i însoţească şi ea atunci când plecau cu barca

cu motor.

Un ţipăt venit din cabina în care intraseră mai devreme Zita cu Tymon o făcu pe Perdita să zâmbească. Ce făceau ei acolo? Dragoste? Toţi ştiau că Zita şi Tymon erau împreună. Dar educaţia rigidă pe care o primise Perdita şi sfaturile înţeleptei Sara o făceau să dezaprobe acest gen de relaţie. O femeie nu era bine să-şi ofere trupul oricărui bărbat. Decât celui pe care-l iubea cu adevărat. Şi asta după căsătorie.

Sherne o trezi din visare făcându-i semn. Perdita privi în larg şi observă un iaht superb, cum rar se vedea în portul Harbour Town. Pe punte se vedeau doi oameni, dar Perdita nu le putea distinge figurile. Se gândi că probabil erau fraţii Derwin, dar parcă iahtul lor era mai mic decât acesta.

— Maaamă! exclamă Sherne impresionat. Cine or fi milionarii ăştia?

— Sunt în trecere, remarcă Dex. Mi-e teamă că nu ancorează aici.

— Păcat, spuse Jem oprindu-se din cântat, aş fi vrut să văd frumuseţea asta mai îndeaproape.

Dex profită de neatenţia Perditei şi-i trase de marginea elastică a sutienului – obicei enervant pe care ea nu-l agrea.

— Pun pariu că nu te-ai da în lături de la o combinaţie cu proprietarul, spuse el ferindu-se de palma Perditei care ripostă instantaneu.

— Depinde de proprietar, spuse Perdita strâmbându-se la el şi frecându-şi locul înroşit de ciupitură.

Se cam săturase de glumele lui Dex şi lipsa de activitate creatoare a găştii. Nu făceau nimic constructiv.

— Mâine plecăm de aici, spuse Tymon ieşind din cabină şi trăgându-şi pantalonii. Vii cu noi?

— Unde? întrebă Perdita.

— O să vezi… spuse Dex misterios.

— Nu-mi plac întâlnirile cu bărbaţi necunoscuţi şi călătoriile cu destinaţie necunoscută.

— Hmmm, rânji Dex, domnişoară dragă, nu cred că ai avut vreodată o întâlnire cu un bărbat cunoscut sau necunoscut.

— Nu ştiu dacă asta e treaba ta, spuse ea cu indiferenţă.

— Plecăm spre Nassau, zise Dex privind în soare culoarea rubinie a vinului din paharul său.

— Ce sărbătoriţi?

— Primirea banilor!

— Primirea banilor mei, explică Tymon. Mergem la cazinou. O să trăim intens o noapte. Vom învârti roata norocului! Vom întoarce cărţile! Vom arunca zarurile! Ei, ce părere ai, ne însoţeşti în marea aventură?

— Nu-mi plac jocurile de noroc.

— Eşti ciudată, zise Dex strâmbându-se.

— Trebuie să plec, spuse ea ridicându-se în picioare.

— Te conduc eu, se oferi Sherne.

Perdita acceptă bucuroasă compania lui. Dex începuse să-şi manifeste un interes nepotrivit faţă de ea. La fel şi Tymon. Ieri Tymon era prietenul Zitei. Iar

pe Dex nu-l plăcea deloc. Perdita nu voia decât să păstreze o relație de prietenie cu ei. Cu Sherne era altceva. El era apropiat de vârsta ei, era mai timid şi nu s-ar fi pretat la lucruri neserioase.

— Nu te supăra pe mine, spuse Sherne luând-o de mână, eu nu sunt ca ei.

— Dar de ce să mă supăr pe tine?

— Mi-am dat seama că te-ai supărat pe Dex şi pe Tymon… Au cam exagerat.

— Nu vreau să mă implic. Vreau să fiu liberă, mă înţelegi?

— Da, te înţeleg. Eşti încă inocentă. Dar nu le-o lua în nume de rău.

— Nu… Ştii, mă gândeam că ai fost cam tăcut astăzi. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar.

— Ce te supără?

Sherne tăcu, înaintând cu privirile în pământ.

— Poţi să-mi spui? Poate te pot ajuta…

— Nu mă poate ajuta nimeni.

— De unde ştii? Cere ajutorul şi poate ţi se va oferi.

— N-am curajul să cer nimănui ajutorul. Ah, las-o baltă! Sunt un idiot. Hai să uităm discuţia asta.

— Te-ai certat cu ei?

— De unde ştii? Of, te rog, nu mai spune nimănui despre discuţia noastră.

—Ţi-e teamă de ei? Sherne tăcu semnificativ.

— Nu trebuie să te temi de ei.

— Ei, ce ştii tu…

— Dacă nu-mi spui despre ce e vorba…

— Bine, poate mi-e teamă, recunoscu el.

— De ce?

— Să nu fiu luat în râs. Nu sunt sigur pe mine. Nu ştiu ce să fac…

— Nu înţeleg. Ce vrei să faci? Ştii, toţi avem probleme. Dar se rezolvă.

— Ale mele n-au rezolvare.

— Sherne, nimeni nu te obligă să stai cu ei dacă nu-ţi convine ceva.

— Şi ce să fac? Nu mă pot întoarce acasă.

— Acasă la părinţii tăi?

— Da.

— De ce?

— De ce? râse el amar. Pentru că nu mă mai vor înapoi.

— Aşa ţi-au spus???

— Tata mi-a spus că nu-l mai interesează ce fac. El se aştepta să fiu ca fratele meu, James. James e deştept. Trece toate examenele fără să se străduiască. Eu le nu le iau oricât m-aş strădui. El e maleabil, niciodată nu discută hotărârile tatălui meu. Şi ei nu înţeleg că eu sunt altfel.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— E avocat. La fel ca bunicul şi unchiul meu. Eu nu sunt în stare să continuu tradiţia familiei.

— Dar ce ţi-ar plăcea să faci?

— Să fiu peisagist.

— Peisagist?

— Da. Să fac grădini, parcuri, chestii de genul ăsta.

— Interesant. Nu mi-aş fi închipuit.

— Ştiu ce crezi. Că e o meserie de femei. Dar nu e aşa. Depinde de om, de imaginaţie. Casa noastră e înconjurată de o curte foarte mare, de care numai eu am avut grijă.

Întotdeauna mi-a plăcut grădinăritul, am ştiut ce, unde, când şi cum să plantez. La doisprezece ani i-am făcut mamei cadou de ziua ei o grădină victoriană. Nu m-a costat mult, dar mi-am pus tot sufletul şi imaginaţia la realizarea ei. Şi mamei i-a plăcut la nebunie. Numai acolo stă şi lucrează, citeşte, se relaxează, îşi primeşte prietenele…

Pentru Perdita o grădină nu era altceva decât o plantaţie de flori, copaci şi iarbă. Pentru Sherne, o grădină era formată din culori, forme, istorie, atmosferă… Grădinile puteau fi victoriene, elisabetane, georgiene, formale, clasice, baroce, moderne, japoneze, italieneşti, englezeşti… Iar tatăl lui Sherne ridiculiza talentul fiului său.

— Mi-am dat seama că nu-l pot convinge niciodată pe tatăl meu că această artă mă împlineşte, continuă Sherne. Am suferit mult, am fost marginalizat, dat la o parte, batjocorit, n-ai de unde să ştii cum m-am simţit. Apoi l-am cunoscut pe Tymon. Şi el împreună cu gaşca lui mi s-a părut răspunsul la problemele mele. Pe atunci plănuiau să ajungă în Mediterana. Aşa că mi-am adunat economiile, i-am spus tatălui meu ce am de gând să fac – bineînţeles că n-a fost de acord – şi am

plecat.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

— Şi apoi?

— Apoi nimic. La început a fost distractiv. Era o senzaţie formidabilă să ştii că eşti liber să faci ce vrei. Dar după câteva săptămâni m-am întrebat cum se va sfârşi toată aventura. Nu cred că sunt o persoană instabilă. Deseori mi se face dor de casă, dar cui să-i spun asta? Oricum, nu pot face nimic. Nu mai am niciun ban. Câştigurile ocazionale le cheltuiesc pe distracţii şi mâncare.

Şi ne mai trebuie bani ca să întreţinem ambarcaţiunea. Dex şi Tymon au bani. Zita e femeia lui Tymon, aşa că nici ea nu-şi pune problema banilor. Eu şi Jem suntem săraci şi depindem de ei.

Ajungând la câţiva metri de vila lui Blake se opriră. Perdita tăcu, gândindu-se cum să-l ajute pe Sherne. Era un băiat de treabă şi merita o soartă mai bună.

— Dar poţi să renunţi la ei. Sunt sigură că dacă vrei cu adevărat, poţi să-ţi găseşti o slujbă de peisagist, grădinar, în fine, spune-i cum vrei. E drept, la început s-ar putea să te loveşti de tot felul de probleme, dar cu perseverenţă poţi ajunge departe.

— Nu mă sperie munca, dar… asta înseamnă să mă rup de ei.

— N-ai altă soluţie. Du-te în Europa, pleacă, nu mai sta pe gânduri, nu te mai complace în situaţia asta şi nu-ţi mai plânge de milă.

— Ai dreptate, spuse el cu privirile în pământ.

— Pleci cu ei mâine, nu-i aşa?

— Da…

— Bine, dar gândeşte-te la ce am vorbit.

— O să mă gândesc, dar promite-mi că nu sufli o vorbă din ce am discutat…

— Îţi promit.

Când ajunse casă, Perdita încă se mai gândea la problema lui Sherne.

— Te-ai distrat bine? întrebă Blake întâmpinând-o în prag.

— Super! zise ea cu entuziasm exagerat. Am fost invitată într-o excursie la Nassau.

— Serios?

— Pe cuvânt. Mâine. O să fie interesant.

— Sper că n-ai de gând să pleci! spuse el blocându-i intrarea.

— Nu ştiu. Mă mai gândesc. Îmi dai voie?

— Nu, micuţa mea, spuse el calm. Mai întâi stăm de vorbă. Îmi datorezi nişte explicaţii.

— În primul rând nu sunt micuţa ta, în al doilea rând poate că n-am chef să stau acum de vorbă cu tine, şi-n al treilea rând nu-ţi datorez nimic!

— Să nu uităm că mai sunt cinci săptămâni până când vei împlini optsprezece ani.

— M-ai înnebunit cu asta! Fac ce vreau. Parcă aşa am convenit, de comun acord.

— Faptul că ţi-am dat libertatea să te fâţâi de colo-colo pe insulă nu înseamnă că trebuie să ţi-o iei în cap.

— Oricum, n-am de gând să plec nicăieri, oftă ea. Nu-mi arunc banii aiurea pe o noapte la cazinou. Nu sunt genul ăsta. Dar se pare că n-ai încredere în mine şi mă crezi în stare de orice.

— Sunt plăcut surprins să constat că ai discernământ. Ah, vezi că te-a căutat cineva în după-amiaza asta.

— Serios? Cine?

— Un domn pe nume Hammond. Herr Hammond.

— Nu pot să cred! făcu ea ochii mari.

— De ce? Credeai că te-a uitat?

— Vorbeşti de Gunther, nu-i aşa? Nu te cred.

— Treaba ta. Dar ţi-a lăsat un bilet.

— Unde?

Blake îi făcu loc să treacă şi Perdita ţâşni pe lângă el spre camera de zi.

— Pe măsuţa de cafea! strigă el.

Perdita era cât pe ce să se ciocnească de Mallory care ieşea din bucătărie cu o tavă plină cu pahare curate.

Da! Pe măsuţa de cafea o aştepta un bilet de la Gunther! Desfăcu tremurând de nerăbdare biletul şi citi dintr-o suflare:

Îmi pare rău că nu te-am găsit acasă. Am fost într-o excursie de pescuit şi trecând prin zonă m-am gândit să-ţi fac o vizită, aşa cum ţi-am promis. Săptămâna asta mă întorc în Europa. Timpul a zburat şi vacanţa asta s-a terminat mai repede ca niciodată. Sper ca la

întoarcere să am un partener de drum la fel de plăcut cum ai fost tu, meine kleine Englischer Liebling. Sper să ne mai întâlnim. Auf Wiedersehen. Gunther.

Perdita se trânti pe canapea dezamăgită. Îi părea rău că pierduse întâlnirea cu Gunther. Îşi aminti iahtul de lux pe care-l admirase împreună cu gaşca şi-şi dădu seama că era al lui. Dacă ar fi ştiut! Şi străbătuse atâta drum pentru ea!

— S-a sfârşit o prietenie minunată? o tachină Blake.

— Ai citit biletul! ţipă ea înfuriată.

— Nu, micuţa mea, fii liniştită. Nu obişnuiesc să citesc scrisorile de dragoste ale altora. Am citit doar expresia feţei tale. E foarte grăitoare.

— Dar nu-i o scrisoare de dragoste! protestă ea. Şi n-a lăsat nicio adresă la care să-i răspund… Ştiai unde sunt! De ce nu i-ai spus unde să mă caute?

— Haide, nu fi rea. De unde să ştiu pe unde-ţi pierzi vremea?

— Eram pe ambarcaţiunea lui Tymon. Şi i-am văzut iahtul lui Gunther, dar nu mi-am dat seama… Of!

— Hai, linişteşte-te, o să-ţi treacă. De unde aveai să ştii că va veni să te vadă? Doar nu era să stai acasă şi să aştepţi un posibil musafir?

Blake avea dreptate. Dar ar fi putut să-i spună lui Gunther unde s-o găsească. N-o făcuse special!

— Cunoşti limba germană?

— Puţin.

— Meine înseamnă a mea?
— Da.
— Şi kleine?
— Micuţ, micuţă…
— Hmmm, zâmbi Perdita cu satisfacţie. Micuţa mea englezoaică… Ce înseamnă Liebling?
— Dragă, iubită… Dar n-aş lua prea în serios vorbele lui…
— Mda, fu ea de acord ridicând din umeri. Nu au niciun sens. Oricum nu-l voi mai vedea niciodată.

Capitolul 9

Spre surprinderea ei, dezamăgirea legată de ratarea întâlnirii cu Gunther nu dură foarte mult. Episodul din Bermude fusese plăcut dar scurt, şi instinctul îi spunea că n-avea să-i schimbe în vreun fel viitorul. În schimb problema lui Sherne continua s-o macine. Perditei nu-i plăcea să vadă pe cineva nefericit.

În săptămâna aceea nu se mai întâlni cu gaşca şi, când într-o zi se duse până în Harbour Town ca să cumpere o rolă de film pentru aparatul ei de fotografiat, observă că ambarcaţiunea lui Tymon nu sosise în port. Deci nici ei nu se întorseseră.

Înapoindu-se acasă îl găsi doar pe Mallory. Blake lipsea, aşa că îşi luă carnetul de notiţe, un pix, şi porni pe plajă în căutarea unui loc umbrit, unde să poată scrie în linişte.

Voia să-i scrie Sarei ca să-i ceară sfatul în legătură cu problema lui Sherne. Dacă-i trimitea scrisoarea par avion avea să primească răspunsul în zece zile. Tocmai bine, pentru că gaşca se hotărâse să plece din Harbour Town în maximum două săptămâni.

Dar deschizând carneţelul găsi impresiile pe care le notase în Nassau şi-şi aminti de aventurile prin care trecuse în vacanţa aceea. Ar fi vrut să-i descrie Sarei toate întâmplările, cu lux de amănunte, dar nu reuşea să-şi contureze o idee clară. Mintea ei zbura de la Sherne la Blake, la Livvie şi Hugo şi apoi din nou la Sherne.

Mai bine s-ar fi gândit la viitorul ei. Într-o lună avea să devină majoră, liberă să facă ce voia. Apoi trebuia să se înscrie la universitate…

Îşi aminti de tatăl ei, care dintotdeauna avusese ambiţii mari cu ea, şi se întristă. Cât de mult i se părea că să mai are până la începerea universităţii atunci când discutase cu tatăl ei subiectul acesta! Şi cât de repede zburase timpul de atunci! Avea doisprezece ani şi tatăl ei îi spunea că cel mai de preţ bun pe care i-l putea lăsa un părinte copilului său era educaţia. Şi avusese dreptate. Ce păcat că tatăl ei nu trăise să-şi vadă copilul crescând.

Chiar îşi dorea să devină profesoară de limba engleză? Îi plăcea poezia, literatura, dar chiar voia să se plafoneze într-o muncă academică? Doamne, de ce nu reuşea să se hotărască odată? Sara ştia de ani de zile ce voia să devină, Jane voia să fie om de ştiinţă,

Meg se hotărâse să urmeze filosofia, iar Charlotte se îndreptase spre design. Toate prietenele ei îşi aleseseră calea pe care aveau s-o urmeze. Surâse amintindu-şi că la vârsta de şase ani se hotărâse să devină ajutor de Moş Crăciun.

Livvie obişnuia să spună că o femeie frumoasă n-avea nevoie de o carieră. De ce să lupte pentru bani dacă oricum avea să-şi găsească un soţ bogat care să-i facă toate poftele? Pentru Livvie, căsnicia era cariera adevărată a unei femei. Dar majoritatea prietenelor ei aveau şi un soţ şi o carieră. Bine, asta depindea foarte mult de soţ. Perdita îşi imaginã cum ar fi fost să aibă un soţ şi un şef ca Blake Hadwyn şi se cutremură. Omul acela era un tiran în persoană.

Perdita stătea acolo de o jumătate de oră, gândindu-se la problemele sale, şi nici nu-şi dădu seama că la un moment dat în faţa ei se opriseră trei dintre cei cinci prieteni ai ei.

— N-am mai văzut o femeie atât de indiferentă la apropierea unor bărbaţi aşa de frumoşi, spuse Tymon scuturând cu îngrijorare din cap.

— Tipa asta e imună, spuse Jem trântindu-se în nisip lângă ea.

— Ah, v-aţi întors, spuse Perdita.

— Da, spuse Sherne. Nu te interesează ce am făcut?

— Spune, ce aţi făcut?

— Ne-am distrat super! Ar fi trebuit să vii şi tu. Zita a câştigat două sute cincizeci de dolari.

— De fapt doar ea a câştigat, spuse Tymon. A

câştigat ce am pierdut noi.

— Dar cred că aţi păstrat bani pentru plecare, spuse Perdita ridicându-se în genunchi.

— Da. Mâine plecăm.

— Mâine? Aşa de repede?

— O să ne fie dor de tine, spuse Sherne zâmbitor.

— Dar tocmai i-am scris unei prietene despre tine… începu ea şi se opri la timp, înainte ca Jem şi Tymon să-i pună întrebări.

— Bucură-te pentru noi, spuse Sherne. Vino cu noi în oraş ca să sărbătorim împreună plecarea.

—Ducem lipsă de fete, trebuie să ne ajuţi. Ai costumul de baie pe tine?

— Nu, dar…

— Poţi să faci baie cu ăştia? întrebă Tymon trăgând-o de pantalonii scurţi de pe ea.

— I-aţi mâinile! ţipă Perdita plesnindu-l peste braţe.

Inevitabil, joaca începu. Tymon o trase din nou de pantaloni şi fugi înspre malul oceanului. Perdita alergă după el, dar Sherne o prinse pe la spate şi o ridică în aer. Jem privea de la distanţă, stând întins la umbră, şi dădea indicaţii.

Perdita ţipă, râse şi până la urmă reuşi să scape, apoi fugi după Tymon. Acesta se feri şi începu s-o stropească cu apă udând-o din cap până-n picioare. Sherne o prinse din nou şi strigă triumfător:

— Răzbunare!

— Pentru ce?

— Că ai fugit. Cere-ţi iertare.

— Nu!

— Ba da!

— Ah! ţipă ea când amândoi alunecară şi căzură unul peste celălalt în apa de la mal.

— Au! I-aţi cotul din ochiul meu! ţipă Sherne.

— Dă-te jos de pe mine! Mă sufoci! râse ea zbătându-se.

Dar Sherne devenise serios. Se aşezase deasupra ei şi prinsese încheieturile mâinilor deasupra capului, ţintuind-o pe nisipul ud.

— Pace, ai câştigat! râse ea respirând greu.

Sherne o privi ciudat şi aplecându-se asupra ei o sărută.

— Hei, ce faci? încercă ea să se apere, uimită de reacţia lui neaşteptată. Lasă-mă!

Dar Sherne o strângea din ce în ce mai tare de încheieturi şi încerca s-o sărute pe gură.

— Sherne, te rog… şopti ea. Lasă-mă…

Dar el parcă nici n-o auzea. Gura lui flămândă îi devora gura lăsând-o fără respiraţie.

— Lasă-mă! strigă ea printre lacrimi. Mă doare…

Sherne n-o ascultă. Dar o umbră se lăsă din senin peste ei.

— Ai auzit ce ţi-a spus!

Tonul îngheţat îi imobiliză. Sherne se sperie şi parcă trezindu-se dintr-un vis, se uită la ea cu ochi derutaţi. Peste capul lui, Perdita îl văzu pe Blake Hadwyn. Niciodată nu-şi închipuise că va fi fericită să-l vadă.

Sherne se ridică în picioare şi, evitând să se uite la

ea, îi oferi mâna ajutând-o să se ridice. Perdita abia observă gestul lui, pentru că fu împietrită de privirea dezgustată a lui Blake.

— Prietenul tău nu e prea manierat, observă el ironic. Cred că ar trebui să-şi ceară iertare, în caz că n-a fost invitat să te trateze aşa.

—Ţi se pare că l-am lăsat de bunăvoie să…?

— Iartă-mă, mormăi Sherne. N-am vrut să…

— Ce e, Sherne, ai probleme? întrebă Tymon apropiindu-se de ei.

Perdita îngheţă. Atmosfera devenise tensionată. Subconştientul îi dictă să se apropie de Blake.

— Cine e ăsta? întrebă Tymon.

— E temnicerul, fraţilor, spuse Jem apropiindu-se de grup.

— Vă aflaţi pe proprietatea mea şi vă cer să plecaţi, spuse Blake calm.

— Serios? Şi dacă nu vrem? întrebă cu aroganţă Tymon.

— Nu prea mă interesează ce vreţi voi. Perdita, du-te acasă.

— Nu, spuse ea încercând să calmeze spiritele. Ei sunt prietenii mei şi au venit să-şi ia rămas bun. Tymon, Blake are dreptate, sunteţi pe o proprietate privată…

— Trebuia să-mi dau seama, spuse Tymon dând a lehamite din mână. Puştoaica e slăbuţă. Tataie, poate că ai trăit în peşteră, dar află că pământul nu aparţine nimănui. E un bun colectiv. Dacă am scăpa de lipitori

ca tine, lumea ar fi mai bună.

— Lumea ar fi mai bună dacă am scăpa de lichele ca voi, contraatacă Blake. Sunteţi nişte paraziţi ai societăţii. Nu faceţi nimic constructiv.

— Te referi la tine?

— Pentru Dumnezeu! ţipă Perdita aşezându-se între ei. Nu vă mai certaţi. Amândoi aveţi dreptate. Blake lucrează pentru plaja asta şi pentru casă, aşa cum şi tu, Tymon, munceşti pentru barca ta. Să nu cumva să vă luaţi la bătaie. Mă auziţi?

— Nu mă bat cu băieţaşii, spuse Blake scurt.

— Nimeni n-o să se bată, spuse Perdita. Cearta s-a iscat între mine şi Sherne. Şi s-a terminat. Ne-am împăcat. Nu-i aşa, Sherne?

îi ceru ea ajutorul, cu lacrimi în ochi. Mă bucur că v-am cunoscut, băieţi. M-am simţit minunat cu voi. Tymon, dacă nu te mai văd, îţi urez mult noroc. Transmite-le şi Zitei şi lui Dex salutările mele. Jem, mulţumesc pentru poemul pe care mi l-ai dedicat. Sherne, rămânem prieteni?

Perdita îi întoarse pe fiecare cu spatele şi-i împinse uşor, bătându-i camaradereşte pe spate. Apoi, fără să se mai uite la Blake, se îndreptă spre casă culegându-şi din drum carnetul de notiţe şi pixul aruncate în nisip.

Nu se mai opri decât în camera ei. Acolo se trânti pe pat şi încercă să se liniştească. Emoţii contradictorii o făceau să tremure. Dacă n-ar fi fost atât de proastă să se sperie de Sherne! La urma urmei, ce însemna un sărut? Doar nu-şi închipuia că Sherne voia s-o violeze?

Trebuia să-l sărute şi apoi să râdă. Cât de uşor se putea strica o prietenie între o fată şi un băiat!

Se hotărî să facă un duş, apoi se schimbă pentru cină. Dar tot nu se linişti complet. Îşi dădu seama că dacă n-ar fi intervenit la timp, cu siguranţă că Tymon şi Blake s-ar fi luat la bătaie. Fără îndoială că Blake ar fi câştigat. Dar numai imaginea lui Tymon cu nasul plin de sânge o cutremura.

Se întinse în pat amintindu-şi de vorbele lui Blake – „… în caz că n-a fost invitat să te trateze aşa… „Ce-şi închipuia? Că iniţiase un joc erotic pe care nu avusese curajul să-l ducă până la capăt? Dumnezeule, ce om! Nici nu putea să mai dea ochii cu el în seara aceea. Şi parcă nici foame nu-i mai era.

Deschise larg uşile balconului şi privi orizontul purpuriu. Soarele apusese şi în curând avea să se lase întunericul. Casa era cufundată într-o linişte ciudată. Doar de afară se auzea foşnetul valurilor şi ţipetele unor pescăruşi. Oare ce făcea Blake? O aştepta să coboare la cină? De ce nu venea Mallory s-o invite la masă? Oare Blake era supărat pe ea?

Stând aşa, pe gânduri, observă că deja se întunecase. Aprinse veioza de pe noptieră şi în câteva minute camera se umplu de fluturi de noapte. Îngrozită, Perdita se ridică în picioare şi încercă să-i alunge cu un prosop. Dar aceştia nu voiau să plece. Zburau bezmetic în jurul veiozei aprinse. Şi erau din ce în ce mai mulţi. Stinse veioza, dar simţi aripile catifelate ale unui fluture atingându-i faţa şi ţipând îngrozită

aprinse din nou lumina.

— Ce faci aici? întrebă Blake năvălind peste ea în cameră.

— Încerc să scap de fluturii ăştia!

— De ce ai deschis balconul? Nu ţi-a spus Mallory să pui plasa de protecţie după ce se întunecă?

— Ba da, oftă ea exasperată, dar am uitat!

— Aprinde lumina de pe balcon, stinge-o pe asta şi în cinci minute ai scăpat de ei, o sfătui el.

Perdita îl ascultă şi aşteptă cu încordare efectul.

— Uite! ţipă ea. Mai e unul aici… Nu! Nu-l omorî!

— Dacă-ţi plac aşa de mult…

— Nu-mi plac, dar nici nu vreau să-i omori.

Blake o privi în semiobscuritate, cu ochi nemiloşi.

— Mallory te aşteaptă cu masa întinsă.

— Nu mi-e foame.

— Atunci de ce n-ai bunul-simţ să-l anunţi că nu vrei să mănânci?

— O să-l anunţ…

Rămaseră în tăcere câteva minute, înfruntându-se din priviri. Apoi Blake începu să zâmbească enigmatic. Perdita se simţi prost şi începu să se foiască pe pat. Se ridică în picioare şi căută ceva prin sertare.

— Tu vezi ce faci acolo? întrebă Blake abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Nu prea, dar…

— Stai să aprind lumina. Au ieşit toţi fluturii.

— Să închizi uşa de la balcon mai întâi.

— Mda, mulţumesc pentru sfat.

— Blake?

— Da, spune, zise el înainte să aprindă veioza.

— Îţi mulţumesc… pentru tot.

Blake făcu semn scurt din cap şi încrucişându-şi braţele la piept aşteptă.

Perdita îl privi întrebător şi aprinse veioza. Lumina îi orbi câteva clipe şi Blake o stinse la loc.

— E mai bine aşa. Lasă lumina de pe balcon aprinsă. Vreau să stăm puţin de vorbă.

— Te ascult.

— Cât de departe a mers relaţia ta cu acest Sherne?

— Relaţia? întrebă ea luată prin surprindere. Ce vrei să spui? Suntem prieteni… amici… Nu am…

— Nu mi s-a părut că te-a tratat prea amical pe plajă.

— A fost o joacă. N-a însemnat nimic serios. Ne jucam în apă, ne alergam, şi… pur şi simplu s-a întâmplat.

— Aşa e întotdeauna.

— Da! Şi ar trebui să-mi ceri iertare. Ai sugerat că eu l-aş fi invitat pe Sherne să mă forţeze să-l sărut. Evident, a fost invers.

— Da, tocmai asta e problema, spuse el apropiindu-se periculos de mult de Perdita.

Speriată şi intimidată, ea făcu doi paşi înapoi şi se lovi de măsuţa de toaletă. Îşi încleştă degetele în materialul subţire al rochiei de pe ea şi începu s-o frământe nervos.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea.

— Ştiu. Tocmai la asta mă refer. Nu ştii ce-i viaţa, Perdita. Cred că mi-ai fost recunoscătoare că am apărut la timp, deşi n-ai recunoaşte nici în ruptul capului.

— De ce? râse ea nervos. Crezi că Sherne voia să mă violeze?

— Nu. Cred că Sherne e mai înţelept decât tine.

— Nu crezi că exagerezi? Ştiu bine ce e viaţa şi că trebuie să mă feresc de anumite lucruri.

— Serios? Mă îndoiesc.

— Sigur. A trecut vremea virginelor ignorante, să ştii. Şi instinctul e un barometru foarte exact. Cel puţin al meu funcţionează perfect.

— Adică te simţi suficient de puternică şi convingătoare ca să poţi respinge singură avansurile unui bărbat? Vorbesc de un bărbat adevărat şi nu de un băieţel, cum e acel Sherne.

— Sigur, spuse ea liniştit, simţind că discuţia revine pe un teren sigur. Oricum, nu voi provoca niciodată un bărbat, ştiind că nu pot merge până la capăt.

— Poate nu în mod conştient. Dar unii bărbaţi nu aşteaptă invitaţii speciale, zâmbi el.

— Ştiu, spuse ea întorcându-se spre oglindă şi periindu-şi viguros părul. Ştii că Hugo a încercat să-mi facă avansuri?

— Serios? Şi l-ai pălmuit bine?

— N-am recurs la măsuri chiar atât de radicale. L-am ţinut la distanţă. Sincer, Blake, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Nu exagera cu responsabilitatea.

— Uite, pune-ţi asta, spuse el luând de pe măsuţa de toaletă un elastic roz cu o fundă mare.

Îi strânse părul într-o coadă şi, atingându-i din greşeală ceafa, Perdita simţi un fior străbătându-i şira spinării. Atingerea aceea neaşteptată şi deosebit de blândă o surprinse.

— Am mâinile reci? întrebă el aranjându-i fundiţa.

— Nu… sunt calde…

— Mai e şi problema acordării încrederii anumitor persoane, reveni el la subiectul iniţial.

— La ce te referi?

— La ce am discutat mai devreme.

— Bine, am înţeles mesajul. Nu trebuia să am încredere în Sherne.

— Nu, spuse Blake tăios întorcând-o brusc cu faţa spre el. Voiam să spun asta…

Şi înainte ca Perdita să-şi dea seama ce se petrece, Blake o sărută ferm pe buze.

O clipă uimirea o paralizează. Apoi încercă să se ferească şi începu să-l lovească cu pumnii în piept. Furia amestecată cu teamă şi o senzaţie ciudată, sălbatică, o ameţiseră. Dintre toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse Perdita în viaţa ei, Blake Hadwyn ar fi fost ultimul om de la care s-ar fi aşteptat la una ca asta.

După câteva secunde de teroare, care i se părură că duraseră un veac, Perdita se simţi liberă. Deschise ochii şi-l privi cu groază pe bărbatul din faţa ei. Ce mai fusese şi asta? Blake o privea amuzat. Buzele lui erau umede şi senzuale. O senzaţie ciudată o cuprinse

şi închise ochii încercând să-şi dea seama ce simte cu adevărat. Dar Blake îşi lipi din nou buzele de ale ei, de data asta cu o tandreţe infinită. Perditei îi scăpă un oftat uşor şi-şi dădu seama că-şi dorea de mult să experimenteze un sărut adevărat.

— Blake, şopti ea când el o eliberă fără suflare.

— Nu, spuse el scuturând din cap, cu privirile rătăcite, şi trecându-şi degetele prin păr. Nu trebuia… Nu mă urî pentru ce ţi-am făcut…

— Dar de ce ai făcut-o? întrebă ea în şoaptă, atingându-şi buzele înfierbântate.

— Tot n-ai înţeles? Ascultă, spuse el scuturând-o de umeri, în ziua de azi, orice fată tânără trebuie să ştie că e o posibilă victimă, ţinta sexuală a unui nebun… Nu confunda ignoranţa cu inocenţa. În după-amiaza asta ţi-a fost teamă, dar nu ştiai de ce. Acum cred că ştii…

O clipă Perdita nu înţelese nimic, apoi vorbele şi faptele lui Blake se aşezară singure ca piesele unui puzzle. O sărutase special ca să-i demonstreze ceva. Şi ea în loc să înţeleagă mesajul, căzuse în capcană.

Palma ei izbucni pe neaşteptate, lovind obrazul lui Blake cu putere.

— Te urăsc! ţipă ea. Eşti josnic!

Obrazul lui Blake se înroşi, iar urmele degetelor ei îi lăsară dungi albe. Dar el părea că nici nu simţise.

— Ştiu, recunoscu el. Dacă te consolează vreun pic, să ştii că mă consider un nemernic. Dar sper că într-o zi, dacă se va ivi ocazia, îmi vei mulţumi. Noapte

bună, Perdita.

Blake se întoarse cu spatele şi ieşi brusc din cameră. Perdita îşi aminti mai târziu foarte vag ce făcuse după aceea. Se pieptănase, se spălase pe dinţi, se îmbrăcase într-o cămaşă de noapte şi-i scrisese Sarei. Nu Sherne era acela care avea nevoie de sfaturile ei înţelepte, ci chiar ea, Perdita.

Pentru că Blake Hadwyn trezise în ea instinctul latent de femeie.

Capitolul 10

Trecură multe ore după acea întâmplare ciudată până când Perdita căzu într-un somn greu. A doua zi se trezi târziu. Se frecă la ochi îndelung întrebându-se de ce se simţea atât de rău. Apoi îşi aminti.

Dacă Mallory n-ar fi bătut chiar în momentul acela la uşa ei, probabil ar fi adormit la loc. Dar se văzu nevoită să se ridice din pat ca să-i deschidă. Noaptea trecută, o teamă inexplicabilă o împinsese să închidă uşa cu cheia.

—Ţi-am adus ceaiul, draga mea, spuse el intrând cu zâmbetul pe buze.

— Mulţumesc, mormăi ea.

— E o dimineaţă minunată, nu-i aşa? E păcat să stai în casă. Cum ai dormit?

— Aşa şi aşa.

— Şefu' mi-a spus să te las să dormi şi să-ţi aduc eu

mai târziu ceaiul în cameră. Ți-a fost rău?

— Nu, minţi ea, deşi simţea că dacă ar fi mâncat ceva ar fi dat totul afară.

Tom deschise geamurile şi briza mării intră în cameră înviorând-o.

— Astăzi am fost foarte matinali, spuse el. Aseară n-ai vrut să mănânci nimic. Cred că mori de foame. Vrei să cobori în bucătărie, sau să-ţi aduc ceva de mâncare aici?

— Tom, mă răsfeţi peste măsură. Nu pot să mănânc, mulţumesc.

— Să nu-mi spui că ţii cură de slăbire.

— În niciun caz! Încă n-am nevoie, spuse ea dându-şi părul pe spate cu un gest cochet.

— Sigur. Ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine. Doamna Olivia o să creadă că te-am înfometat.

— În niciun caz. Mă abţin cu greu să nu devorez tot ce găteşti tu.

— Şefu' m-a rugat să te întreb dacă te simţi bine. Ai dormit cam mult…

— Spune-i… şefului, că mă simt în al nouălea cer, exageră ea.

— Perdita dragă, pari cam…

— Iartă-mă, Tom, tu n-ai nicio vină. Am o dimineaţă proastă, atâta tot.

— Te înţeleg. Cui nu i se întâmplă? Dar ştii cum trec eu peste o dimineaţă ca asta? Spunându-mi că mâine va fi mai bine.

„Cu condiţia ca şeful tău să nu-mi mai stea în cale",

îşi spuse ea în gând în timp ce Mallory ieşea din cameră închizând încet uşa în urma lui.

Acum ce să facă? Să coboare în bucătărie? Numai când îşi amintea felul în care o sărutase Blake îi venea să intre în pământ de ruşine. Îi era ruşine că-i plăcuse. La început se speriase şi încercase să-l respingă, dar inima îi dictase altceva.

Şi dacă stătea bine să se gândească, nici Blake nu fusese imun. Îşi pierduse puţin capul. Şi apoi se considerase un nemernic pentru ceea ce făcuse. Găsise o motivare pentru ieşirea lui – o făcuse pentru binele ei. Ce prostie! O făcuse pentru că aşa simţise. Asta era!

Pe la ora prânzului, când Perdita se hotărî să se plimbe puţin prin grădină, nu se întâlni cu Blake. Era tentată să-l întrebe pe Tom dacă „şefu'" plecase pe undeva. Dar văzu barca cu motor ancorată la mal şi se linişti. Blake nu era prea departe de casă.

Zăbovi o vreme în patio ascultând clipocitul fântânii arteziene şi bucurându-se de pacea aceea care-i liniştea nervii întinşi, apoi se duse în bucătărie şi mâncă un sandviş pregătit de Mallory.

Ciudata nelinişte persistă, aşa că se hotărî să se ducă prin oraş. Spera să se întâlnească cu gaşca şi să mai uite de griji. Deşi Sherne o dezamăgise şi Tymon fusese cât pe ce să se ia la bătaie cu Blake, Perdita voia să se despartă frumos de ei.

Poteca devenise din ce în ce mai bătătorită. Constată acest lucru cu un zâmbet pe buze. Blake nu-i spusese de la început de existenţa acelui drum. Probabil se

temuse s-o lase să plece în oraş singură. Oricum, nici el nu obişnuia s-o folosească şi prefera să ajungă în oraş pe apă.

Când ajunse în port descoperi cu dezamăgire că „Spindrift”

dispăruse. Deci gaşca plecase. Ar fi vrut să se fi trezit mai devreme şi să-i caute ca să-şi ia serios la revedere de la ei. Aşa, pentru că ei plecaseră după o despărţire nu tocmai amicală, Perdita avea un sentiment de lucru neterminat.

Intră în cafeneaua în care obişnuia să-şi piardă timpul împreună cu gaşca, comandă o Coca-Cola şi se aşează singură la o masă.

—Ţi-au plecat prietenii, constată cu simpatie barmanul.

— Da.

— Lucrurile s-au mai liniştit prin oraş, acum, că nu mai sunt ei. O să fie plictisitor. Erau simpatici băieţii aceia.

— Da, spuse Perdita şi ieşi pe terasă.

Nu avea chef să facă schimb de amabilităţi cu nimeni. După ce-şi termină băutura împinse sticla la o parte şi privi spre port. Un sentiment de singurătate o copleşi până la lacrimi.

— Au plecat, spuse o voce din spatele ei.

— Blake? Ce cauţi aici?

— Mă plimbam. Vrei să bei ceva?

— Tocmai am terminat o Cola.

— Mai bea una.

— Bine, acceptă ea cu indiferenţă.

Blake se întoarse cu două sticle şi se aşeză pe un scaun în faţa ei. Băură încet, în tăcere, privind amândoi în depărtări. Când terminară, Blake îi propuse:

— Vii cu mine, cu barca?

— Nu, pot să merg pe jos, singură, spuse ea mai mult ca să-şi demonstreze independenţa.

— Mai bine nu.

Perdita ridică din umeri şi-l urmă în port. Călătoria se termină repede şi după ce opri motorul şi ancoră barca, Blake o ajută să coboare.

— Te-ai întors în colivie, nu-i aşa? întrebă el citindu-i gândurile.

— Ai ridicat un zid de stânci, dar ai uitat de potecă…

— Ştii că zidul acela de stânci nu l-am ridicat special pentru tine?

— Bănuiam.

— Dar pun pariu că n-ai idee de ce l-am construit.

— De frica hoţilor?

— Hoţi pe insula asta? Nu sunt atât de absurd.

— Atunci de teama indiscreţiei turiştilor.

— Nici măcar… Când m-am mutat aici aveam un vecin cu cinci capre. Desigur că iarba de pe proprietatea mea era mult mai verde şi mai grasă decât pe a lui. Şi nu puteam să păzesc toată ziua caprele vecinului, aşa că m-am hotărât să le opresc într-un fel.

— Şi de ce n-ai blocat şi poteca de pe deal?

— Între timp vecinul a plecat, eu i-am cumpărat curtea din spatele casei, de pe deal, dar n-am mai dărâmat grămezile de stânci care blochează drumurile de pe plajă. Ăsta e marele mister.

— Hmmm…

— Tot nu eşti convinsă? Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Ah! De fapt am un martor – pe căpitanul Carlton. Doar că dacă aude de caprele fostului meu vecin s-ar putea să facă un atac de apoplexie.

— De ce, i-au distrus şi lui grădina?

— Da.

Perdita zâmbi amuzată. Era fericită că Blake îi povestise acea întâmplare. Asta o făcea să creadă că el era dispus la împăcare.

— Vreau să merg la petrecerea familiei Derwin, spuse ea dintr-o dată, profitând de buna dispoziţie a lui Blake.

— Vrei să mergi la ei?

— Da, de ce nu? Vii şi tu?

— Mă mai gândesc. Adică… vin. Da, vin sigur. Să stabilim de acum. Plecăm vineri, la ora patru, e bine?

În zilele care urmară Blake se purtă cu ea ca un adevărat domn. Probabil regreta felul în care o tratase până atunci. Luau toate mesele împreună, Blake o făcea să râdă povestindu-i diverse anecdote, ba chiar într-o după-amiază o luă într-o mică croazieră de-a lungul insulelor din împrejurimi.

Dimineaţa în care porniră pe mare era perfectă.

Cerul era albastru, limpede, fără niciun nor, apa era calmă, şi vântul adia uşor. Navigară încet, bucurându-se de priveliştile pe lângă care treceau. Zona aceea era plină de insule mai mari sau mai mici şi fiecare avea legenda ei. Unele dintre ele nici măcar nu erau locuite, dar tot aveau o poveste.

Pe la ora prânzului se opriră pe o astfel de insulă părăsită, dar incredibil de frumoasă. Perdita întrebă de ce nu era locuită iar Blake îi răspunse că din cauza superstiţiilor.

Se spunea că odată, demult, insula aceea fusese plină de păsări flamingo pe care localnicii le considerau divine. Dar într-o zi liniştea le fusese tulburată de un căpitan de vas care se hotărâse să se stabilească în acele locuri mirifice. El nu ţinea cont de credinţele localnicilor şi chiar începuse să vâneze păsările divine. Dar într-o zi, fără explicaţie, păsările flamingo au dispărut până la una. Se părea că se stabiliseră pe o altă insulă. Localnicii au intrat în doliu şi rând pe rând s-au mutat pe o insulă vecină. La mai puţin de un an de la dispariţia păsărilor căpitanul a murit de inimă. Atunci localnicii care mai rămăseseră au plecat şi ei, cu credinţa că un blestem groaznic al păsărilor divine avea să-i omoare pe toţi.

— Populaţia din zona aceasta a lumii încă mai crede în blesteme şi divinităţi, explică Blake. Dar e o insulă minunată şi e păcat să nu dejunăm aici. N-o să murim din caua unui popas.

La întoarcere Tom sugeră un alt traseu pentru a-i

arăta Perditei „găurile oceanului”. Această zonă denumită astfel avea o caracteristică rară. Dacă priveai în apă vedeai fundul oceanului care părea foarte aproape şi era plin de recifuri de corali coloraţi, iar din loc în loc acest tablou impresionant era întrerupt de nişte găuri negre. În dreptul lor, apa clipocea la suprafaţă ca şi cum ar fi clocotit.

— Astea sunt un fel de abisuri, explică Tom, prăpăstii înguste şi foarte adânci. Iar de undeva de pe fundul oceanului izvorăsc ape termale.

Imaginându-şi adâncimea la care putea să ajungă un astfel de abis, Perdita se cutremură amintindu-şi incidentul din acea noapte în care fusese cât pe ce să se înece.

Nimic nu tulbură ziua aceea minunată, doar că spre seară, ajungând acasă, Perdita făcu o constatare. Blake fusese extrem de amabil cu ea, dar se ferise s-o atingă în vreun fel, chiar şi în treacăt. La un moment dat, Perdita se împiedicase şi fusese gata-gata să cadă în nas. Se aflase lângă Blake şi acesta nu se grăbise s-o prindă. Se prefăcuse că n-o observă.

O evita intenţionat? Se simţea vinovat din cauza acelui sărut?

De asta se purta oare atât de frumos cu ea? Nu. Nu voia să se mai frământe cu întrebări la care nu-şi putea răspunde. Mai bine se gândea la petrecerea care avea să vină.

Ziua de vineri sosi foarte repede şi Perdita tot nu ştia cu ce să se îmbrace. Oare ce fel de oameni obişnuiau

fraţii Derwin să invite la petreceri? Vizualiză în gând garderoba cu care venise de acasă – două costume de baie, o rochie de plajă, două perechi de pantaloni scurţi, o pereche de blugi, câteva tricouri, o rochiţă de zi, o jachetă, două perechi de espadrile şi două perechi de sandale. Cam sumar. Livvie îi spusese că n-avea de ce să-şi ia în Iruna rochii de seară, pentru că n-avea unde să le poarte. Avusese dreptate într-un fel, dar nu prevăzuse ocazia unei petreceri pe continent. Totuşi Perdita îşi împachetase o rochie mai elegantă, din mătase corai, dar care era de zi.

Şi-ar fi dorit o ţinută mai elegantă pentru petrecere, o rochie strălucitoare cu care să poată sta fără teamă alături de mama ei vitregă şi de Phyl Derwin.

Se privi în oglindă cu ochi critic, din cap până-n picioare. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi, o cămaşă legată la mijloc, iar la gât îşi pusese o eşarfă. Îşi strânse părul la ceafă, se fardă, se parfumă şi…

— Perdy!

Perdita închise repede bagajul pe care şi-l făcuse mai devreme şi coborî.

— Să nu-mi mai spui Perdy, zise ea simţindu-se rănită în amorul propriu.

— Bine. Atunci pot să-ţi spun Pongo?

Zâmbetul lui răutăcios o aduse cu picioarele pe pământ. Perdita prefera un Blake supărat pe ea decât unul care făcea glume pe seama ei.

Se întoarse cu spatele la el şi nu-l mai băgă în

seamă. Porniră la drum şi ea se retrase cât mai departe de Blake, evitând să-l privească. Din când în când îi mai arunca o privire cu coada ochiului, dar acesta nu se uita la ea ci era atent doar la drum. Călătoria nu dură foarte mult şi curând, în faţa lor apăru Grand Vedas.

Vila fraţilor Derwin se afla la cinci kilometri de port şi arăta cu totul altfel decât şi-o imaginase Perdita. Arhitectură cubanistă, cu unghiuri ascuţite, pereţi înclinaţi, albi, acoperiş terasat, mult aluminiu, şi ferestre imense nu era pe gustul ei. Era prea ostentativă, la fel ca piscina imensă şi grădina plină de trandafiri şi gazonul perfect.

Olivia, care-i aşteptase toată dimineaţa, le veni în întâmpinare.

— Draga mea, exclamă Livvie îmbrăţişându-şi fiica vitregă, te-ai bronzat!

Apoi se întinse şi-l sărută pe Blake.

Jeff şi Phyl apărură din spatele Oliviei, cu zâmbete largi pe buze.

— Bine aţi venit, le spuse Phyl. Perdita, Lucy te va conduce în camera ta. Te aşteptăm pe terasă, la bar.

Perdita o urmă pe menajera care-i luase bagajele. Privind în jur, observă că toată casa părea un adevărat muzeu de artă modernă. Pe lângă asta, o mulţime de servitori mişunau în jurul ei: unii duceau platouri cu gustări şi băuturi pe terasă, alţii făceau curăţenie, alţii udau florile. Fraţii Derwin nu duceau lipsă de nimic.

În timp ce Lucy îi despacheta bagajul, Perdita făcu

un duş şi se schimbă. Gândurile îi zburau spre Livvie şi Blake. Se sărutaseră pe gură! Nu cumva…? Şi dintr-o dată îşi aminti că ei doi fuseseră împreună în adolescenţă.

Dar acum Livvie îl avea pe Hugo. Ce-i mai trebuia…? Hmmm. Numai amintindu-şi de acel personaj Perdita se înfiora neplăcut. Apropo, unde era Hugo?

În acel moment în camera ei intră Olivia. Deşi era machiată cu grijă, Perdita observă că mama ei vitregă avea cearcăne şi părea obosită.

— Livvie, s-a întâmplat ceva? întrebă fata îngrijorată.

— Nu. De ce? Hai să coborâm în grădină.

— Voiam să te întreb… Unde e Hugo?

— La New York. Vine mâine seară. S-a dus la o agenţie de fotomodele ca să selecţioneze fetele pentru postul de gazde.

— Mda, pisicuţele… se strâmbă Perdita.

— S-a gândit să aleagă fete de diferite naţionalităţi ca să satisfacă toată clientela.

— Să satisfacă? În ce sens? întrebă acru Perdita.

— Vai, draga mea, la ce te gândeşti?

— În fine, n-are importanţă. Cum merg lucrările la Silver Cay?

— Excelent! exclamă cu entuziasm Livvie. Vom merge duminică să vizităm staţiunea. Acum hai să-ţi prezint musafirii.

Perdita descoperi că petrecerea fraţilor Derwin

funcţiona după regula „fiecare face ce vrea”. Erau aproximativ șaisprezece invitaţi, majoritatea de vârsta gazdelor, cu excepţia unui domn de şaizeci de ani şi a unei tinere de şaisprezece. Domnul cel în vârstă era un filosof cu renume, iar tânăra, deşi mai mică cu doi ani decât Olivia, părea mult mai versată. Nona venise la petrecere cu un scop – să-l cucerească pe Jeff Derwin.

Gazdele fiind mari amatoare de sport, îşi invitară prietenii la partide epuizante de tenis pe terenul cu zgură amenajat pe domeniul lor, apoi dansară, făcură un concurs de schi nautic, şi iar dansară, astfel încât, la douăsprezece noaptea, Perdita se prăbuşi epuizată în patul ei şi adormi instantaneu.

A doua zi dimineaţa, după micul dejun, reîncepură maratonul sportiv la care Perdita refuză să mai participe, din cauza febrei musculare. Blake rămase şi el de o parte, dar n-o băgă în seamă ci discută cu filosoful şi cu Olivia.

Hugo sosi în seara aceea, dar nu era singur. Îl însoţeau două frumuseţi statuare – o brunetă pe nume Lisa Bronway şi o blondă pe nume Jenny, cântăreaţă într-un club de noapte.

La vederea lor, Perdita observă că Olivia se întunecase la faţă.

De Lisa Bronway, Perdita mai auzise, dar cealaltă femeie îi era complet necunoscută. Oricum, aceasta, după ce analiză fiecare invitat în parte, se desprinse de braţul lui Hugo şi se îndreptă spre Blake. Pusese ochii pe el.

— N-am chef de agitaţie şi de lume multă în seara asta, spuse ea cu un glas senzual. Tu?

— Credeam că ăsta e scopul unei petreceri, răspunse Blake mucalit.

— Scopul unei petreceri este preludiul unei aventuri.

— Uneori…

— Hai să ne retragem. Cunosc un loc din care putem admira stelele, unde putem discuta despre efectul şampaniei asupra unor oameni, despre dragoste…

— Şi despre Einstein?

— Nu cred, strâmbă Jenny din nas. Hai mai bine să ne îmbătăm.

— Eu mă bazez pe o regulă, dragă. Niciodată nu mă îmbăt cu necunoscute.

— Dar eu nu sunt o necunoscută, dragule.

Jenny îi puse un pahar plin cu whisky în mână şi-l luă de braţ privindu-l insistent în ochi. Blake ridică din umeri, dădu paharul peste cap şi cu un gest scurt deschise uşile terasei, apoi dispărură amândoi în întuneric.

— Aţi văzut?! strigă o femeie puţin ameţită de băutură. Jenny a făcut-o din nou. Ştie ce vrea fata asta!

Perdita decise că încăperea devenise sufocantă. Ieşi neobservată pe terasă şi se opri lângă piscina iluminată. Boxele de afară erau tăcute acum şi doar din vilă se mai auzeau uneori frânturi de conversaţie.

Rămase acolo gândindu-se la Blake, Jenny, Olivia şi Hugo multă vreme, până când o găsi Jeff, care o aduse

în casă. Când intrară nu-i observă decât Nona care-i privea cu suspiciune. Jeff îi oferi un pahar cu băutură şi se duse să discute cu prietenii lui.

Perdita rămase iarăşi singură. Se întrebă unde erau Blake şi Jenny. Nu-i venea să creadă că un misogin cum era Blake acceptase atât de uşor să se ducă cu o necunoscută într-un loc retras ca să discute prostii.

— Te simţi bine? o întrebă Olivia speriind-o.

— Da. Unde e Hugo?

— Pe aici, pe undeva – nu mă interesează. Unde e Blake?

— Se lasă sedus pe undeva, pe afară, de o oarecare Lolita, cântăreaţă într-un club de noapte.

— Draga mea, vorbeşte mai încet.

— De ce?

— Te-am rugat să…

În acel moment, în cameră intră Hugo însoţit de Lisa Bronway. Păreau să se simtă bine împreună.

— Ce m-ai rugat? întrebă Perdita.

— Nimic, nu contează, spuse Olivia repede. Să-mi aminteşti să-ţi dau mâine, înainte să pleci, nişte bani de buzunar. Tocmai ţi-a sosit pensia.

— Mda, mersi. Olivia?

— Da, draga mea.

— Te-a cerut Hugo de nevastă?

— Nu încă. Deocamdată suntem doar parteneri de afaceri. Şşş. Taci că vine.

Hugo se apropie de ele şi o invită pe Olivia la dans. Aceasta acceptă şi Perdita rămase din nou singură.

La un moment dat se apropie de ea un tânăr drăguţ, pe nume Alvin. O invită la dans şi Perdita acceptă. Abia pe ringul de dans ea îşi dădu seama că Alvin era puţin cam beat şi încurca celelalte perechi. De fiecare dată când se ciocneau de cineva, Perdita zâmbea jenată şi-şi cerea scuze.

Apoi Alvin se duse la bar, se urcă cu picioarele pe tăblia metalică şi strigă:

— A sosit momentul cocteilului Molotov!

Toată lumea se opri din dans şi se întoarse cu faţa spre el. Perdita stătea lângă bar şi bătea din palme privind curioasă în jur. Se părea că Alvin voia să dea un mic spectacol, gustat de cunoscuţi.

Tânărul, cu mişcări nesigure, coborî de pe bar şi amestecă diverse băuturi într-un shaker, în ritm de dans. Apoi cu mişcări experte aruncă shakerul în aer, îl prinse pe la spate, îl aruncă printre picioare, şi-n chiotele mulţimii turnă conţinutul într-un pahar cu picior înalt.

— Cine-l doreşte?

Bărbaţii ridicară mâinile în aer şi strigară care mai de care exprimându-şi dorinţa de a-l bea.

— Nu! spuse Alvin. I-l voi oferi unei persoane speciale. Perdita, te rog.

Speriată, Perdita care urmărise întâmplarea cu detaşare şi cu zâmbetul pe buze, dintr-o dată se albi la faţă. Privi paharul cu lichid verde şi refuză. Dar invitaţii o aclamară îndemnând-o să accepte.

— N-o să regreţi, spuse Alvin făcându-i cu ochiul.

— Hai, ia-l! strigă un altul.

— Curaj!

— Per-di-ta! Per-di-ta!

Ea se văzu nevoită să accepte paharul, dar luă o înghiţitură mică şi-i întinse paharul înapoi lui Alvin.

— Până la fund! strigară invitaţii.

Numai de asta nu avea ea nevoie. Să fie obligată să bea un pahar întreg cu băuturi alcoolice amestecate. Oricum, lichidul acela verde îi arsese gâtul. Ce să facă?

— Până la fund! Per-di-ta! Per-di-ta!

Apropie cu teamă paharul de buze şi… cineva i-l luă din mână. Blake!

— Această adevărată operă de artă trebuie licitată! propuse Blake.

Asistenţa era în delir. Li se părea mult mai interesant jocul propus de Blake, aşa că Perdita putea să răsufle uşurată.

— Cine-mi oferă cinci dolari?

— Eu!

— Zece?

— Aici!

— Douăzeci?

— Eu! strigă Olivia.

— Douăzeci o dată, douăzeci de două ori…. Bătrânul filosof strigă:

— Cincizeci de dolari!

— S-au oferit cincizeci de dolari pe un pahar cu cocteil Molotov. Cine dă mai mult?

— O sută! strigă Jeff.

— O sută cincizeci! strigă Alvin în hohotele de râs ale invitaţilor.

— O sută cincizeci de dolari o dată, o sută cincizeci de dolari de două ori… Adjudecat! Domnule Alvin, sunteţi fericitul posesor al unui cocteil Molotov de prima mână!

Alvin ţopăi fericit, scoase din portofel o sută cincizeci de dolari pe care-i oferi lui Blake şi luă o gură din băutura ciudată. Se strâmbă şi spuse:

— Scot la licitaţie restul. Cocteilul ăsta e o bombă. M-am întrecut pe mine însumi. Şi dacă-l beau pe tot o să mă duceţi la spital.

— Banii aceştia vor fi donaţi Crucii Roşii! strigă Blake fluturând hârtiile prin aer.

Invitaţii mai râseră un pic, apoi interesul li se îndreptă spre altceva. Blake se apropie de Perdita şi-i spuse:

— Cred că mi-eşti datoare. Îmi oferi acest dans?

— Şi ce-o să spună păsărica ta cântătoare? N-o să se supere? Blake nu-i răspunse, o strânse puternic de braţ şi aproape o târî după el pe terasă. Acolo erau doar două cupluri care dansau, dar care nu-i observară, fiind transpuşi într-o lume a lor.

— Proastă mică ce eşti, şopti Blake apropiindu-şi buzele de urechea ei. Nu-ţi dai seama că glumele astea nu se termină bine?

Cineva care i-ar fi văzut din afară, şi-ar fi închipuit că Blake îi şoptea cu tandreţe Perditei la ureche cine

ştie ce vorbe de dragoste.

— Ce glume?

— De ce ai intrat în jocul lui Alvin? Erai cât pe ce să bei „bomba” aia pe care ţi-a preparat-o.

— Ba nu, protestă ea.

— Eu am văzut altceva. Îţi dai seama ce-ai fi putut să păţeşti?

— M-aş fi ales cu huiduieli, pentru că n-aveam de gând să beau cocteilul.

— Dar dacă le-ai fi făcut pe plac invitaţilor? Ştii, oamenii ăştia sunt genul acela de bogătaşi care au văzut de toate şi pe care nu-i mai distrează decât glumele proaste făcute pe seama altora. Ar fi râs cu gura până la urechi să vadă o tânără inocentă beată moartă.

— Dacă ar fi fost chiar atât de grav, Livvie n-ar fi permis…

— Livvie nu era de faţă.

Vorbele lui tăioase contrastau cu felul în care dansa. Perdita nu reuşi să se mai abţină şi o lacrimă i se prelinse din colţul ochiului. Întoarse privirea şi spre bucuria ei muzica de opri. Nu putea găsi o scuză mai bună ca să se desprindă din braţele lui Blake şi să se retragă într-un colţ întunecat al terasei.

— Ai păţit ceva? întrebă el încercând s-o întoarcă cu faţa spre lumină.

— Nu, spuse ea răguşit. Ce fac? Schimbă muzica?

— Probabil, spuse Blake şi observându-i obrajii umezi îi întinse o batistă.

— Mulţumesc, spuse ea trăgându-şi nasul.

— Hai, lasă. Nu-i nimic. Bine că am venit la timp să te salvez.

— Sigur… Tu trebuie să mă salvezi de fiecare dată. Aş vrea… aş vrea să nu mai fii atât de furios pe mine tot timpul.

— Ştii, felul tău de a fi mă forţează să mă înfurii.

— N-o fac intenţionat.

— Îmi dau seama. Nici eu. Hai mai bine să te conduc în camera ta. Trebuie să fii obosită. Mai bine te culci. Petrecerea asta a început să mă obosească şi pe mine. Apropo, plecăm mâine seară.

Se strecurară printre invitaţi şi Blake o conduse spre camera ei. În faţa uşii se opri, o prinse de mână şi privind-o în ochi îi spuse:

— Hai, fruntea sus. Într-o bună zi îmi vei da dreptate. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Nu…

— Somn uşor, micuţo.

Perdita intră în camera ei şi după ce închise uşa se trânti în pat. Dumnezeule! Şi-ar fi dorit ca Blake s-o sărute pe gură din nou. Sau măcar pe obraz. Şi să-i spună că Jenny nu însemna nimic pentru el. Ce se petrecea cu ea?

Stând în întuneric şi imaginându-se împreună cu Blake, îşi dădu seama că se îndrăgostise. Se îndrăgostise de bărbatul pe care nu putea să-l aibă niciodată. Pentru că Blake Hadwyn nu-şi dorea o relaţie serioasă. Mai ales cu o… puştoaică.

Capitolul 11

Perdita îşi aminti excursia prin şantierul de la Silver Cay ca prin vis. Hugo îi plimbase pe invitaţi printre structurile metalice, explicându-le toate detaliile. Şantierul era un adevărat furnicar. Echipe de muncitori care lucrau în ture, douăzeci şi patru, de ore din douăzeci şi patru se grăbeau să termine complexul până în sezonul de vârf din decembrie. Din hotelul de două sute de apartamente de lux se auzeau zgomotele bormaşinilor. Electricienii trăgeau cablurile electrice care aveau să lumineze cazinoul. Alţii lucrau la cele zece piscine care, după părerea Perditei, erau inutile pentru că plaja se afla la o aruncătură de băţ de complex.

Investiţia fusese uriaşă. Dar şi profitul avea să fie pe măsură. Perdita se gândi ce-ar fi zis Tymon şi gaşca dacă ar fi văzut staţiunea aceea. Părerea lor era că bogăţia trebuia împărţită şi nu strânsă de un grup mic de oameni.

Privindu-l pe Blake, Perdita îşi dădu seama că şi el gândea la fel, dar din cu totul alte motive. El dezaproba transformarea naturii într-un loc de pelerinaj al bogătaşilor.

Când se întoarseră acasă, Tom îi întâmpină cu mâncarea caldă.

— V-aţi simţit bine? întrebă el.

— Da, spuse Perdita fără prea mult entuziasm. Dar e mult mai plăcut acasă.

— E bine să mai ieşi prin societate, să mai stai de vorbă cu oamenii, spuse Blake.

— Depinde de societate şi de oameni, răspunse Perdita rupând o floare şi oferindu-i-o lui Tom.

— Mulţumesc, draga mea.

Perdita ar fi vrut să-i ofere floarea lui Blake, dar se părea că de fiecare dată când stătea de vorbă cu el sau când îl atingea întâmplător, se înroşea şi tremura toată. Nu mai răspundea de reacţiile ei şi asta era grav. Putea să-şi trădeze sentimentele.

În zilele care urmară cartea pe care o terminase Blake ieşi de sub tipar. El începuse cercetările pentru o nouă carte, al cărei subiect îl pasiona – aventurile piraţilor din Caraibe. Fiind foarte ocupat, Perdita abia îl mai vedea. Şi într-un fel era mai bine aşa. Spera ca văzându-l mai rar să se liniştească. Dar din păcate efectul era contrar. Nopţile îşi frământa mintea cu întrebări, iar zilele abia se atingea de mâncare.

Într-o seară, cinând împreună cu Blake, acesta îi spuse:

— Ştii că am scos cartea de la Saxon Steel. N-ai vrea s-o citeşti? Mă interesează şi părerea ta.

— Bine.

În noaptea aceea Perdita nu se culcă până nu termină cartea.

Îi plăcu foarte mult, dar deja nu mai putea să fie obiectivă. Orice text scris de Blake pe care l-ar fi citit i

s-ar fi părut genial.

A doua zi, seara, când se întâlniră la cină, Perdita îi înapoie exemplarul, iar Blake îi spuse:

— Nu, păstreaz-o. O să-ţi scriu şi o dedicaţie pe ea. Dacă vrei, desigur.

— Da, mi-ar plăcea.

— Cum ţi s-a părut?

— Bună, spuse ea cu nasul în farfurie.

— După ton, n-aş zice. Dar ai terminat-o într-o zi, aşa că te cred. Tu ai mai scris ceva?

— Nu prea… N-am fost inspirată. Dar dacă vrei să citeşti notiţele pe care le am…

— Dacă-mi dai voie, spuse el binevoitor.

În următoarele două zile Perdita nu avu curajul să se ducă la el ca să-i dea materialul. Dar într-o dimineaţă, uscându-se la soare după o baie în mare, Blake apăru pe neaşteptate lângă ea.

— Acela e carnetul tău de notiţe? întrebă el făcându-i semn spre carnetul cu coperţi din piele, de care Perdita nu se despărţea.

— Da.

— Suporţi critica?

— Sigur! răspunse ea cu entuziasm, fericită că momentul mult-aşteptat sosise fără ca ea să facă vreun efort în acest sens.

Blake se aşeză lângă ea şi cu sprâncenele încruntate răsfoi încet carnetul. Perdita simţea că lui Blake nu-i prea plăcea ceea ce citea. Muşcându-şi buzele aşteptă în tensiune verdictul.

— Trebuie s-o iei de la început.

— Cum adică?

Perdita se aşteptase la sugestii, reformulări sau păreri personale asupra subiectului ales sau asupra tehnicii, în niciun caz la o respingere atât de totală.

— Abordarea subiectului e inconsistentă. Taci… lasă-mă să termin… Blake îi demontă rând pe rând toată introducerea, demonstrându-i că singura modalitate prin care ar fi avut o şansă ca nuvela ei să fie competitivă, era să rescrie totul de la început.

— Trebuie să te decizi dacă vrei să amuzi cititorul sau să-l faci să reflecteze. Trebuie să fii talentat şi să ai experienţă pentru a le face pe amândouă. Tu încerci pe de o parte să faci speculaţii puerile asupra unui viitor ideologic şi filosofic, iar pe de altă parte tratezi subiectul cu ironie. Nu e bine. E haotic. Fă-ţi ordine în gânduri, hotărăşte-te la un singur subiect, scrie zece nuvele în diverse tipuri de abordare, după care revino la aceasta şi rescrie totul.

— Aha… Înţeleg. Mulţumesc pentru…

— Pentru că ţi-am dărâmat speranţele? Să nu te apuci să faci foile astea bucăţele. Disperarea nu duce nicăieri. Înainte să reuşesc să-mi public primul roman, am scris trei care mi-au fost respinse şi pentru care pierdusem cinci ani. Dar n-am pierdut nimic, crede-mă. Am învăţat foarte multe. Doar că eu am fost un autodidact. Tu ai talent.

— Am talent? întrebă ea cu scepticism.

— Da, dar deocamdată te poţi asemăna cu copilul

care a primit o cutie cu creioane colorate şi s-a apucat să deseneze pe pereţi. Trebuie să înveţi să-ţi canalizezi talentul, să-l educi. Ai şanse să devii o mare scriitoare.

Perdita îşi dorea lucrul ăsta mai mult ca orice pe lume. Îi venea să-l îmbrăţişeze pe Blake. Într-o singură clipă îi dăruise încrederea în forţele proprii. Acum se simţea capabilă să scrie nu zece, ci douăzeci de nuvele, înainte s-o publice pe prima.

Blake se ridică în picioare şi se îndreptă spre casă. Perditei îi venea să alerge după el şi să-i mulţumească de o mie de ori. Dar pe lângă ambiţia de a deveni o scriitoare cunoscută, mai avea una – să-l aibă pe Blake Hadwyn.

Problema era că în ochii lui ea nu era o femeie, ci un copil cu caş la gură.

** *

După ce termină de mâncat, Perdita îl ajută pe Tom să spele vasele.

— Ce-o să vă faceţi voi fără o femeie în casă, după ce o să plec eu?

— Ce am făcut înainte să vii tu, draga mea, spuse Tom.

— Blake n-are nicio prietenă? întrebă ea cu nonşalanţă.

— Prietenă…? Are mai multe.

— Înţelegi ce vreau să spun, insistă ea.

— Ei, draga mea, asta ar trebui să-l întrebi personal

pe şefu'.

— Hai, Tom, nu fi rău! Îţi dai seama că nu mi-ar spune.

Dar el nu se lăsă convins să-i răspundă, aşa că Perdita începu să-şi frământe mintea cu o nouă problemă. Dacă Blake avea o prietenă, aşa, ca Jenny, o femeie adevărată, hotărâtă, care ştia ce voia de la viaţă?

În seara ceea se hotărî să apară sclipitoare la cină. Voia să-i ia ochii lui Blake. Pierdu o oră întreagă aranjându-se şi coborî cu o jumătate de oră mai devreme. Nu mai avea răbdare. Abia aştepta să vadă ce faţă avea să facă Blake la vederea ei.

Tom, când o văzu, fluieră admirativ.

— Maaamă, ce mai domnişoară! Pentru cine te-ai gătit aşa?

— Pentru mine, minţi ea.

— Cina e gata în jumătate de oră.

— Ştiu. Aştept pe canapea.

Într-o jumătate de oră apăru şi Blake. Dar n-o remarcă în mod special. Se aşezară la masă şi mâncară în tăcere. Oare ce se petrecea cu el? Îl preocupa ceva? Probabil că se gândea la cartea pe care o scria.

După masă Blake ieşi pe terasă ca să-şi bea cafeaua. N-o chemă şi pe Perdita să-l însoţească, dar ea totuşi îl urmă. Terasa era cufundată în întuneric. Blake aprinse nişte lumânări aromate şi se aşeză pe un fotoliu de răchită privind în gol.

Era clar preocupat de problemele lui şi n-avea chef

de conversaţie. Perdita încercă să nu-l deranjeze. Dar nici nu voia să se retragă în camera ei. Oricum, ştia că nu putea să adoarmă.

Şi spera ca în cele din urmă Blake să-i remarce ţinuta şi machiajul.

Tom aduse o tavă cu cafele şi o puse pe o măsuţă, îi aruncă o privire semnificativă Perditei, clătină din cap şi intră în casă.

Blake se ridică în picioare şi aprinse luminile. Perdita clipi des şi-şi puse mâna la ochi.

— Te-am trezit? întrebă el.

— Nu.

— Vrei să bei ceva?

— Nu încă. Blake?

— Da.

— Îmi pare rău că am fost o pacoste pentru tine la început, când am venit.

— Nu-i nimic, spuse el cu indiferenţă.

— Vorbesc serios. M-am purtat copilăreşte. Mi-e ruşine când îmi amintesc cum m-am purtat.

— Şi mie.

— Când mă gândesc că era să mă înec!

— Mă bucur că eşti sinceră.

— Niciodată nu mi-a fost teamă să-mi recunosc greşelile.

— Te cred. Vrei să te mai spovedeşti?

— Nu, râse Perdita. Vrei să-ţi fac un Daiquiri? întrebă ea îndreptându-se spre bar. Ştiu exact cum îţi place.

— Serios?

— Da, spuse ea luând un pahar curat de pe suportul de deasupra barului. O măsură de Bacardi, o felie de lămâie, o linguriţă de zahăr, două, trei cuburi de gheaţă. Le pun pe toate într-un shaker şi…

— Să nu le amesteci prea tare.

— Ştiu, zâmbi ea.

După ce turnă lichidul în pahar, i-l oferi ceremonios.

— Mulţumesc.

— Îţi place?

— E perfect. Nu vrei şi tu unul?

— Am voie?

— Dacă ţi-aş fi spus că nu, m-ai fi ascultat?

— Sigur că da! spuse ea turnându-şi apă minerală în pahar.

— Mă îndoiesc. Cred că te-a părăsit sinceritatea.

— Ba nu. M-am cuminţit.

— Serios? Chiar nu mai pui gura pe alcool?

— N-am nevoie de un asemenea stimulent.

Nu minţea. Apropierea lui Blake era un stimulent mult mai puternic decât orice alcool din lume.

— Tu nu te plictiseşti niciodată aici, singur? întrebă ea.

— Nu.

Răspunsul sec o dezamăgi. Îi pusese întrebarea aceea pentru a-şi da seama dacă are pe cineva. Acum el închisese subiectul.

— De ce să mă plictisesc? spuse el pe neaşteptate. Îl am pe Mallory, prietenii din oraş… muncesc. Şi cum

m-aş putea plictisi când te am pe tine în preajmă?

— Ce vrei să înţeleg din asta?

— Ce vrei tu, zâmbi el enigmatic.

Dumnezeule! Asta era o invitaţie. Oare cum ar fi reacţionat Olivia, Phyl sau Jenny dacă ar fi fost în locul ei? În niciun caz n-ar fi tăcut ca proastele. Ar fi spus ceva provocator, senzual, o aluzie… Dar ea era prea sinceră şi impulsivă ca să recurgă la asemenea trucuri.

— Nu pot înţelege decât un singur lucru – că atunci când mă voi întoarce acasă o să te simţi mai liniştit, dar şi un pic… plictisit.

— Liniştea e o binecuvântare.

— Blake, de ce eşti rău?

— Aşa ţi se pare că sunt?

— Da. Am încercat să fac pace cu tine, mi-am cerut iertare, regret comportamentul meu de la început…

— La ce bună atâta osteneală?

— Pentru că nu vreau să-ţi las o impresie proastă şi greşită.

— Eşti sigură că e… proastă şi greşită?

— Aşa ar fi, nu crezi?

— Nu, nu cred.

— Atunci ce vrei să fac? întrebă ea buimăcită, de răspunsul lui ambiguu.

— Să fii tu însăţi.

— Ce sens are? Nu mă placi aşa cum sunt.

— N-am spus niciodată asta.

— După reacţiile tale aşa mi-ai dat de înţeles.

— Am fost enervat, iritat, nervos, cum vrei, dar niciodată n-am spus că nu-mi place de tine, zise Blake apropiindu-se primejdios de mult de ea.

— Nu? îl înfruntă ea.

— La naiba! Cine m-a pus să pornesc discuţia asta?

— Eu am pornit-o! Nu-ţi dai seama că e pentru prima oară când porţi cu mine o discuţie serioasă, raţională?

— Raţională?

— Da.

— Tu crezi că eşti raţională?

— Chiar aşa! Iar tu eşti îngust la minte.

— Explică-mi.

— Dragule, spuse ea zâmbind nepăsător, nu vezi că încerc să ajung la o înţelegere cu tine?

— Cum mi-ai spus???

— Dragule. Ce, te deranjează? Livvie aşa îţi spune. Şi Phyl. Până şi o străină ţi-a spus aşa. Îmi interzici să-ţi spun „dragule”?

— Cred că nu faci diferenţa…

— Dar cum vrei să-ţi spun? „Unchiul meu cel inteligent şi bun” sau „Protectorul meu viclean”? Pentru că niciun om sănătos la cap nu şi-ar săruta nepoata sau protejata doar ca s-o înveţe ce e viaţa. Ar trebui să-ţi spun…

— Ascultă! strigă el strângând-o de încheieturile mâinilor. N-am chef de jocuri cu fetiţe. Sunt două lucruri pe care ard de nerăbdare să le fac. Dar te sfătuiesc s-o ştergi de aici înainte să mă pierd cu firea.

— Adică să fug? întrebă ea privindu-l dintr-o parte cu îndoială. În loc să ascult predica? Eu nu mă joc. Şi cred că eşti singura persoană din lume care mă mai crede un copil…

Blake o prinse în braţe, o învârti şi-i trase o palmă la fund. Reacţia lui o lăsă cu gura căscată.

— Ce naiba faci? Nemernicule! Cum îndrăzneşti? Ai dat în mine! Luate-ar naiba!

— Da. Şi mulţumeşte Cerului că m-am abţinut. Dacă nu terminai cu flirtul ăsta copilăresc, îţi arătam eu…

— Ce-mi arătai? Ce? Şi de unde ştii că flirtam? Cum ai ajuns la concluzia asta stupidă?

— Uite ce e, domnişoară, spuse el fără s-o elibereze, dacă vrei să fii sărutată, spune-mi. Nu te mai juca cu mine.

Nemaiavând timp să se apere, Perdita închise ochii şi-i primi sărutul cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Gura lui îi rănea buzele şi-i luase toată respiraţia.

Încet, apăsarea deveni mai blândă, dar Blake n-o eliberă.

— Dacă mai stai mult aici, o să creşti mare mai repede decât te aşteptai.

— Nu… şopti ea privindu-i buzele care se apropiau de ale ei. Lasă-mă să plec… De ce…?

Nici nu auziră zgomotul uşilor care se deschiseră în acel moment, atât de prinşi erau în încleştarea aceea.

— Ce naiba se petrece aici? Perdita… Blake?! Olivia îi privea din prag cu gura căscată.

Capitolul 12

Perdita n-o văzuse niciodată pe Olivia ieşind în lume fără machiaj. Pe lângă asta, din eşarfa legată în grabă sub bărbie, părul ei ieşea ciufulit, iar peste umeri îşi aruncase la întâmplare o jachetă. Nu era stilul Oliviei să iasă atât de neglijent din casă. De obicei era foarte atentă la detalii.

Dar Perdita abia observă aceste amănunte, atât de şocată era de apariţia neaşteptată a mamei sale vitrege.

— Ce-ai păţit? întrebă Olivia apropiindu-se de fiica ei vitregă. Blake îi eliberă mâinile Perditei, iar ea se retrase doi paşi înapoi. Ştia că Oliviei nu-i scăpa nimic. Dar se lovi de măsuţa de sticlă şi o răsturnă. Paharele sparte făcură un zgomot asurzitor.

— Lasă-le, spuse Blake văzând că Perdita se repezise să strângă cioburile de pe jos. Adu o mătură şi un făraş.

— Şi spală-te pe faţă! strigă Olivia în urma ei. Arăţi de parcă ai trecut prin război.

Perdita profită fericită de ocazie. Se duse direct la baie şi se privi în oglindă. Avea părul ciufulit, rujul i se întinsese în jurul gurii, iar fardurile i se scurseseră de-a lungul obrajilor. Dădu drumul la apă şi se spălă energic pe faţă. Îşi udă din abundenţă părul, luă mătura şi făraşul din debara şi abia apoi îndrăzni să se

întoarcă pe terasă.

— Am înotat, minţi Perdita măturând cu atenţie cioburile de pe jos. De asta arăt aşa.

— La ora asta?

— Fiicei tale îi place la nebunie să înoate la miezul nopţii, explică Blake. Doar că…

— Nu e miezul nopţii, îl întrerupse ea. Apropo, tu ce cauţi aici, la ora asta, Livvie?

— Asta-i primirea pe care mi-o faci? Mulţumesc. Îmi pare rău că am venit neanunţată, dar am fost nevoită… Blake, trebuie să vorbesc cu tine.

— Bine, dar cum ai ajuns aici? întrebă el.

— Am închiriat o barcă, spuse ea privind-o neliniştit pe Perdita. Blake, putem sta de vorbă?

— Da. Vrei să rămâi peste noapte?

— Dacă se poate. Am trimis barca înapoi, oricum…

Perdita îşi privi mama vitregă cu îngrijorare. N-avea la ea decât o poşetă.

— Olivia, ce ai păţit? întrebă ea.

— Mi-am schimbat planurile.

— Dar Hugo?

— Te rog! i-o tăie ea iritată trântindu-se pe canapea. Pentru Dumnezeu, Perdita, du-te, usucă-ţi părul, îmbracă-te decent…

— Iartă-mă, dar nu mă aşteptam să apari, spuse ea bosumflată.

— Olivia, hai să mergem să vorbim la mine în birou, spuse Blake. Perdita, mama ta vitregă va dormi în camera de oaspeţi. Poţi să te duci tu să-i faci patul?

Mallory lipseşte în seara asta. A plecat în oraş.

— Bine, fu ea de acord.

Trecând prin hol, Perdita observă bagajul Oliviei. Deci premeditase plecarea. Dar de ce arăta atât de rău? Şi de ce era atât de nervoasă? Olivia rareori ţipa la ea din senin. Trebuia să fie foarte supărată. Dar de ce? Şi ce voia să discute cu Blake?

În timp ce urca scările spre camera de oaspeţi îşi aminti de incidentul cu Blake. Nu voia să se mai gândească la el. Acum era mai importantă problema mamei sale.

După ce făcu patul din camera de oaspeţi se retrase în camera ei şi-şi uscă părul cu un prosop. Se aşeză pe pat şi aşteptă s-o cheme cineva. Cu urechile ciulite asculta orice zgomot venit de pe hol. Abia aştepta s-o audă pe Livvie venind. Dar trecu o jumătate de oră şi i se făcu somn. La urma urmei, ce-i păsa ei? La naiba cu toţi!

A doua zi de dimineaţă, Perdita coborî să ia micul dejun. Olivia era deja la masă şi-şi sprijinea faţa în palme. Părea foarte palidă şi tristă.

— Sunt palidă pentru că după treizeci de ani nu e bine să mai abuzezi de soare, îi explică Olivia. Phyl Derwin are deja riduri din cauza asta. Şi nimic nu mi se pare mai oribil decât tenul care începe să-şi piardă bronzul. La început arată bine, dar după ce te întorci acasă dintr-o vacanţă petrecută pe litoral pielea capătă o nuanţă gălbuie oribilă.

Apoi apăru Blake şi schimbară subiectul. Olivia

începu să-i laude insula şi-şi exprimă exagerat admiraţia faţă de decoraţia casei. După ce terminară de mâncat Olivia îşi aprinse o ţigară şi ieşi pe terasă împreună cu Blake.

Perdita auzi o frântură de conversaţie. Vorbea Blake.

— O să aranjez chiar acum să-ţi aducă cineva toate bagajele. Sau mă voi duce personal să ţi le iau.

— Mulţumesc, spuse Olivia.

— Ce aranjaţi? Ce bagaje? întrebă Perdita năvălind peste ei pe terasă.

— Bagajele mele. Nu le-am luat pe toate de la fraţii Derwin, explică cu calm Olivia.

— Adică… nu mai stai la ei? întrebă Perdita cu glas stins.

— Da. Nu mai stau la ei, zise Olivia ferm.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Cum rămâne cu Hugo? Cum o să mai…?

— N-o să mai! Am renunţat la slujbă.

— De ce?!

— Aşa!

De ce renunţase Livvie atât de uşor la visele ei de îmbogăţire? După ce-şi făcuse atâtea planuri, după ce se luptase atâta s-o convingă să stea la Blake, după ce… Dumnezeule!

— Livvie… nu-l mai iubeşti pe Hugo?

— Perdita! Uită-te la tine!Ţi-ai vărsat cafea pe tricou! Du-te şi spală-te imediat! Eşti foarte neglijentă…

— Bine, dar spune-mi ce s-a întâmplat, insistă ea

frecându-şi pata de pe tricou. Hugo n-a mai vrut să…?

— Ascultă-mă, n-am chef să discut acum despre asta. Nu-mi mai pune atâtea întrebări, spuse ea, şi punându-şi mâinile la ochi se întoarse cu spatele.

Perditei i se făcu milă de mama ei vitregă. Alergă spre ea şi luând-o în braţe o sărută pe obraji şi-i şopti:

— Hugo te-a părăsit, nu-i aşa? Ştiam că e un nemernic. Livvie, draga mea, îmi pare rău. Nu fi supărată, te rog. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, spuse Olivia printre lacrimi.

— E vorba de acea Lisa? Ea ţi-a luat postul? Sau… pe Hugo? O să se căsătorească cu el?

— Nu! strigă Olivia râzând, încercând să-şi controleze furia.

Încetează cu interogatoriul ăsta. Nu. Hugo nu m-a dat afară. Şi Lisa nu mi l-a luat pe Hugo şi nici nu se căsătoreşte cu el. E vorba de altceva, dar nu pot să-ţi explic. N-o să mă înţelegi.

— De unde ştii?

— Nu contează. Dacă vrei să mă ajuţi într-adevăr, nu mă mai zăpăci cu întrebările, nu mai trage tu concluzii, şi du-te şi fă-ţi bagajele.

— Bagajele?

— Da. Plecăm acasă, spuse Olivia sec.

— Acasă? repetă ea ameţită de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

— Nu putem să rămânem aici.

— Nu, evident, întări Perdita simţind că se prăbuşeşte. Când plecăm?

— Mâine. Sau poimâine. Cât mai repede. Imediat ce reuşeşte Blake să ne facă rezervările la avion.

— Blake… vine cu noi?

— De ce să vină?! Ţi-ai pierdut minţile? Fii raţională! Draga mea, e destul că sunt eu zăpăcită…

Perdita parcă trăia un vis urât. În două zile trebuia să plece acasă… definitiv… să renunţe la tot… aşa, dintr-o dată. Oftă adânc şi cu umerii plecaţi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Olivia.

— Să fac bagajele.

— Aşa, da, foarte bine.

Zilele următoare fură un adevărat coşmar. Olivia îi acaparase toată atenţia lui Blake. Perdita parcă nici nu mai exista pentru ei. Treceau pe lângă ea ca şi cum n-ar fi văzut-o, când încerca să intre în vorbă cu ei abia dacă o auzeau… Blake o duse pe Olivia în Harbour Town şi cinară împreună cu căpitanul Carlton, apoi a doua zi făcură plajă împreună, înotară, navigară printre insulele din împrejurimi… Dacă n-ar fi fost Tom, Perdita ar fi înnebunit de plictiseală şi supărare.

Apoi totul se termină. Blake le încărcă bagajele în barca cu motor, Mallory făcu plinul, şi gata. După o despărţire scurtă se îmbarcară şi porniră spre Grand Vedas. Drumul dură parcă mai puţin ca de obicei. Ajunşi în port, Blake chemă un taxi care-i lăsă la aeroport. Înainte să se urce în avion, se opriră la un bar şi comandară trei băuturi răcoritoare.

Asta era tot? Parcă mai deunăzi, într-o dimineaţă

tristă, având o perspectivă întunecată, aterizase împreună cu Blake în Grand Vedas. Acum Perditei îi părea rău că se despărţea de el. Iar Blake nici măcar n-o băgase în seama în ultimele două zile. Părerea ei era că o evita special. Probabil că încerca să-i comunice că relaţia lor – dacă existase vreodată una – se terminase. Şi poate că era mai bine aşa.

Blake le însoţi până la Nassau, dar în avion se aşeză lângă Olivia. Perdita stătea lângă geam şi privea panorama fără s-o vadă.

Îşi pusese ochelarii de soare pe nas, ca nimeni să nu-i vadă cearcănele şi ochii plânşi. N-avea chef de explicaţii şi nu voia să-i dea satisfacţie lui Blake.

Olivia era mai în formă ca zilele trecute. Îşi recăpătase buna dispoziţie şi părea că uitase cu totul de planurile ei năruite. Purta cu Blake discuţii interminabile, râdeau împreună, se strângeau din când în când în braţe… Ciudat. Oare pasiunea lor veche renăştea?

După ce aterizară la Nassau, Blake le însoţi până la poarta care le ducea spre avionul cu destinaţia Londra. Olivia se topi în îmbrăţişarea lui Blake, se sărutară şi se mângâiară cu tandreţe la nesfârşit. Perdita întoarse capul, refuzând să se tortureze singură. Acum totul îi era clar. Blake încă o mai iubea pe Olivia!

Când veni şi rândul ei, nu se obosi să-şi scoată mâinile din buzunare ca să-i strângă mâna lui Blake. Spuse doar pe un ton indiferent:

— La revedere, Blake. Şi mersi pentru găzduire…

— Cu plăcere, răspunse el la fel de indiferent. Şi nu uita de sfatul meu…

Blake se referise la scris. Perdita îi întoarse spatele fără să mai spună nimic. Oricum, nu mai avea chef de nimic.

În avion, Olivia descoperi că vecinii ei de scaun erau nişte cunoştinţe vechi pe care nu le mai văzuse de ani de zile. Aşa că tot drumul trăncăni cu ei întrebându-i de unde vin, cum a fost acolo, dacă vor mai reveni, când, ce vor face când vor ajunge acasă, şi alte nimicuri de genul ăsta. Perdita preferă să citească nişte reviste şi să asculte muzică.

La Londra vremea era oribilă. Ploua şi bătea un vânt rece.

— Am auzit că până ieri a fost soare, spuse unul din prietenii Oliviei. Am venit noi cu vremea urâtă.

După ce Olivia îşi luă la revedere de la prietenii ei, ieşiră din aeroport, luară un taxi şi se opriră la blocul de apartamente. Vremea era prea urâtă ca să se ducă la casa Celandine. Rămaseră în oraş câteva zile până când se îmbunătăţi vremea.

Între timp, zilele trecură monoton. Perdita se simţea străină de Londra. Oraşul nu-i mai era familiar. În schimb Olivia se întâlnea cu tot felul de prieteni, vorbea la telefon ore în şir, îşi programa ore la cosmeticiană, la coafeză, făcea diverse cumpărături. Cu Perdita nu prea stătea de vorbă. Probabil îi era teamă ca ea să nu deschidă subiectul dureros despre Hugo.

După vreo patru zile, când apăru prima rază de soare, se duseră la casa de la ţară ca să facă pregătirile de toamnă. După trei zile de muncă, Perdita începu să se plictisească şi gândurile începură să-i zboare din ce în ce mai des la Blake. Îi părea rău că nu păstrase nicio amintire palpabilă de la el. N-avea nici măcar o fotografie de-a lui.

Luna august se apropia de sfârşit iar Olivia îi amintea din ce în ce mai des că în noiembrie avea de dat un examen serios şi trebuia să se apuce de învăţat. Dar Perdita n-avea chef de nimic.

Cu trei zile înainte de examen se decise să-i scrie lui Blake.

Gândul acela o bătuse de când se întorsese acasă, dar rezistase eroic tentaţiei. Acum cedase, gândindu-se că avea o scuză – îi scria ca să-i mulţumească mai serios pentru ospitalitate. La urma urmei, Blake îi salvase viaţa. Cuvintele îi veniră foarte uşor şi după ce reciti scrisoarea îşi dădu seama că n-avea în ea nicio aluzie care putea fi interpretată.

După ce trimise scrisoarea se simţi mult mai bine, deşi nu spera ca el să-i răspundă.

În ajunul examenelor primi o scrisoare de la Sara care-i ura baftă şi o invita să petreacă Crăciunul împreună cu ea la Edinburgh. Părinţii ei dădeau o petrecere în cinstea fratelui ei mai mare, care-şi petrecuse doi ani în estul Africii, ca medic al Crucii Roşii.

Mânată de un impuls irezistibil îi telefonă Sarei

chiar în seara aceea. Şi gestul merită banii – aproape tot mărunţişul ei de buzunar – pentru că Perdita află un lucru senzaţional. Cerebrala Sara, care se angajase în perioada vacanţei, se îndrăgostise de un coleg francez şi fusese la un pas să renunţe la principiile ei sănătoase de viaţă. Perdita abia aştepta Crăciunul. Voia şi ea să-i povestească Sarei despre Blake şi aventurile prin care trecuse.

Dar brusc îşi aminti de Olivia. Trebuia s-o întrebe dacă era de acord cu plecarea ei de Crăciun. O sună şi aceasta îi răspunse:

— E ceva important, draga mea? Tocmai ieşeam în oraş.

— Nu e chiar atât de important. Termin repede. Voiam să-ţi spun că am acceptat invitaţia Sarei la Edinburgh, de Crăciun. Nu te superi, nu-i aşa?

— Cred că m-ai anunţat prea târziu din moment ce-mi spui că ai acceptat, zise Olivia rece. Nu, nu mă supăr. Eşti majoră, poţi să faci orice vrei. Aproape orice vrei, corectă ea.

— Iartă-mă, Livvie, am acceptat fără să mă gândesc de două ori. Ştii câte am pe cap – şcoala, examenele… M-am bucurat atât de tare încât am uitat că trebuie să te întreb pe tine mai întâi. Iartă-mă, nu vreau să te mai ţin la telefon. Ai spus că trebuie să pleci în oraş. Ne vedem…

— Stai puţin, o întrerupse Olivia tăios. Ai uitat să-mi mai spui ceva.

— Ce anume?

— I-ai scris lui Blake!

Perdita rămase cu gura căscată. Nu-şi mai găsea cuvintele. Cum aflase Olivia de scrisoare?

— Perdita, mai eşti acolo?

— D… da. Dar de unde… ştii? I-am scris o dată… un bilet scurt. Dar n-am…

— În fine, nu mai contează acum. Să nu-i mai scrii.

— N-aveam de gând să-i mai scriu, oricum! se enervă Perdita. I-am mulţumit doar pentru ospitalitate.

— Pe lângă alte câteva probleme mărunte. Eu trebuia să mă ocup de asta…

—Ţi-a spus!Ţi-a scris imediat ce a primit scrisoarea de la mine!

— Să-mi scrie? Nici pomeneală! Blake e aici!

— Unde? În Anglia?

— Da. A sosit acum două zile.

— N-am ştiut, şopti fata cu glas pierdut.

Blake putea măcar să-i dea un telefon, să-i spună că a primit scrisoarea de la ea. Nu. El o pârâse repede Oliviei. Ce porc!

— Perdita?

— Da… V-aţi întâlnit?

— Sigur că da! L-am întâmpinat la aeroport. Ieri şi azi şi-a rezolvat afacerile. Dar mi-a promis că mai stă câteva zile, aici, la Celandine. De fapt eu pe el îl aştept acum să vină, să mă ia în oraş. Ne ducem să cinăm la un restaurant.

— La Celandine… murmură Perdita fără să-şi dea

seama.

Împreună…

— Da, de ce nu?! Ai uitat că în urmă cu vreo zece ani trebuia să ne căsătorim? Probabil am fi făcut-o dacă împrejurările ar fi fost favorabile.

— Da, îmi amintesc, spuse Perdita morocănos.

— De fapt, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu-i o idee rea să mă căsătoresc cu el. E un bărbat atrăgător, deşi ţie nu ţi se pare aşa… Trebuie să plec, Perdita. Tocmai a sunat la uşă. Urează-mi noroc.

— Da, şopti ea punând încet receptorul în furcă.

Mărturisirile Oliviei îi năruiseră toate speranţele. Sigur, îşi dăduse şi ea seama că între Blake şi mama ei vitregă mai era ceva, dar undeva în adâncul sufletului sperase să se înşele. Acum Blake venise la Londra ca s-o vadă pe Olivia. Iar ei nici măcar nu-i răspunsese la scrisoare. Şi nimeni în afară de Sara nu-i urase succes la examene.

Capitolul 13

Examenul trecu atât de repede, încât Perdita abia îl simţi. Mai multe emoţii avusese înainte în timpul examenului decât după. De fapt nici nu era sigură dacă avea să-l treacă. Nimic nu mai conta decât acel sentiment continuu şi dureros de inutilitate.

Celelalte colege aşteptau rezultatele cu înfiorare;

Perdita aştepta cu nerăbdare Crăciunul. Mai erau şase săptămâni până atunci. Singura luminiţă de la capătul tunelului era întâlnirea cu Sara.

Când ajunse în sfârşit acasă, la Londra, Blake plecase de mult.

Era mai bine aşa. Nu ştia dacă ar fi suportat să-l vadă pe bărbatul pe care-l iubea împreună cu mama ei vitregă. Oricum, nu putea să-i ierte greşeala de a nu-i fi urat succes la examene.

Olivia era ciudat de rezervată. Nu părea dornică să deschidă subiectul relaţiei sale cu Blake. Dar Perdita o surprindea zâmbindu-şi din când în când. Se părea că era fericită.

Murea de curiozitate să afle cât de multe îi povestise Blake Oliviei despre întâmplările din Iruna. Oare-i spusese despre gaşcă? Sau că o salvase de la înec? Sau că o sărutase, în dorinţa de a o învăţa ce e viaţa? Dumnezeule! Gândul ăsta o înnebunea.

Olivia îşi găsi o slujbă de recepţioneră într-un magazin de antichităţi, aşa că Perdita, spre uşurarea ei, n-o prea văzu în săptămânile premergătoare Crăciunului.

În ziua de douăzeci îşi făcu bagajul şi luă primul tren spre Edinburgh. Sara o aştepta la gară şi cum o văzu, Perdita se simţi fericită pentru prima oară după mult timp.

— Draga mea, ai slăbit! exclamă prietena ei. Te-ai îndrăgostit cumva?

Făcându-şi loc printre călători spre maşina Sarei şi

tot drumul spre casa ei, Perdita îi povesti cu sufletul la gură întâmplările prin care trecuse şi care o măcinaseră atâta timp.

— Stai să ajungem acasă şi o să-mi povesteşti în amănunt totul, spuse Sara pe jumătate atentă la drum. Ce nemernic! Serios, Perdita, părerea mea e că Livvie a avut un tupeu fantastic să te lase cu el doar ca să-şi atingă ea scopurile. Dar fruntea sus!

Înţelepţii spun că timpul le rezolvă pe toate. Au trecut aproape patru luni de atunci. Cred că durerea cea mare s-a mai stins.

— Crezi?

— Sigur că da! Şi să nu te prind că vei lăsa întâmplarea asta nefericită să-ţi strice sărbătorile. Eu pentru nimic în lume nu i-aş da unui bărbat satisfacţia să ştie că sufăr din cauza lui. Chiar dacă el n-are cum să afle. Dar cred că bănuieşte. Aşa că simte-te bine. Oricum, tinereţea e de partea ta. Şi mai ştiu pe cineva care te-ar putea ajuta.

Persoana la care se referea Sara era Tim, un prieten de-al fratelui ei, David. David era însoţit de logodnica lui, Muriel, iar Tim era singur.

Casa familiei Mackenzie se afla la câţiva kilometri de Edinburgh şi era un adevărat cămin. Perdita prevăzu că avea să se simtă bine în familia Sarei. Tatăl ei era un om de afaceri important din Edinburgh, un bonom în stare să lase orice doar ca să petreacă împreună cu familia sărbătorile de iarnă. Mama Sarei, doamna Mackenzie, era blândă şi prietenoasă, iar

Perdita bănui că ştia ceva despre aventura prin care trecuse ea în acea vacanţă.

În ajunul Crăciunului ninse şi tinerii ieşiră să se dea cu săniile pe un derdeluş fantastic de pe dealuri. Perdita nu mai fusese atât de fericită de mult timp.

În seara aceea sosiră şi invitaţii, douăzeci la număr, printre care se afla şi domnişoara Leonora Ledbury, o prietenă de familie a soţilor Mackenzie. Perdita era conştientă de atenţiile pe care i le arăta Tim, dar nu se simţea atrasă de el în mod special. Prefera să stea de vorbă cu domnişoara Ledbury.

Aceasta era o femeie de vreo cincizeci de ani, simpatică, deşteaptă şi foarte umblată prin lume. Era o botanistă cu renume şi cunoştea efectele terapeutice ale plantelor. Şi mai avea o calitate – putea să discute cu absolut oricine, indiferent de vârstă, temperament sau intelect. Scrisese trei tratate despre plante şi avea ambiţia secretă de a scrie romane de groază. În scurt timp câştigă prietenia Perditei.

Sara era amuzată de situaţie, deşi recunoştea că domnişoara Ledbury era o drăguţă. Dar insista ca Perdita să stea mai mult prin preajma lui Tim, sau măcar a lui Quin Spencer, care era inginer sau ceva de genul acesta.

— Îmi place de domnişoara Ledbury, spuse Perdita ferm. Tim e drăguţ, dar nu mă…

— Nu te atrage? Dar ce părere ai de Quin?

— M-a zăpăcit cu insistenţele seara trecută. Noroc că m-a salvat domnişoara Ledbury.

— Recunoaşte că te simţi în siguranţă lângă cineva care nu te atrage fizic.

— Nu vreau să mă implic într-o legătură sentimentală cu un bărbat pe care ştiu că nu-l voi mai vedea niciodată, spuse Perdita privindu-şi serios prietena.

— Nu e vorba de asta. N-ai auzit de expresia „cui pe cui se scoate”? Trebuie să-ţi placă de un alt bărbat ca să-l uiţi pe Blake Hadwyn.

Mda. Uşor de zis dar greu de făcut. Sara n-o înţelegea, degeaba încerca ea să-i explice.

Zilele Crăciunului treceau repede, avea să vină Anul Nou, apoi primăvara… vara… Aşa se scurgea timpul. Perdita se retrase în camera ei şi întinzându-se în pat rememoră vacanţa care trecuse. Unde era Gunther acum? Şi „Spindrift”… gaşca… fraţii Derwin… Mallory… Jenny… Blake…

— Draga mea, strigă Sara bătând la uşă, eşti aici?

— Da.

— Te caută Livvie la telefon.

Perdita ieşi repede din cameră şi lovindu-se de lambriurile din lemn de pe hol se grăbi să coboare la parter.

— Livvie! strigă ea în receptor cu răsuflarea tăiată.

— Bună, draga mea, spuse Olivia cu glas cald, Crăciun fericit. Cum ai petrecut?

— Minunat, mulţumesc. Tu?

— A fost o nebunie. Abia mi-am revenit. Dar… Tonul ei schimbat o îngrijoră pe Perdita.

— Ce e? întrebă ea cu neliniște în glas. Ce s-a întâmplat?

— Am primit plicul cu rezultatele de la examen…

— Când?

— A doua zi după ce ai plecat. M-am hotărât să-l deschid. Dar n-am vrut să-ți stric sărbătorile… Perdita?

— Da, răspunse ea după un moment de tăcere, dându-și seama că veștile erau proaste.

— Te simți bine?

— Da.

— Știu că nu-ți dau o veste bună, dar să nu uităm că ai concurat pe douăzeci de locuri împotriva a două sute de participanți. Competiția a fost acerbă. De fapt te-ai descurcat foarte bine. Nu-ți mai lipseau decât câteva zecimi ca să iei examenul. Poți să mai încerci și la anul.

— Nu, nu vreau! spuse Perdita cu hotărâre. Știam că nu voi lua examenul. Am simțit…

— Nu fi supărată, draga mea. Nu merită. O să rezolvăm noi cumva. Când te întorci acasă?

— Nu știu. Sara vrea să rămân până după Anul Nou. Te superi?

— Deloc! Cred că-ți va prinde bine o vacanță prelungită. Și să nu disperi, nu e sfârșitul lumii.

După ce terminară conversația, Perdita rămase cu privirile în gol. Îi era rușine pentru gândurile rele pe care le avusese pentru de mama sa vitregă. Livvie era o femeie de treabă. Îi dăduse vestea cât mai delicat cu

putinţă. Încercase s-o protejeze. Şi n-avea nicio obligaţie. În fond nu erau rude de sânge. Olivia ar fi putut să-şi vadă de viaţa ei. Dar numai dacă l-ar fi lăsat pe Blake în pace!

— Ce e, dragă? întrebă doamna Ledbury din spatele ei. Parcă ai văzut o fantomă. Ai păţit ceva?

— Am căzut la examenul pe care l-am dat la Cambridge.

— Of, Doamne, spuse buna domnişoară îmbrăţişând-o. Îmi pare rău.

— Nu, a fost vina mea. Nu m-am concentrat suficient. Mă gândeam la altceva.

— Trebuia să fii mai atentă. De examenul acesta depindea viitorul carierei tale.

— Ştiu, dar vedeţi…

— Ştii ceva? o întrerupse domnişoara Ledbury. Lasă-mă să-ţi pregătesc nişte sandvişuri. Aşteaptă-mă în salon. N-ar fi prudent să te vadă toată lumea aşa, şi să înceapă să-ţi pună întrebări.

Perdita o ascultă şi o aşteptă cuminte în salon pe domnişoara aceea amabilă. După cinci minute aceasta apăru cu o tavă plină cu sandvişuri şi un ibric cu cafea.

Într-o oră, fără să fie deranjate de nimeni, Perdita îi povesti întreaga istorie a vieţi ei.

— De ce m-aţi lăsat să vorbesc atâta? întrebă Perdita ruşinată, dându-şi seama cât vorbise.

— O să mă răzbun, fii fără grijă. O să-ţi povestesc şi eu viaţa mea.

Încă o oră trecu, dar Perditei i se păru mult mai interesant de data asta.

— Voi pleca în Grecia la sfârşitul lui ianuarie, spuse domnişoara. Voi zbura cu avionul până la Atena şi de acolo voi lua un vapor care mă va duce pe insule. Până atunci portocalii vor înflori în Rhodos. Primăvara insulele sunt deosebit de interesante pentru un botanist. Apoi voi pleca spre Liban. Abia aştept să ajung acolo.

Ochii Perditei străluciră de încântare imaginându-şi peisajele din locurile acelea complet necunoscute ei.

— Ce-ar fi să mă însoţeşti? întrebă dintr-o dată domnişoara Ledbury.

** *

Când Leonora Ledbury îşi punea ceva în cap, nimic n-o mai oprea. Până a doua zi reuşi s-o convingă pe Perdita că singurul răspuns la problemele lor era acea călătorie. Domnişoara avea nevoie de cineva care să ştie să scrie la maşină, dar şi să cunoască destul de bine limba latină. Şi-i oferea în schimb nu numai costul călătoriei, cazarea, mâncarea, dar şi ceva bani de buzunar. Afacerea părea profitabilă de ambele părţi. Imediat după aceea domnişoara Ledbury îi telefonă Oliviei ca să-i ceară permisiunea să-i invite fiica vitregă în acea călătorie, deşi Perdita împlinise optsprezece ani şi, teoretic, putea să ia decizia de una singură.

A treia zi după Anul Nou Perdita plecă acasă, fericită că avea planuri noi şi interesante pentru viitor. Când ajunse la Londra Olivia nu era acasă. Şi, plictisindu-se, după ce-şi despachetă bagajele, descoperi nişte cărţi poştale din Bahamas care-i erau adresate.

Devoră cu înfrigurare rândurile şi-şi dădu seama că erau de la Mallory. Sperase să fi fost Blake… Dar se bucura că tânărul îngrijitor îi ducea dorul. Şi era furioasă pe Olivia că nu-i spusese la telefon că primise cărţi poştale de la cineva.

Perdita nu se mai gândea la examenul pe care-l pierduse. Aştepta cu emoţie ziua plecării în călătorie. Spera ca astfel să-l uite mult mai uşor pe Blake.

În sfârşit dimineaţa zilei mult-aşteptate sosi. Olivia îi ură drum bun şi, spre uşurarea Perditei, nu-i dădu prea multe sfaturi părinteşti. Începuse să aibă încredere în discernământul ei. Ba, mai mult, Perditei i se păru că Olivia era chiar bucuroasă s-o vadă plecând. Probabil că-l aştepta pe Blake.

Perdita luă trenul spre Halcombe, acolo unde într-o casă în stil victorian, locuia domnişoara Ledbury. Spre dezamăgirea Perditei, nu plecară imediat. Domnişoara Ledbury mai avea câteva probleme de rezolvat.

În prima zi o rugă să-i transcrie la maşină o listă interminabilă de obiecte indispensabile în călătorie. A doua zi se plimbă prin oraş împreună cu grădinarul, Micke. Acesta trebuia să facă nişte comisioane. Domnişoara Ledbury le promisese unor prieteni câţiva

butaşi de plante rare şi nu voia să plece înainte să-şi onoreze promisiunile. În a treia zi Perdita se duse la bibliotecă, cu o listă de cărţi pe care trebuia să le împrumute în vederea studiilor botanice. În a patra zi domnişoara Ledbury îşi aminti că trebuia să facă ordine în pod ca să doneze echipei locale de cercetaşi nişte obiecte de care nu mai avea nevoie. Se părea că ziua plecării se amâna la nesfârşit.

— Mâine ne vom stabili itinerariul, o anunţă în sfârşit domnişoara. Abia aştept să plecăm. De obicei călătoresc singură şi obişnuiesc să închiriez o maşină. Tu ştii să conduci?

— Nu, din păcate.

— Nu-i nimic. Mă descurc singură. Am făcut-o de atâtea ori… Mike, mi s-a părut că a sunat cineva la uşă.

— Vi s-a părut, spuse Mike în timp ce uda cu atenţie florile dintr-un ghiveci.

— Bine. Unde rămăsesem? Ah, da, la condus. Ţi-ar plăcea să înveţi să conduci?

— Da. La nebunie! exclamă Perdita cu entuziasm. Firea veselă a domnişoarei Ledbury era molipsitoare.

— Atunci te voi învăţa eu… Dar închideţi uşa aia, mă trage curentul! strigă ea privind spre intrare.

Perdita întoarse capul şi îngheţă. În pragul uşii stătea… Blake Hadwyn! Visa? Înnebunise?

Blake nici n-o băgă în seamă şi apropiindu-se de domnişoara Ledbury o îmbrăţişă cu căldură.

— Sper că n-ai de gând s-o iei pe tânăra aceasta într-

o călătorie nebunească de-a ta prin Orientul Mijlociu.

— De ce nu? Dragul meu Blake, ce surpriză mi-ai făcut! Mi s-a părut mie că am auzit că ai sunat la uşă. Ai văzut, Mike?

— Am văzut, domnişoară, zâmbi grădinarul. Îmi pare rău. Dar ştiţi că domnul Hadwyn are chei.

— Leonora, eşti convinsă că vrei s-o iei pe domnişoara Perdita în călătoria asta? Nici măcar n-o cunoşti. O să-ţi facă zile grele, îţi spun eu, că sunt păţit.

— Stai aşa! exclamă Perdita ridicându-se în picioare. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să ne spui nouă ce să facem? Nu e treaba ta, nu te amesteca.

— Ba este. Sau va fi. Şi dacă Leonora ar şti ce…

— Cum îndrăzneşti? Şi cu ce drept vii tu şi dai buzna aici?

— Suntem prieteni, draga mea, surâse enigmatic Blake.

— Sper că rămâi la cină, spuse domnişoara Ledbury.

— Depinde.

— Eşti în trecere?

— Trebuie să clarific ceva. Leonora, aş vrea să stau de vorbă cu Perdita, dacă nu te superi.

— Cum să mă supăr? Dar să vă fac un ceai.

Domnişoara Ledbury se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre bucătărie, făcându-i cu ochiul Perditei. Ce mai însemna şi asta?

— De ce ai venit aici? întrebă ea după câteva clipe chinuitoare de tăcere.

— Pentru că trebuia să aflu ceva.

— Ce anume? întrebă ea amar.

— Cred că ştii bine.

— Ştiu doar că ai dat buzna în casa asta şi ai început să mă vorbeşti de rău în faţa domnişoarei Ledbury.

— Las-o pe domnişoara Ledbury. Şi nu mai fi aşa ţepoasă. Vreau să nu-ţi mai ascunzi latura sentimentală. Vreau să-mi arăţi ce simţi cu adevărat pentru mine.

— Latura sentimentală? De unde știi tu că am o asemenea latură? Şi ce crezi tu că simt pentru tine?

— Mi-ai demonstrat acum câteva luni. Şi de atunci nu mai am linişte. Cel mai mult m-a deranjat că nu mi-ai trimis nici măcar o carte poştală de Crăciun.

— Eu? Dar tu de ce nu mi-ai răspuns la scrisoare? Şi puteai să-mi urezi baftă la examen când ai venit astă-toamnă la Londra!

— Ştiu, ştiu. Am fost nesimţit. Dar am făcut-o pentru că… Dar o să ajungem şi la asta. Am avut motive bine întemeiate.

— Adică ai descoperit că-ţi place de Olivia! De ce nu recunoşti deschis?

— Încăpăţânată mică şi proastă ce eşti! Am încercat să mă întăresc. Nu suportam ideea de a mă căsători cu o puştoaică de optsprezece ani. Şi n-am vrut să recunosc cât de mult te iubeam. Nu ştiu ce mă făceam dacă nu-mi trimitea Olivia din când în când informaţii despre tine. Cred că cedam mai repede. Dar când am aflat că te pregăteşti să pleci în Orientul Mijlociu…

Trebuia să te găsesc!

— Blake, şopti Perdita ameţită, să nu-mi spui că asta e o altă lecţie de viaţă… N-aş mai suporta.

El întinse încet mâna şi-i mângâie obrazul fin, zâmbind trist.

— Crezi că băteam atâta drum doar pentru asta? Perdita începu să tremure.

—Ţi-e frig? întrebă el grijuliu scoţându-şi haina de pe el şi punându-i-o pe umeri. E mai bine aşa?

Perdita scutură din cap nereuşind să scoată niciun sunet.

— Şi ce e prostia aia cu Olivia?

— Credeam că o iubeşti… şopti ea.

— Am iubit-o. Dar după ce s-a căsătorit cu tatăl tău mi-a devenit o prietenă bună şi atât. De unde ţi-a venit ideea că aş fi îndrăgostit de ea?

— Nu ştiu… Am observat că de când a discutat cu tine în seara aceea, înainte să plecăm de pe insulă, Olivia a devenit mult mai liniştită, fericită chiar. Şi nu mă înţelege greşit, vreau să fie fericită. Faptul că a fost căsătorită cu tatăl meu nu mă face atât de egoistă încât să-i cer să nu se mai recăsătorească niciodată. Dar de Hugo pur şi simplu nu-mi plăcea. Simţeam ceva…

— Ai simţit bine. Acum pot să-ţi spun adevărul fără să comit vreo indiscreţie. Hugo nu e genul de bărbat care să se căsătorească. Dar din păcate Livvie şi-a dat seama cam târziu ce fel de bărbat este. Avea trei amante, nu una!

— Ştiam eu ce fel de om e Hugo! se strâmbă Perdita cu dezgust. Şi i-am spus Oliviei, dar nu m-a ascultat. Ştiam că Hugo şi…

— Şi ce?

— Şi… Jenny, spuse Perdita muşcându-şi buzele.

— Care Jenny şi ce-i cu ea?

— Ştiam că Jenny şi Hugo sunt amanţi.

— Dar care Jenny?

— Jenny, cântăreaţa de la petrecerea fraţilor Derwin. Imposibil să nu-ţi mai aminteşti de ea. Ştii câte nopţi n-am dormit imaginându-mi că e prietena ta?

— Prietena mea? Jenny era o târfă.

— Dar de ce ai stat cu ea în seara aceea?

— Am stat cu ea pentru că aveam un chef nebun să fac dragoste cu tine, iar asta era imposibil.

— Serios? întrebă Perdita nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da. Am preferat să stau cu o târfă decât să te… pângăresc pe tine.

— Să mă…? Să nu-mi spui că te-ai culcat cu…

— Sincer să fiu… am vrut. Dar n-am putut. Dacă-ţi aminteşti bine, n-am stat prea mult cu ea. Când o să începi să ai încredere în mine, iubita mea?

Blake o strânse în braţe şi o sărută pătimaş. Perdita îşi pierdu capul. Doamne, dacă ar fi ştiut ea că lucrurile aveau să ia o asemenea întorsătură…

— Dar mai am o rugăminte, draga mea. Poţi să renunţi la visele de carieră, la Livvie şi la călătoria cu

domnişoara Ledbury?

— Cum? De ce?

— Am alte planuri pentru tine. Vreau să te ajut să devii o mare scriitoare.

— Nu pot, Blake, i-am promis… Dacă mă rugai mai devreme… Trebuie să plecăm poimâine.

— Îi voi spune chiar eu. O să înţeleagă.

— E cam târziu. Nu, imposibil. Vai, Blake, de ce n-ai venit mai devreme? Ce-o să ne facem? Domnişoara Ledbury n-o să mă ierte niciodată.

— Ba da. E o femeie foarte de treabă. Ai încredere în mine? Lasă-mă să discut eu cu ea.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Acum, ca să ne spălăm păcatele, o s-o facem fericită anunţând-o că e prima persoană care află că ne vom căsători. Şi cred că ar fi frumos din partea noastră s-o invităm la nuntă…

Sfârşit

CUPRINS

Capitolul 1 3

Capitolul 2 13

Capitolul 3 32

Capitolul 4 45

Capitolul 5 58

Capitolul 6 73

Capitolul 7 94

Capitolul 8 105

Capitolul 9 116

Capitolul 10 129

Capitolul 11 148

Capitolul 12 159

Capitolul 13 170